

Peter Cheyney

A hamis kötvények

**ALBATROSZ KÖNYVEK
BUDAPEST**

MAGVETŐ KÖNYVKIADÓ

Felelős kiadó Kardos György

Szikra Lapnyomda 83-434 Budapest, 1983

Szedte a Zrínyi Nyomda

Felelős szerkesztő Székács Vera - Műszaki vezető Sebestyén Lajos - A kötetet Vámos Ildikó tervezte - Kiadványszám 5278 - Megjelent 9,9 (A 5) ív terjedelemben, New Times betűtípusból szedve - MA 4350

ISBN 963 271 971 9

ISSN 0324-3117

A mű eredeti címe THE DAMES DON'T CARE

Fordította TÁBORI KORNÉL

Hungarian translation Tábori Kornél, 1983

I. FEJEZET

Micsoda hőség!

Még nem voltam a pokolban, de nem hinném, hogy ott sokkal melegebb volna, mint itt, a kaliforniai pusztaságban ezen a júliusi éjszakán.

Indio mellett száguldok el, és úgy számolom, hogy nemsokára meglátom Palm Springs fényeit. Gyorsan hajtok – legalább százal. Ha nem lenne olyan hőség, remek éjszaka volna; de a levegő fülledt; délután homokvihar támadt, és olyan száraz a torkom, mint valami egyiptomi pergamen.

Hallottak már Kaktusz Lizzie-ről? Egy dal szól erről a hölgyről, s jelenleg épp ezt a dalt dúdoló. Nem mintha valami remek hangom lenne. A mamám mindig azt mondta, hogy a doni kozákkórus hozzám képest repedt fazék. Ami azt bizonyítja, hogy nem volt elfogult velem szemben.

No, de térjünk vissza Kaktusz Lizzie-hez. Mint említettem, ez a hölgy egy dalocskában szerepel. Nem tudom, miért, de a melódia folyton a fejemben zümmög. Két évvel ezelőtt hallottam először Sonorában egy cowboytól; akkoriban épp a Yeltz-féle bandát kerítettem hurokra, gyilkosság és emberrablás miatt. Az a cowboy derék fickó volt; elővette a gitárját, és füstös, rekedt hangján énekelt a mexikói menyecskeréről, aki faképnél hagyta. Órákon át énekelt olyan szomorúan, hogy egy halálos ítélet röhögtető viccnek hangzott volna ehhez a szomorú dalhoz képest.

*Kint élek a pusztán egyedül,
Csak az esti szellő hegedül,
Szívemet ma tefeléd kitárom,
Neked zeng ma egyedül gitárom.*

*Kaktusz Lizzie szebb volt biz' a szépnél,
Szerettem, de otthagytott faképnél.
Nem ismertem szebbet még tenálad,
Kaktusz Lizzie meghalok utánad!*

Ezt a nótát dúdoló, kitűnően illik a hangulatomhoz. Egyébként rátértem az egyenes útra, és most már láthatom Palm Springs lámpáit. Úgy hallottam, hogy ez a Palm Springs remek kis városka. Az ember mindent kaphat: gyémántos nyakláncot a legelőkelőbb ékszerésznél, ötvendolláros parfümöt, de ugyanakkor fejbe kólintást is, whiskyüveggel. Az országút menti mulatók igen sötét helyek, így mesélték, s az ember nemcsak az önbizalmát, de a fogait is könnyen elveszítheti.

Beérek a városba, igen fáradt vagyok. Meséltem Kaktusz Lizzie-ről, ugye? Úgy hallottam, ezen a helyen sok hasonló tűzrőlpattant leányka akad, aki talán megijed egy kisegértől, de ugyanakkor egy *stiletto-t*, kis tört visel a harisnyájában. Állítólag nem egy jóhiszemű fickót késeltek meg a Palm Springs-i lányok. Ami engem illet, szeretem a lányokat. Van valami vonzó bennük. No és a ritmus. És bú és báj. Nem is tudom, mit kezdenék, ha nem lennének leánykák a világon.

Már majdnem végighajtottam a városon, s egyszerre neonfényt látok. "Szendvics és virsli", mondja a fényes tábla, és érzésem szerint ez az a hely, amit keresek. Lassítok. Amikor kiszállok, olyan merevnek érzem magam, mint egy kétnapos holttest. Nem csoda, tíz órája autózom.

Odasettenkedem az útszéli házhoz, és benézek az ablakon. Elegáns autós csárda. Tiszta és ragyogó helyiség, néhány cicababa szolgál föl. Igen csinosak. Az egyik vörös hajú, s olyan a szeme, mint a tilosra állított szemafor: veszélyt jelez. A másíknak meg olyan az alakja, hogy azt kívánom, bárcsak szabadságon lennék. Szőke a haja. A sarokban pult áll, előtte néhány asztalka. A helyiség üres, kivéve a lányokat és egy alakot, aki virsli-t eszik, s meglepően erkölcstelen pillantásokat vet a szőke felé.

Órára nézek. Fél egy. Szememre húzom a kalapom, és belépek. Nem tehetek róla, ha gyakran kell bárba járnom.

– Hogy vagy, szépség? – mondom a vöröshajúnak. – Kérnék egy pár virsli-t és egy csésze kávé-t, sok tejszínhabbal, minthogy jóanyám szerint még fejlődnöm kell testileg.

A vöröshajú a szőkére mosolyog.

– No, nézd csak, Alice – mondja. – Itt van a Clark Gable személyesen.

Kávé-t tölt a csészébe.

– Én azt hiszem, inkább az egyik kismalac – feleli Alice. – Foglalj helyet, idegen.

– Csak semmi izgalom – vágok vissza. – Tudom, hogy számotokra én vagyok a mesebeli herceg, de azért fékezétek kis szíveteket. Egyébként ne felejtset el a mustárt, viszont fokhagymát nem kérek.

– Miért nem? – kérdezi a vöröshajú. – Randevúd van?

– Nincs – felelem. – De sohasem eszem fokhagymát. Veszélyes dolog. Az ember sohasem tudja, mi történhet. Ismertem egy alakot, aki egyszer fokhagymás virsli-t evett, és a szívszerelme egy óra múlva fölhívta a hadügyminisztériumot: gázmaszkot kért.

Odateszi elem az enivalót.

– Most érkezted, mi? – kérdezi barátságosan.

– Uhum! – felelem. – Magdalenából, Mexikó felől. A barátomat keresem.

Sagersnek hívják, Jeremy Sagersnek. Egy kis pénzt hoztam neki. Hallottál róla?

– Nohát! – kiáltja a vöröshajú. – Micsoda véletlen! Ismerjük ezt a Sagerst. Láttam, amikor a Virsli Annie-vel beszélgetett. Úgy hiszem, az öreg mamuska valamelyik mulatójában szerzett neki állást. Biztos az egyik nagyon elegáns bárban.

– No ne mondd, az is akad errefelé? – gúnyolódtam. – Micsoda remek város!

– Meghiszem azt – feleli. – Minden van itt. Csak te hiányoztál.

– Mondd, kedves – folytatom –, ki ez a Virsli Annie?

– Elaggott hölgy – feleli a szőke. – Bájjos teremtés. Hatkor kezdi az ivást, dupla Martinivel, és éjfélre már alaposan berúg. Aztán idejön, és megeszik fél tucat virsli-t. Vagy még többet. Azt állítja, hogy a virsli fölszipantja az alkohol mérgét, és megakadályozza, hogy csinos fiatal cowboyokat lásson maga előtt, amikor senki sincs a közelében. – Lehalkítja a hangját. – Vigyázat, épp jön! Megfordulok.

Furcsa nő érkezik. Igen érdekes látvány. Valami pulóvert, kék sportszoknyát és strandcipőt visel. Kissé nyűttnek látszik, de megállapítom, hogy jobb családból

származik.

Odamegy az egyik asztalhoz, és leterül a székre. A lányok munkához látnak. Előbb engem szolgálhatnak ki, de én udvariasan fölállok, és odateszem a virslit Annié elé.

Rám néz.

– Kihez van szerencsém? – mondja.

– Nem fontos, nem is érdekes – felelem. – De talán segíthet nekem, kedves kisasszony. A lányok mesélték, hogy maga állást szerzett egy fickónak, akit éppen keresek. Jeremy Sagersnek hívják. Jó hírem volna a számára, és szeretném sürgősen közölni vele.

Annié nekilát a virslinek.

– A Miranda Hotelban juttattam álláshoz – feleli –, de olyan pocsékul dolgozott, hogy kidobták. Aztán ő maga szerzett munkát. Most kint van a Hacienda Altamirában. Ez egy mulató, kint a pusztán.

Csuklani kezd, majd sír. Látni, hogy igen részeg.

– Csak semmi izgalom – mondom. – Hol van ez az Altamira?

Kicsit összeszedi magát.

– Vágjon át a városon, cowboy – feleli –, s amikor kiért, forduljon jobbra a benzinkútnál. A mulató körülbelül harminc mérföldnyire van, nem lehet elkerülni, mert csak egy út van. De ha a maga helyében lennék, nem vinnék pénzt magammal. Furcsa társaság gyűlik ott össze.

Megköszönöm, fizetek és indulok.

Gyorsan kiérek a pusztaságra. Sok útszéli ház, ranch és farm mellett haladok el, de aztán gyérülnek a házak, és nemsokára kopár dombsor meg kaktuszerdő vesz körül. Már vagy húsz mérföldnyi utat tettem meg: újra a Kaktusz Lizzie-t kezdem dúdolni.

Tűnődöm. Hogy él ez a Sangers fiú a pusztaságban? Vajon érdekesnek találja ezt az életet? Fiatal srác, kár lenne, ha...

Észreveszem a házat. Az út keskenyedik, és igen göröngyös. Jobb felé kanyarodik félkör alakban, s a félkör, közepén áll a Hacienda Altamira. Veranda fut rajta, és kaktusz díszíti mindegyik oldalán. A bejárat fölött neonfényes tábla ragyog. Amikor közelebb érek, jazzt hallok. A zenekar kitűnő.

Otthagynom a kocsit. Nem a többi jármű közelében, persze, hanem óvatosságból néhány fa árnyékában, egy omladozó falkerítés mellett. Itt gyorsan megtalálom, ha szükség volna rá. Nem jó, ha az ember a bejárat előtt, föltűnő helyen hagyja az autót, mert még a végén valaki fölhasítja a gumikat.

Bemegyek a kapun. A hely mexikói stílusban épült. Folyosó vezet befelé, a végében függöny. A gitárzene a függöny mögül szól. Végigsétálok a folyosón, félrehúszom a függönyt, és belépek.

A helyiség elegánsabb, mint gondoltam. A falat faburkolat takarja, s a padló is parkettás. Szemközt, a bárpult mellett néhány kőlépcső visz valami különszobába, e mögött faerkély vezet az egész helyiség körül. Balra hatalmas ablakok.

Középen, az asztalok között táncparkett. Fiatal, dzsigolóképzű alak egy nála jóval idősebb hölgyet tangóztat.

Magas, karcsú, csinos fickó, mexikói bricseszt, selyeminget visel, és ostobán

mosolyog. Undorral táncol, látni, hogy úgy pendergeti a partnerét, mintha csörgőkígyó lenne. A négytagú zenekar valami spanyol muzsikába kezd. A pult mellett négy-öt alak üldögél, legtöbbször cowboyruhában, majdnem elegánsan. Fölöttem, az erkélyre vezető helyiségben nevetést meg beszélgetést hallok. A bal oldalon az ablak mellett három mexikói ül, és tequilát iszik. Jobboldalt részeg társaság szórakozik: néhány fehér szmokingos férfi s fölékszerezett hölgy. Amikor belépek, a bárpultnál ülő alakok jól megnéznek, majd tovább beszélgetnek a mixerlánnyal. Igen csinos.

A táncparkett mellett keresek asztalt, és leülök. Kis idő múlva egy csámpás alak lép hozzám; olyan sovány, hogy valósággal háltni jár belé a lélek. Megkérdezi, mit akarok; sonkás tojást rendelok és whiskyt. Aztán a dzsigolót figyelem.

Ide-oda ráncigálja a partnernőjét, és látom a zenészek vigyorgó képén, hogy itt valami ostoba tréfáról van szó. A fickó nyilván unja az egészet. Amikor elém keverednek, bocsánatkérően vigyorgok, és kétszer is kacsint.

Aztán elhallgat a zene, és a táncospár visszatér az asztalhoz. Pezsgőt isznak. Néhány perc múlva a különszobából egy remek szmokingos, selyeminges alak jelenik meg. Észrevesz, rám mosolyog, és odalép hozzám.

– Jó estét, señor! – mondja idegenszerű kiejtéssel. – Örvendék, hogy itt üdvözölhetém. Rémélém, még van elégedve mindennél.

Mosolygok.

– Igen, köszönöm.

– Régóta van a környékén? – kérdezi. – Nem hinném, hogy láttam volna itt. De annál jobban örülök. Igen szerencsés, señor, hogy még nyitva tálalt bennünket, mert hisz már három óra van, de ma esté kis társaság gyűlt össze, és tovább tartok nyitva. Rémélém, újra megtisztel jelenlétével.

A pincér megérkezik a whiskyvel. Töltök magamnak, és megkínálom a tulajdonost is.

– Kihez van szerencsém? – kérdezem.

Mosolyog, és kezével int, hogy nem iszik. – Pereira vagyok – mondja –, mulató igazgatója. Igen kellémes hely, ha jól isméri az émbér.

– Örvendek – mondok. – A környéken maradok egy kicsit, találkozunk még.

Mosolyog és megy.

Egy kis idő múlva visszatér a pincér, hozza a sonkás tojást. Aztán a zenekar újra játszani kezd, és a dzsigoló újra a nővel táncol. Az öreg hölgy annyira szeret rumbáznai, hogy alig fér a bőrébe. Ide-oda ugrál, mintha gyík mászott volna a nyakába.

Amikor odaérnek hozzám, gyorsan fölhajtok egy whiskyt, és úgy teszek, mintha be lennék csípve. Fölnézek a fickóra, és vigyorgok. Visszavigyorgok.

– Hogy vagy, te nyimnyám? – mondok jó hangosan. Halálos csönd támad. A jobb oldalon levő társaság fölnéz.

A pultnál ülő alakok megfordulnak. A dzsigoló abbahagyja a táncot, visszavezeti a nőt az asztalához, és közönyös képpel, lassan odalép hozzám.

– Mit mondott? – kérdezi.

– Azt kérdeztem, hogy vagy, te nyimnyám. Te kis műselyemfiú.

Igen gyorsan cselekszik. Előrelép, s amikor föl akarok kelni, elgáncsol és egyben orron vág. Elvágódom, de gyorsan fölugrok. Horogütést mérek rá, de félreugrik, s

amikor jobbegyenessel próbálkozom, oldalra vágja az öklömet. Megragadom az ingénél fogva, magam felé húzom, mire dzsigolótrükkal elgáncsol. A földre zuhanunk. A zenekar elhallgat. Esés közben látom, hogy Pereira jön felénk. Föl akarok kelni, de a dzsigoló újra leüt; amikor végre föltápáskodom, mindenki azt hiszi, hogy alaposan elintézett. Helyes. Ez a célom.

Tántorogva lépek előre, aztán csuklóm egyet.

Pereira mosolyogva néz rám.

– Señor – mondja. – Sajnálom, hogy apró vitája támadt az egyik alkalmazottammal. Kérem, ne tégyé többét.

Udvariasan leporolja a kabátomat. A dzsigoló visszatér az asztalához, az öreg nő mellé.

– Kérem, nyugodjék még, señor – mondja Pereira. – Nem széréjük a botrányt. Leülök.

– Igen – mondom. – Sokat ittam, mielőtt idejöttem, és a fickónak különben is igaza volt, hogy leütött. Úgy látszik, nem is nyimnyám fráter.

Pereira mosolyog.

– Nézze, Pereira! – mondom. – Menjen oda hozzá, és mondja meg neki, hogy sajnálom a történeteket, szeretném, ha inna velem egy whiskyt, és kezet ráznánk. Odaülök az ablak mellé, ahol nincs olyan meleg.

Főlállok és odaimbolygok a másik oldalra, az ablakok mellé, és leülök a sarokba. Pereira odamegy a dzsigolóhoz, és mond neki valamit. A táncos főláll, odaszól az öreg nőnek, majd lassan az asztalomhoz jön. A szemembe néz és kacsint.

– Hallgass meg, pajtás – mondom jó hangosan. – Beismerem, hogy csúnyán viselkedtem, nem kellett volna csúnyákat mondanom. Ha te nyimnyám vagy, én vagyok a kínai császár. Ül le, és igyál valamit. Kezet fogunk, közben valamit gyorsan a tenyerembe nyom.

Aztán odakiáltok a pincérnek, áthozza a whiskysüveget, és leteszi. Most már senki sem figyel ránk. Italt töltök, cigarettára gyújtok, s az asztal alatt gyorsan megnézem, mit dugott a fickó a kezembe.

Titkosrendőr-jelvény. Visszacúsztatom a kezébe.

– Oké, Sagers – mondom és mosolygok. – Mi a helyzet?

Cigarettára gyújt, és gyorsan beszélni kezd, széles mozdulatokkal és vidáman, mintha egy jó sztorit mesélne.

– Sok nyom van – mondja –, de egyik sem döntő. Amikor ideérkeztem Palni Springsbe, munkát kerestem. Mindenkinek azt mondtam, hogy Hollywoodban voltam statiszta, és most nincs munka a stúdiókban. Összekötetésbe kerültem egy öreg nővel, aki a Mirandában szerzett állást, de hamarosan rájöttem, hogy ebbe a mulatóba kell kerülnöm. Lustálkodtam, mire kidobtak a szállóból. Végre sikerült itt táncosi állást szereznem.

– Milyen hely ez?

– Igazán remek. Itt mindent megtalál az ember. Alaposan megkopasztják a vendéget. Az emeleten játékbárlang van; a rulett olyan hamisan folyik, hogy a krupié egyik este sírva fakadt, mert az egyik vendég véletlenül nyert. Az a fickó ott a sarokban, az a furcsa bajszú: kokaincsempész. Három évvel ezelőtt túljárt a New York-i rendőrség kábítószerosztályának eszén. A szakma gyöngye. Egy

bélyeg hátára elférne, ha le akarnám írni, milyen bűntényt nem követett el. A vendégek se mind úrifiúk. Egyik-másik a közeli nyaralókból jön ide a lányok miatt, de akad olyan is, akinek villamosszékben volna a helye. A nők is vegyes társaság. Némelyik itt dolgozik, némelyiket nem ismerem.

Elém tolja a flaskót.

– Nálad mi a helyzet? – kérdi.

– Úgy teszek, mintha a mexikói Magdalenából jöttem volna – mesélem. – Azzal az ürüggyel kereslek téged, hogy valamelyik barátod pénzt küldött számodra. A pénz a bankban van, s jó ürügy lesz arra, hogy innen eltávozhass. Egy-két hétig itt akarok maradni, hacsak nem történik valami. De mondd csak: hol a nő?

– Itt van – feleli. – De eddig nem sikerült kiismernem. Jó lesz vigyázni. Nem az övé a lokál. Pereira úgy bánik velem, mint a ronggyal. Úgy tesz, mintha lokálnő lenne; veszélyes macska. Jó a modora, és pompásan öltözködik. Az igazi nagyfőnök Pereira.

– A nő itt is lakik? – kérdelem.

– Nem. A Dry Lake felé, az útelágazás mögött egy kis ranch van, ott él. Nincs messze, alig tíz mérföldnyire. Rendszerint senki sincs ott, csak egy takarítónő. Sokszor egy lélek sincs arrafelé.

– Helyes – felelem. – Ide figyelj! Néhány perc múlva elmegyek, és megnézem azt a ranchot. Talán a házat is alaposan megvizsgálom, ha senki sincs a közelben. Miután eltávoztam, közöld mindenkivel, hogy egy barátodtól pénzt kaptál, és most elmegy Mexikóba a dohányért. Holnap csomagolj össze, menj Palm Springsbe, és folytasd a komédiát. Mondd el mindenkinek, hogy Mexikóba utazol. Keresd föl a rendőrfőnököt, és kérd meg, hogy hanyagolja ezt a mulatót, amíg itt tartózkodom. Szólj neki, hogy utasítsa a bankigazgatót: a hamisított kötvények miatt ne csapjon lármát. Aztán tűnj el. Autón menj Yumáig, hagyd ott a kocsit, és repülővel térj vissza Washingtonba. Közöld a főnökséggel, hogy megérkeztem, és minden rendben van. Világos?

– Az hát – feleli. – De nem tetszik nekem ez a dolog, Lemmy. Lehet, hogy itt valaki kiszagolta, hogy nem is táncos vagyok. Gyanakodnak rám.

– No és? – felelem. – A gyanú még nem ártott meg egyikünknek sem. Iddogáltunk és beszélgettünk; egy kis idő múlva fölállok, föltűnően keztem rázok vele, és a számlát kérem. Fizetek, hangosan *buenas noches-t* kívánok Pereirának, aki a bejárat körül álldogál, s úgy mosolyog, mintha az imént megdicsőült volna. Beszállok az autóba, és indulok.

Nemsokára az elágazáshoz érek, és az országúton folytatom a sétakocsikázást. Még mindig nagy a hőség. Rálépek a gázpedálra, és végigsüvíték a kihalt úton. Csakhamar megpillantom a ranchot. Olyan, mint a többi. Megállok egy fa mögött, és kiszállok. Körülnézek. A ház sötét, egy lelket sem látok.

Megtalálom a kertkaput, és bemegyek. Lassan a hátsó verandához lopakodom, kopogok az ajtón, de senki sem felel.

Körülnézek, majd előveszek egy kis acélszerszámot, és két perc múlva nyitva az ajtó. Előveszem a zseblámpát. Valami hallszerűségben találok magam, elég jó bútorok között. Elöttem folyosó, jobbra-balra ajtók. A folyosó végén néhány lépcső vezet az emeletre. Érzésem szerint a hálósobában lesz, amit keresek. Végiglopózok a folyosón, majd föl a lépcsőn.

Négy szoba van az emeleten. Melyik lehet a háló? Az egyik cselédszobának, a másik raktárnak látszik. Mindenféle limlom hever benne. A harmadik a folyosó másik oldalán akárkié lehet, nem találok benne jellegzetes vagy föltűnő nyomot. Az utolsó szoba ajtaja be van zárva, tehát nyilván jó helyen járok.

Újra előveszem a kis acélszerszámot, s a zár csakhamar kinyílik. Belépek. Ez az. Hálószoibaillat. Remek parfüm. Mindig szerettem a szegfűszagot.

Átvágok a szobán, lehúszom a redőnyt, aztán lámpát gyújtok és körülnézek.

Ez a nő szobája, nem kétséges. Az egyik fotel támláján estélyi köpeny. A fal mellett hosszú sorban a cipők. Remek cipők. Parányi fekete, magas sarkú lakkcipők, estélyi cipők szaténból és másféle selyemből, könnyű sétacipők, lovaglósizma satöbbi. Remek cipők, mondom. Látszik, hogy a tulajdonosnak fene jó ízlése van. Ha más holmija is ilyen kitűnő, érdemes lesz vele közelebbi ismeretséget kötni.

Körülzimatolok. Megpróbálom elképzelni, hogy hová rejthette ez az eszes lányka azokat az iratokat, amelyeket jól el akart dugni. Úgy, hogy senki se találhassa meg. Nyilván magánál hordja őket, vagy valami egyszerű és szembetűnő helyre tette, amit a rendőrség figyelemre se méltatna.

A sarokban egy kis asztalon néhány könyv van. Odamegyek. A legfelső kötetekben semmi, de amikor a negyedikhez érek – bőrkötéses verseskönyv –, megdobban egy kicsit a szívem. A könyv belső ötven lapjába nagy négyszöget vágott ki valaki, és oda rejthette a leveleket. Megnézem a legfelső borítékot. Újra megdobban a szívem. A borítékon ez a cím áll: Grantworth C. Aymes úrnak, Claribel ház, New York.

Úgy látom, hogy túljártam Henriette eszén. Zsebre vágom a levélcsomót, visszahelyezem a könyveket, bezárom az ajtót, és lemegek. Körülnézek, Hogy van-e valaki a nyomomban, da senkit sem látok.

A kapun át megyek vissza az útra, beszálok az autóba, és már-már elindulok Palm Springs felé, amikor váratlan ötletem támad. Visszamegyek a Hacienda Altamirába, és még egyszer körülnézek.

Körülbelül tizenöt perc alatt érek oda.

A neonfényt eloltották, a lokál teljesen sötét. Egy lelket sem látok. A legfelső emeleten valami kis fény szűrődik ki a redőny mögül.

Odamegyek a bejárathoz. Bezárták. Aztán eszembe jut az ablak a bal oldalon.

Megkerülöm a házat. Az ablakot is bezárták, de könnyen kinyitom.

A hold előbújik a felhők mögül, és megvilágítja a terem egy részét.

Becsukom az ablakot magam után, és elindulok a bárban. Nesztelenül lépkedek.

Furcsa érzésem támad. Különös, hogy olyan gyorsan becsukták a mulatót, hiszen úgy látszott, mindenki kitűnően érezte magát.

Amikor a zenekari emelvényhez érek, ahol a bárpult áll, megállók. Látom a kőlépcsőket, amelyek a félemeletre vezetnek. A holdfény megcsillan valamin.

Odamegyek, fölemelem. Ezüst selyemszalag, amit Sagers viselt az ingén. Úgy látszik, valaki letépte róla.

Eloltom a zseblámpámat. Hallgatózom. Semmi nesz. Lassan indulok fölfelé.

Tapogatom a falat, ajtót keresek. A pult mögé lépek. Bizonyára ajtó nyílik mögöttem, az erkélyre vagy az emeletre. Meg is találok. Gyorsan föl kattantam a zárat. Kis folyosó tárul elélem. Szemben raktárszoba. Belépek. Meggyújtom a

zseblámpát. Körülbelül tizenöt négyzetláb a szoba nagysága; boros- és whiskyládák állnak benne, s néhány hatalmas jegesláda. A padlón néhány üres palack hever.

Odamegyek, fölnyitom az egyik jegesláda tetejét Zsákkal van tele. A második jegesláda viszont Sagersszel van tele. Zsákba dugva fekszik; látom, alaposan agyonlőtték. Úgy látszik, menekülni próbált, mert a lábán két lövés nyomát látom. Később, közelről, halántékon lőtték. Az ingén löpornyom. Visszahelyezem a jegesládába, és becsukom a tetejét. Kimegyek a raktárhelyiségből, bezárom az ajtaját, és italt keverek magamnak a pult mellett. Aztán az ablakon keresztül kimegyek. Visszasietek az autóhoz, és elindulok Palm Springs felé. Forró az éjszaka. Még mindig nagy a hőség. Csak szegény Sagersnek nincs melege.

II. FEJEZET

A leveleket mindenesetre sikerült megszerezniem. Amikor körülbelül tíz mérföldnyire vagyok Palm Springstől, lassítok. Cigaretára gyűjtök és gondolkodom. Talán nincs értelme nagy hűhót csapni Sagers agyonlövésé miatt, különben elrontom a hamisítási ügy esélyeit.

Akárki lőtte is le a fickót, nyilván el fogja temetni még reggel előtt. A gyilkosságot mindenképp ügyesen tervezték. Sagers nyilván elmondta, amit megbeszéltünk: Mexikóba utazik valami kis pénzért. Éppen ezért senki sem fogja keresni. Különben is, ki a fene bánja, ha egy dzsigolóval kevesebb van a világon. Mindenesetre jó lesz, ha összekötetésbe lépek a helyi rendőrfőnökkel, közlöm vele Sagers halálát, és megkérem, hogy ne csináljon semmit, amíg a környéken vagyok.

Amikor a főutcára érek, megállítom az autót az egyik lámpa alatt, előveszem a leveleket, és olvasni kezdek. Három levél. A kézírás igen szép, úgyszólván gyöngybetűs: a sorköz is rendes. Látszik, hogy értelmes ember írta. Az első levelet a connecticuti Hartfordban levő "Arany szarvas" szállóban írták, január harmadikán, így szól:

"Kedves Grantworth!

Tudom, hogy mindig bolondnak tartottál, és nem is nagyon bántam ezt. De most ragaszkodom hozzá, hogy némi intelligenciát tegyél föl rólam.

Az utolsó két hónap alatt tapasztalt kitérő és furcsa viselkedésed megerősítette gyanúmat. Miért nem határozta el végre, hogy mit akarsz tenni? Vagy talán annyira önző vagy, hogy továbbra is ki akarod használni azt az előnyt, hogy a világ boldog és szolid férjnek tart, mialatt tovább folytatod a víszonyodat azzal a nővel?

Amikor a minap letagadtad ezt, hittem neked; de az utolsó néhány nap eseményei, valamint egy illetékes személy levele révén nyilvánvaló előttem, hogy bolondot csináltál belőlem, s nemcsak belőlem.

Hidd el, mégis jóhiszemű és nyugodt volnék, de őszintén megvallom, torkig vagyok ezzel az ügyel. Határozd el végre, hogy mit akarsz tenni, és tudasd velem hamarosan. Intézkedem, hogy visszatérhessek és meghallgassam

döntésedet.

Henriette”

A második levél ugyanabból a szállóból kelt, január nyolcadikán:

“Grant-worth,
Megkaptam leveled, és egyetlen szavát sem hiszem el. Nagyon rosszul hazudsz.
Elégtételt fogok szerezni valamilyen módon. Roppantul kellemetlenné válhatok
számodra, tehát ajánlom, dönts végre.

Henriette”

A harmadik levél január 10-én kelt, New Yorkban:

“Grantworth,
Ma este találkozunk. Szóval mégis arra kényszerítesz, hogy erőszakos legyek?!
Henriette”

A leveleket zsebre vágom, és új cigarettára gyűjtök. A dolog azt bizonyítja, hogy az események néha másképpen történtek, mint ahogyan a legtöbben hiszik. Mostanáig mindenki azt hitte, hogy Grantworth Aymes halálakor Henriette Aymes Hartfordban tartózkodott; pedig a harmadik levél világosan bizonyítja, hogy a férfi halálának napján az asszony New Yorkban volt, és nagyon haragudott rá. Világos, hogy Henriette miért akarta ezeket a leveleket visszaszerezni. De miért őrizte meg az iratokat? Miért nem égette el őket? Mindenesetre a három levél talán alkalmas lesz Henriette nyelvének megoldására, ha nem hajlandó szépszerével vallani. Kezdem belátni, hogy az asszonyka nem olyan nyájas teremtés, mint amilyennek látszani szeretne. Mindenféle különös ötletem támad vele kapcsolatban.

Előveszem a jegyzőkönyvem, és megkeresem a helyi rendőrfőnök címét.

Mettsnek hívják, és a háza a közelben van. Nem nagyon örül majd, hogy ilyen későn fölébresztem, de régi tapasztalatom szerint a rendőrök semmiféle ébresztgetésnek sem örülnek, akármikor történjék is.

Megkeresem a házat, és csöngetek. Öt perc múlva a rendőrfőnök nyit ajtót.

– Metts úr? – kérdezem.

Igen, feleli, és megkérdi, mit akarok. Megmutatom a titkosrendőri jelvényemet.

– Cautionnak hívnak – mondom. Mosolyog.

– Jöjjön be – mondja. – Már hallottam magáról. A kormányzósági hivatal értesített, hogy maga intézi ezt az ügyet. A hamisított államkötvényekről van szó, ugye?

– Ugy van – felelem.

Bevezet egy földszinti, barátságos szobába, leültet, és whiskyvel kínál. Aztán vár. Okosnak látszik: hosszú, szikár a képe és kiugró, hegyes az orra. Talán sikerül zöld ágra vergődnünk.

– Kedves főnököm – mondom –, nem akarok bajt okozni errefelé. Be akarom fejezni az ügyet, mihelyt lehet, s aztán köd előttem, köd utánam. Nem kérek

valami nagy segítséget. A következőről van szó. Amikor ez a hamisítási ügy kiderült, és engem választottak ki a nyomozásra, a Los Angeles-i központ egy detektívet küldött ide. Sagersnek hívják, és a Hacienda Altamirában dolgozott mint dzsigoló. Bólint, de nem szól.

– Ma este megérkeztem, s azzal az ürüggyel, hogy egyik barátjától üzenetet hoztam, valahogy le akartam váltani Sagerst. Amikor még éjjel visszatértem a mulatóba, holtan találtam egy jegesládában. Valaki háromszor belelőtt. Még mindig ott van. Ezt hivatalosan jelentem, főnököm, mert ez a gyilkosság magára tartozik. De kérem, hogy egyelőre semmit se tegyen. Én majd közvetlenül értesítem a washingtoni központot, hogy szegény Sagers nevét véssék a többi hősi halott közé a márványtáblára. De maga ne kezdjen nyomozni, mert az föltűnő lenne, és ha a gyilkos megneszel valamit, elpasszolom a másik ügyet. Helyes?

– Értem – feleli. – Ahogy gondolja. Majd írok egy hivatalos jelentést a maga közlése alapján, és az aktát félreteszem. Várok, amíg akarja.

– Kitűnő – mondom. – Nomármost, szeretném tudni, hogy ki értesítette Washington-t a hamisított kötvények ügyében? Maga? Ha igen, honnan szerezte az információt? A bankigazgatótól? Hogyan történt?

Italt tölt.

– A bankigazgató értesített – feleli. – Amikor az az Aymesné megérkezett, csekkszámját nyitott a bankban. Az igazgató – régi barátom – közölte, hogy a nő a számlán kétezer dollárt helyezett el. Hamar elköltötte az egészet, csak tíz dollárt hagyott a bankban. Néhány nap múlva újra megjelent, és ötezer dollár értékű államkötvényt helyezett el a számlán. A pénztáros átvette az értékpapírokat, minthogy igen szép nyomásúnak és főleg valódinak látszottak. De amikor egy óra múlva az igazgató alaposan megnézte, látta, hogy hamisak.

– Mit csinált a direktor?

– Fölhívta Mrs. Aymest, és közölte vele, hogy a kötvénycsomag hamis, mint az egyszeri cigányasszony lelke. Az asszony kissé meglepettnek látszott, de a bankigazgató szerint nem nagyon érdekelte a dolog. Egyszerűen tudomásul vette, és elbúcsúzott. Másnap az igazgató levelet írt neki, és kérte, látogassa meg az irodájában.

– S az asszony megjelent?

– Igen. Az igazgató közölte vele, hogy az ügy súlyosabb, mint hinné; kénytelen jelentést tenni a dologról, és kérte az asszonyt, hogy mondja meg, hol szerezte a kötvényeket. Mrs. Aymes azt felelte, hogy a férjétől kapta. Összesen kétszázezer dollár értékű részvényt kapott, amit a férj annak idején New Yorkban vásárolt, jó amerikai dollárért. Amikor az igazgató megkérdezte, hogy a férj hol vásárolta a részvényeket, azt a választ kapta, hogy valami nagy bankban. Erre az igazgató kijelentette, hogy ez alig hihető, miután a bankok általában nem szoktak hamis kötvényeket árusítani. Az asszony azt felelte, hogy ez bizonyára így van, de nem tud többet mondani. Aztán fölállt, és távozni készült. Az igazgató megkérdezte, hol tartózkodik a férje, mert valószínűleg néhány kérdést kell majd hozzá intézniök. Az asszony visszafordult, és bájos mosollyal közölte, hogy igen nehéz lesz kérdéseket intézni a férjéhez, minthogy január 12-én New Yorkban öngyilkosságot követett el. Természetes, hogy ez nagyon meglepte az igazgatót.

Mindenesetre megmondta az asszonynak, hogy a kötvényhamisítás súlyos vétség, és jó lesz, ha a többi kötvényt is beviszi a bankba. Az asszony elment, de csakhamar visszatért a csomó többi részével; vagyis százkilencvenötezer dollár értékű kötvénnyel, amely ötven-, húsz-, tíz-, öt- és egyezer dolláros pímletekből állt. Közben Krat, az igazgató fölhívott engem, hogy menjek át a bankba.

Valamennyi kötvény hamis, de olyan ügyes hamisítvány, hogy csak igen alapos vizsgálat deríti ki a turpisságot. Másnap jelentést tettem Washingtonban, ahol nyilván magát bízták meg a nyomozással. Ez minden. Nos, mi a véleménye? És mi a terve? Gondolja, hogy az asszony cinkos volt, és a férj az öngyilkosság előtt hamisította a kötvényeket?

– Nem tudom, főnököm – válaszolok. – Semmi sem egyezik ebben az ügyben. Volt már egy-két csavaros ügyem, de ehhez képest a legtöbb gyermekmese. – Érdekes eset, mi?

– De mennyire! – felelem. – Figyeljen csak! Van egy-két részlet, ami bizonyára érdekl.

Grantworth Aymes és Henriette hat éve voltak házasok. A fickó igazi játékos. Tőzsdés volt. Néha komoly összegeket nyert, néha lakbérre is alig tellett. De azért mindig nagy lábon éltek, a New York-i Claribel házban volt a lakásuk, sokat költöttek. Általában úgy látszott, hogy imádják egymást. Nomármost: a múlt év végén Grantworth remek tőzsdetippet kapott. Kitűnően megjátszotta, és az üzlet sikerült. Negyedmillió dollárt keresett. A csinos összeg nyomán arra a következtetésre jutott, hogy elég a szerencsejátékból, s ideje, hogy megpihenjen. Ötvenezer dollárt befizetett a bankszámlájára; a többiért – kétszázezerért – állami kötvényt vásárolt. Becsomagolta, lepecsételte a papírokat, majd fölhívta az ügyvédjét, és közölte vele, hogy a kötvényeket a felesége nevére akarja íratni. Elmondta az ügyvédnek, hogy ez a pénz most már az asszonyé, aki igen óvatos, szolid teremtés, és majd vigyáz a kis vagyonra. Az ügyvéd kissé meglepődött, de azért elégedett volt, hogy ügyfele végre észre tért. Elkészítette az ajándékozási és átíratási okmányt, közjegyzőnél hitelesíttette, és a kötvényekkel együtt átadta Henriette-nek. Amikor átadta a részvényeket, azok *nem voltak hamisak*.

Grantworth a világ tetején érezhette magát. Remek felesége van – azt mesélik, ez a Henriette pompás kis nő –, ötvenezer dollárt ér a bankszámlája, nem tartozik senkinek, minden rendben van. Úgy látszott, a férj komolyan észre tér. A biztosítását is ki akarta terjeszteni. A sikeres üzlet után fölkereste a Nemzeti Biztosítót, és még egy életbiztosítást kötött, harmincezer dollár értékben. Az egészségét rendben találták. Új kötvényt kapott, de egyetlen baj mégiscsak volt. Két évvel ezelőtt történt, hogy ez a Grantworth öngyilkosságot kísérelt meg; beleugrott az East Riverbe. Súlyos veszteségek érték akkor, és nem látott más kiutat. A folyamórság halásza ki. A biztosítótársaság tudta ezt, és egy záradékot toldott az új kötvényhez, amely szerint öngyilkosság esetén a biztosítás érvényét veszti. Megértett, főnököm? Minden szépen haladt. Grantworth még egy kevés pénzt keresett a tőzsdén; január 12-én pedig tizenkétezer dolláros üzletet kötött. Negyvenezer dollárja volt a bankban, adóssága nem maradt, s a csodás kis feleségének kétszázezer dollár értékű állampapírja volt – ő maga meg kitűnő egészségnek örvendett a biztosítótársaság szakértői szerint. No és mi történik? Ezen az éjszakán öngyilkosságot követ el. Január 12-én sokáig dolgozott az

irodájában, titkárával, akit Burdellnek hívnak. Felesége a connecticuti Hartfordban tartózkodott. A férfi megbeszélte egy barátjával, hogy az éjszaka folyamán mulatni mennek. Burdell szerint nagyon izgatottan viselkedett egész este. Nyolc óra felé abbahagyta a munkát, és letelefonált a garázsba az autójáért. Ivott egy kis whiskyt, jó éjt kívánt Burdellnek, és eltávozott. Burdell szerint különös arckifejezéssel búcsúzott tőle. Grantworth beszállt a nagy, szürkés-kék Cadillacbe. Tíz perccel kilenc után a kikötői őrszem látta az autót a Gyapotkikötő körül, és mialatt a nagy gépkocsit figyelte, Grantworth szépen behajtott egy farakásba, fölborult, és belezuhant a folyóba. Másnap reggelre kihalászták az autót. Grantworth alaposan összezúzódtott. Kiszállították a halottasházba; Burdell igazolta a személyazonosságot. A halott levéltárcájában néhány soros írást találtak, amelyben közli, furcsán érzi magát, s jobb, ha ezt az utat választja, csókját küldi a feleségének, és sajnálja, amit tett, de nem tehetett másként. Mindez a rendőrségi vizsgálat során derült ki. A feleség is megérkezett igen lesújtva; aztán eltemették a férjet, s vége a mesének. Azaz, nem egészen. Miután az üzleti ügyeket elrendezték, Henriette úgy határozott, hogy idejön pihenni, mert a Hacienda Altamira Grantworth tulajdona, két éve adta bérbe Pereirának, aki igazgatónak nevezi magát. Az asszony a céget Burdellnek adta át; ez volt a férj kívánsága.

24 Henriette tehát megérkezett, ötezer dollárral, valamint az állampapírokkal. A többi már tudja, főnököm. Washington értesítést kapott, hogy egy hamis kötvényt nyújtottak be itt, és az asszonnak százkilencvenötezer dollár értékű, szintén hamis részvénye van. Megkezdtem a nyomozást. Beszéltem Burdell-lel, aki mindent megerősített, azt is, hogy fene jó feleség és remek nő volt, s talán Grantworth nem is érdemelt meg egy ilyen kis tökéletest. Úgy véltem, hogy jó lenne, ha valaki szemmel tartaná Henriette-et. Sagert bízták meg a feladattal. Idejött, állást szerzett a mulatóban, hogy megállapítsa, mi a helyzet. Ma este elmesélte, amit megtudott. Nagyon kevés. Ez minden.

Metis a feje búbját vakarja.

– Furcsa eset – mondja. – Úgy látszik, valaki ellopta az asszonytól a valódi részvényeket, és hamisakat tett a helyükbe.

– Lehet, de nem biztos – felelem. – De mondja csak, főnököm: amikor Krat, a bankigazgató megtudta, hogy hamis a részvény, kinek mesélt még erről?

– Senkinek – feleli. – Biztosított róla, hogy senkinek. Ő vette észre, hogy a részvény hamis, és az alkalmazottaknak is megtiltotta, hogy a dologról beszéljenek. Sejtette, hogy a titkosrendőrség fog közbelépni. Már én is vártam magát.

– Különös... – mondom. – Tíz nappal ezelőtt kaptam a megbízást. Allentownban voltam, Pennsylvania államban. Mindjárt New Yorkba utaztam, és az East 30. utca egyik kis szállójában béreltem szobát. A második napon névtelen levelet kaptam. Arra figyelmeztetett, hogy jobb lenne, ha elmennék Palm Springsbe, és körülnéznék Mrs. Aymes házában, ahol talán néhány érdekes levelet találhatok.

– És sikerült?

– Szerencsém volt. Sagers elmondta, hol az asszony háza, s odamentem.

Átkutattam a házat, és megtaláltam a leveleket. Azt bizonyítják, hogy Henriette és Grantworth viszonya nem volt olyan mézédés, mint a világ hitte. Sőt az egyik

levél szerint az asszony nem Hartfordban volt az öngyilkosság estéjén, hanem New Yorkban, és le akart számolni a férjével. Mit szól hozzá? Fűttem.

– Hű, a nemjóját! – mondja, és tölt még egy kis whiskyt. – Talán valami sötét dolog van az öngyilkosság hátterében. Talán az asszony lőtte le a férfit. Nőknél megesik az ilyesmi.

– Nekem mondja? – felelem. – De miért lőtte volna le? Talán mert rájött, hogy az állampapírok hamisak voltak. Ez mindenesetre logikusnak látszik. Viszont ha az asszony tudta, hogy a részvények hamisak, miért akarta volna beváltani őket? Miért nem a zugtőzsde útján próbálta elsütni a részvényeket valami baleknak? Egyszóval nem értem.

A főnök erre ezt a bölcs mondást ereszti meg:

– A nők furcsa lények. Mindenféle csavaros dologra képesek. Még a legjobb fajta is.

Kihörpintem a whiskyt.

– Igaza van – mondom. – Furcsa lények. Néha meglepően veszélyesek.

– És most mit fog csinálni? – kérdezi. Vállat vonok.

– Hát... Inkább megmondom, hogy mit nem fogok csinálni. Először is nem fogok körbeszalagálni a vidéken a titkosrendőri jelvényemet csillogtatva, és világgá kiáltva, hogy ki vagyok. A Miranda Hotelban fogok megszállni, és úgy teszek, mintha a mexikói Magdalenából érkeztem volna. Azt mondom, hogy üzenetet hoztam Sagersnek a barátjától, és ha már itt vagyok, nyaralok egy kicsit.

– Helyes.

– Holnap este kimegyek a Hacienda Altamirába. Közel akarok kerülni azokhoz a fickókhoz. Ha lehet, megtudok valamit. Megpróbálok Henriette közelébe jutni, s talán megtudom, hogy miféle nő, mik a tervei, részt vett-e a hamisításban meg miegymás. És persze rá kell jönnöm, hogy ki lőtte le Sagerst, és miért. Aztán meg kell tudnom, hogy mi a hamisítás titka, ki tette, miért és hogyan. Igen zavarosnak látszik ez az ügy.

– Úgy van – feleli. – Azt persze nyilván nem akarja, hogy én és embereim beleavatkozzunk a dologba.

– Nem hát.

– A Haciendát se figyeltessem? – kérdi.

– Épp kérni akartam. De mondja csak, főnököm, tényleg olyan veszélyes az a mulató?

Vállat von.

– Eléggé – feleli. – Már sok panaszt tettek nálunk olyan nyuszik, akik ott vesztették el a pénzüket. A szerencsejáték tiltva van, néhanapján razzsiát is tartunk. De nincs sok értelme, mert olyankor legfőlőbb nem kártyáznak vagy ruletteznek, hanem malmoznak vagy kockáznak, nagy tétben. Tíz hónapja a Hacienda mögött, a pusztaságban egy fickót találtunk. Úgy megverték, hogy az arca színesebb volt Európa térképénél; amellet halott is volt. Sokan azt mondták, hogy a Haciendában intézték el, miután kifosztották. Bizonyíték persze nem volt.

– Helyes, főnököm – mondom, és kezet fogunk. – Isten önnel! Nem hinném, hogy hamarosan viszontlát. Nem is lenne okos, hogy együtt lássanak bennünket. Ha kapcsolatba akarok lépni magával, majd telefonálok. Ha pedig tőlem kíván valamit, a Miranda Hotelban leszek. Álnévem Frayme. Selby T. Frayme.

Beszállok az autóba, és elhajtok a Miranda-szállóhoz, szobát kérek. Aztán fölmegek, kávézom, és még egyszer elolvasom a három levelet. De most sem látom világosabban a helyzetet.

Egy dolog nagyon fúrja az oldalamat. Ki az a fickó, aki névtelen levélben értesített arról, hogy ez a három levél Henriette házában található? Tudnom kell, ki volt! Töröm a fejem, és arra a következtetésre jutok, hogy az egyetlen, aki tudhatta, hogy az East 30. utcában szálltam meg, Langdon Burdell, Grantworth Aymes titkára. Kénytelen leszek bizalmas természetű társalgást folytatni a fickóval. De ha ő volt is a névtelen szerző – honnan tudhatta, hogy a levelek itt Vannak a ranchon?

Aztán még valami. Szerény tapasztalataim szerint általában igen nehéz megtalálni az ilyen fontos leveleket. A mi munkánk többnyire fene fárasztó, és ehhez képest nagyon is könnyen találtam meg a leveleket. Anonymus talán azt akarta, hogy hamar akadnak rájuk.

Lefekszem, mert mint már többször említettem, mélyen hiszek az elegendő alvásban. Ha a gengszterek és egyéb csirkefogók többet aludnának, és kevesebbet csavarognának, a hekusok lombfűrészeléssel vagy sakkozással tölthetnék idejük nagy részét

Miféle nő lehet ez a Henriette? Azt hallom, remek. Remélem, értesülésem helyes, mert ha már nő van a dologban, legyen csinos

Hát nincs igazam?

III. FEJEZET

Másnap csavargok. Vagy talán ilyet nem is illik elárulni! Délután átmegyek a postahivatalba, és rejtjeles táviratot küldök a New York-i irodába: listát kérek azokról a fickókról, akik az öngyilkosság idején Grantworth Aymes szolgálatában állottak; persze a jelenlegi címüket is tudni akarom.

Van egy kis sanda gyanúm az Aymes-féle öngyilkossággal kapcsolatban.

Csalafinta dolognak látszik. Igyekeztem kinyomozni valamit, ami megerősítheti a gyanúmat.

A detektívregények és megtörtént bűntények között az a legfőbb különbség, hogy a való élet rendszerűit sokkal furcsább, mint a regény. Az írók sokszor alig mernek megírni valamit, ami tényleg megtörtént, mert a kutya se hinné el nekik. Azonkívül a regényekben mindig akad egy csomó fontos nyom, amit a gonosztevők úgy hagynak szerteszéjjel, mint valami banánhéjat, hogy a detektív elcsússzon rajtuk.

Ami engem illet, én csak a szimatomat követem. Ez a módszerem. Semmit se hiszek el, amíg alaposan nem ellenőrizhettem. Sőt néha még akkor is kételkedem.

A New York-i rendőrbíró például, aki a vizsgálatot vezette, megállapította, hogy Grantworth Aymes öngyilkosságot követett el; tehát komoly bizonyíték nélkül nincs jogom kételkedni a szavában, s csak akkor kérhetek új vizsgálatot, ha az öngyilkosságnak közvetlen kapcsolata van a hamisítással. Mert ne felejtsek el, hogy titkosrendőr vagyok, és nincs jogom a helyi rendőrség munkájába

belekotnyeleskedni, csak akkor állíthatom, hogy tévedtek, ha végső bizonyítékom van rá.

Rájöttem, hogy a hamisítás többféle módon is történhetett. Lehet, hogy valaki ellopta az eredeti kötvényeket, és kicserélte a hamisakkal, miután a részvénycsomó Henriette tulajdonába került. Ez Grantworth tudta nélkül is megtörténhetett. Persze lehetséges, hogy a férj is tudott a dologról, bár nem értem, miért lett volna része benne.

Az is megeshetett, hogy Henriette a férj halála után maga szerezte meg a hamis részvényeket. Könnyen túlradhatott volna rajtuk, hisz a fél világ tudta, hogy a férje *valódi* részvényeket ajándékozott neki. Akkor viszont azt nem értem, hogy miért ment be egy bankba, ahol rögtön rájöhetnek a hamisításra. Magánúton is eladhatta volna őket, s akkor nem jönnek rá egykönnyen.

És hol vannak az eredeti, a valódi kötvények? Kinél?

Nem tehetek róla, de szimatomban szerintem van valami kapcsolat a hamisítás és a házaspár veszekedése között. Igen gyanús, hogy Henriette az öngyilkosság napján akarta meglátogatni a férjét. Még valamit nem értek: a New York-i rendőrség szerint a rendőrbírói tárgyaláson Burdell, a titkár, és a személyzet többi tagja mind azt vallotta, hogy Henriette Connecticutban tartózkodott az öngyilkosság idején, s csak Burdell távirati értesítésére sietett New Yorkba.

Az mindenesetre fontos, hogy megismerkedjem a szép özvegygel, és ha beszédbe elegyedek vele, talán sikerül egy-két részletet megtudnom.

Kint ülök a verandán, gin fíztt szürcsölgetve, és Sagersen töröm a fejemet. Miért gyilkolták meg? Senki sem tudhatta, hogy miféle kapcsolat van köztünk, és az elmúlt éjszaka elég rókás-mókás színjátékot csináltunk a mulatóban. Senki sem sejtette, hogy titkosügynök, aki éppen jelentést tesz nekem.

Talán a mulatóban úgy gondolkoztak, hogy Sagers túl sokat tud, s amikor közölte, hogy váratlan pénzhez jutott, és távozni készül, úgy vélték, biztosabb, ha mindjárt agyonlövik. De ez az elmélet sem egészen helytálló, minthogy a szegény kollégát igen furcsa körülmények között lötték le. Így képzelem az esetet: Sagers a körfolyosóról nyíló egyik mellékszobában volt. Valaki rálöhetett, és Sagers, akinél nem volt fegyver, nyilván arra gondolt, hogy jobb, ha felszívódik, mielőtt még egyszer kilyukasztják. Megfordult, végigszaladt a folyosón, aztán le a lépcsőn a mulatóba.

A gyilkos azonban áthajol a veranda korlátján, és néhány golyót irányít Sagers lábába. Sagers elvágódik, mire a gyilkos odalép hozzá, és a legfelső lépcsőfokon állva, közlelő belelő. Majd megragadja a selyemszalagját, és vonszolni kezdi a szegény halottat. A selyemszalag azonban elszakad; ezért találtam meg azt a kis darab selymet a lépcsőn. A gyilkos ezután vállára emeli Sagerst, a bárpult mögé hurcolja, a raktárhelyiségbe, és elhelyezi a jegesládában. Mindez érdekes, de nem ad új támpontot, legfőljebb arra indít engem, hogy a gyilkost mielőbb cafatokra pofozzam.

Ezek után bemegyek a szobába, lefekszem, és egy detektívregényt kezdek olvasni, hogy eltereljem a figyelmemet a gondjaimról. Mikor az este leszáll, ahogy a költők mondják, megfürdöm, és felöltöm a nyári szmokingomat, ami fehér selyemből készült. Megállapítom, hogy a japán király, ha ugyan van olyan, kismiska hozzám képest. Kitérő hangulatban vacsorázom, és néhány pajkos szót

váltak a szobafőnöknővel.

Tizenegykor elindulok a Hacienda felé. Elhatároztam, hogy körülszaglászom, és megvárom, történik-e valami.

Remek az éjszaka: amikor odaérek, megint hallom a gitárzenekart. Hátul körülbelül fél tucát lovat kötöttek ki, és az oldalvást lévő garázsban néhány autó várakozik. Lassan a bejárathoz megyek.

Pereira igen elegáns. És a zajból arra következtetek, hogy ma este sokan vannak a lokálban. Pereira megkérdezi, hogy meghívhat-e egy pohárra. Kimondom a boldogító igent, s mialatt a kalapomat elhelyezem a ruhatárban, koktélt kapok. Jó egészséget kívánok Pereirának, ő gyorsan végigmér, és megkérdezi, hogy akarok-e egy kicsit próbálni, mármint szerencsét, mert ha igen, akkor éjfél után kezdődik a "zső", mégpedig fönt, a jobb oldali teremben. Azt felelem, boldogan, bármilyen játék folyik, azt se bánom, ha lábteniszezni fogunk. Pereira fölnevet, én meg végigmegyek a folyosón, félrehúdom a függönyt, és benézek.

A helyiség zsúfolt. Az asztaloknál férfiak és néhány kitűnő nő. Két-három cowboy is látok, turistáknak való műcowboyt, akik a pult mellett állnak; a táncparketten rengeteg pár gyömszőli a ritmust. A verandáról színes papírszalagok csüngnek alá, a falat néhány spanyol kendő és mexikói faliszőnyeg takarja: szóval kitűnően fest az egész. A zenekar elsőrangúan fújja és pengeti a szerszámait; ezúttal mexikói tangót játszanak, s az egyik zenész szomorú szerelmes dalt énekel. Olyan a hangja, hogy hevesebb vérmérsékletű hölgyek talán kolostorba vonulnának hallatára.

Az emelvény előtt, két-három asztal mellett nők ülnek, és úgy néznek az énekesre, mintha angyal volna. A társaság egyik férfi tagja – Los Angeles-i üzletembernek látszik – fecsegni kezd, mire az egyik nő ráförmed, hogy hallgasson, mert nem hallja az énekszót. Ez megint csak azt bizonyítja, hogy némelyik leánya rendkívül bolondos. Az ilyenek férjhez mennek valami rendes, komoly üzletemberhez, aki szépen felöltözteti és elviszi őket szép kis mulatókba, ott meg a hölgyike alig tesz egyebet, mint hogy holmi zenész arcélét csodálja. Az sem ritkaság, hogy beleszeretnek egy-egy ilyen énekesbe, és megszőknek vele, majd töltik szabad idejüket, hogy megint csak valami szolid, rendes üzletemberhez akarnak feleségül menni, hogy újra néhány szép kis ruhát kapjanak, s megint szép kis mulatókba járhasanak, ahol megint csak különféle zenészlegények arcélét tanulmányozzák, s az egész dolog kezdődik előlről.

Egyszóval igen kellemes itt. Amikor elindulok az asztalok felé, egyszerre csak egy nő közeledik felém az ablakok mellett levő teremből. Szikrázik a szemem, olyan csinos. Magas, karcsú és a vonalai igen csábítóak. Legszívesebben hideg zuhanyt zúdítanék magamra. Písz-pimasz az orra, mintha legalábbis mozcicsászárné lenne. Barnásvörös a haja, és a bőre olyan fehér, mint a váratlanul fölébresztett aludttejé. Kőszívűnek látszik: az ajkát összeszorítja, és kis, kerek álla előreugrik. Valahogy úgy érzem, ez csak Henriette lehet.

Visszafordulok a folyosó felé. Pereira ott tréfálgozik a ruhatárolánnyal. Intek neki. – Ki az a cicababa, Pereira? – kérdezem. – Az, aki ott egyedül ül az asztal mellett. Nem tudtam, hogy ilyen műkincsek is akadnak erre felé.

Rám vigyorog. Ez a Pereira vesebajos csörgőkígyóra emlékeztet. Nem tetszik nekem.

– Senor – mondja –, nekünk mindénünk van. Áz a hölgy Senora Henriette Aymes. Meglepetést színlelek.

– No ne mondja – felelem –, csak nem az a nő, akinek a férje... hogy is hívják... igen, Grantworth, New Yorkban agyonlőtte magát? Annak idején New Yorkban voltam, és olvastam róla a lapokban.

Bólint, és olyan arcot vág, mintha sajnálkoznék. Megjátssza a nagylelkűt. Elmeséli, hogy Henriette idejött, mert azt hitte, hogy a Hacienda a férjéé, de sajnos, kénytelen volt vele közölni, hogy rengeteg teher maradt a telken és a házon, s így az már nem a férjéé, hanem az övé, Pereiráé.

Szomorú mozdulatot tesz.

– Tudja, kédvés senor – folytatja –, ézzél a hölgygel sok báj van. Azt mondja, hogy nincs pénzé. Így aztán megéngédém, hogy itt éljen, a közelben. Én jó émbér vagyok, senor. Állást ádtam neki, hogy né háljon éhén.

– Ahüm – mondom. – Látni magán, hogy milyen nagy a szíve, Pereira. De nem mutatna be a hölgynek?

Bólint, de aztán azt mondom, hogy hagyjuk az egészet, mert látom, hogy Henriette mellett már egy fickó ül: csinos, rendes embernek látszik, és megfigyelem, hogy igen nyájasan néznek egymásra Henriette-tel, amiből arra következtetek, hogy igaz barátok.

Rámosolygok Pereirára.

– Úgy látszik, barátja is van – mondom. – Jóképű fickó. Kicsoda?

– Maloneynek hívják – feleli a spanyol. – Sokat jár ide, Sokat kártyázik. Tálán má esté is játszani fog.

Bólintok.

– Remélem, megkopasztom egy kicsit – felelem. – Egyébként Frayme a nevem. Selby Frayme. Nagy tétben játszanak errefelé?

Vállat von.

– Ahogy parancsolja, Senor Frayme – mondja. – A tétet ön határozhatja meg. Helyes, mondom, aztán lemegyek az egyik asztalhoz, koktélt rendelek. Úgy vélem, nincs sok értelme, hogy megismerkedjem Henriette-tel, amíg az a fickó ott ül mellette.

Az idő lassan, de biztosan telik. Pereira bemutat egy társaságnak az egyik nagy asztalnál. A férfiak igen jókedvűek és a hölgyek kitűnően táncolnak. Ha nem kellene a nyomozáson törni a fejem, elsőrangúan mulatnék. Körülbelül két óra felé a vendégek mozgolódni kezdenek, és félóra múlva szinte kiürül a helyiség: csak tíz-tizenkét alak marad. Úgy látszik, ezek lesznek a játékos kedvűek..

Az én társaságom is távozik, s amikor éppen búcsúzom tőlük, Pereira közli, hogy a játék minden percben elkezdődhet. Tudom-e, hol a játékszoba? Igen, mondom, ott a lépcsők fölött, de előbb szeretnék egy kicsit levegőzni. Kimegyek a ház elé, körüljárom a házat, szippantgatok a friss levegőből. Azt szeretném, ha a játék már elkezdődne, mire bemegyek.

Körülbelül húsz perc múlva visszatérek. Az egyik pincér lehúzza a bal oldal ablakredőnyét. A zenekar összecsomagolta a gitárokat, s a legtöbb lámpát eloltották. Átvágok a parketten, fölmegek a lépcsőn, majd be a legfelső terembe. Jó nagy. A közepén hatalmas asztal áll, néhány alak bakkozik mellette;

a sarokban, a kisebbik asztalnál három férfi és két nő pókerezik.

Maloney a bakkasztal mellett ül; mögötte Henriette, élénken figyel a játszmat. A férfiak szmokingot viselnek, s egyik-másik keménykötésű legénynek látszik. Azt is megfigyelem, hogy szeszese a hangulat, és kissé feszült a légkör, ami a számos kocktálnak köszönhető.

Pereira is megjelenik, körülnéz, aztán elmegy. Álldogálok az asztalok körül, figyelek.

Maloneynak nincs valami nagy szerencsége. Sokat veszít, és ez meg is látszik rajta. Kissé zavart kifejezés tűnik föl az arcán, mintha valamit nem értene. Azon tündöködöm, hogy nem "cinkelt"-e a kártya.

Körülbelül tíz perc múlva Maloney adja a bankot, és alaposan ráfizet. Nagy csomó pénzt veszít. Megfordul, és furcsa mosollyal néz föl Henriette-re.

– Úgy látszik, sehogyan sem sikerül – mondja. – Ezen a helyen soha sincs szerencsém.

Az asszony mosolyog, és higgyék el, a fogsora is több mint kívánatos. Egyébként mondtam már, hogy zafírkék a szeme? Mindig kedveltem a zafírkék szemeket.

– Miért nem pihen egy kicsit? – mondja. – Vagy azt akarja, hogy én játsszam maga helyett?

Az asztal másik oldalán egy behemót alak ül. Széles a válla, szikár az arca, és busa fekete haja van. Hallottam többször is, hogy Fernandeznek hívják. Maloneyt figyeli, mialatt az a nővel beszélget. Most aztán közbekotyog:

– Úgy látszik, egyiküknek sincs ma szerencsége – feleli. – Talán az a baj – teszi hozzá gúnyosan –, hogy azt hiszik, mindig nyerni fognak. Talán nem szeretnek veszteni, az a baj.

Maloney elpirul.

– Az én dolgom, hogy nyerek-e vagy vesztek, Fernandez – mondja. – Nem vagyok kíváncsi a megjegyzéseidre. Csöppet se bánom, ha vesztek – folytatja –, de azért kicsit furcsa, hogy itt mindig vesztek. – Gúnyos a hangja.

– No ne mondd! – szól Fernandez.

Aztán szájon vágja Maloneyt. Akkorát csattan az ütés, hogy talán egy mérföldnyire is meg lehet hallani.

Nagy csönd támad, mindenki szinte megmerevedik. Maloney hátrakókad a széke támlájára. Föláll, kicsit kábult. Közben Fernandez megkerülte az asztalt. Meglökli Maloneyt, majd állón vágja. Fernandez olyan, mint egy ideges apatigris.

Rendkívül dühös, és érzésem szerint nem veti meg a kokaint. A sarokban állok, és cigarettára gyújtok. A dolog kezd érdekes lenni.

Henriette a fal mellé hátrál. Maloneyt figyeli. A szeme csillog, és úgy érzem, azért imádkozik, hogy Maloney visszafizessen Fernandeznek. A sarokban egy nő kuncogni kezd idegességében.

Maloney föláll. A két első pofon nagyon megrázta, de azért nekitámad Fernandeznek. Jobb kezét elindítja, de Fernandez elhárítja az ütést, s újra állón teremti Maloneyt. Ez elterül, nem túl szép látvány. Fél szeme bedagadt, s az arcát vér borítja.

A sarokban pókerező fickók fölállnak. Egyikük – alacsony, köpcös alak – odalép a nagy asztal mellé.

– Miért nem hagyjátok abba, fiúk – mondja. – Mit képzeltek, bokszmeccsen

vagytok? Mi bajod, Fernandez? Miért kell mindig bajt keverned?

– Van valami kifogásod ellene? Keze fejével arcon vágja a köpcöst.

– Ha nem tetszik, eredj a fenébe – mondja.

Feszült csönd. Senki sem szól. A köpcös föltápászkodik a földről, és kimegy. A társaság követi. Maloney is föláll. Nekidől a falnak, kicsit fáradtnak látszik. Úgy vélem, hogy Fernandez első ütése alaposan fölkavarta a bensejét.

Odamegyek hozzá.

–Hallgasson rám, öregem – szólok –, jobb, ha megmosakszik, így igen csúnya látványt nyújt. Ajánlom, igyon valamit

Henriette-hez fordulok.

– Vigye magával, hölgyem – mondom –, nyújtson egy kis elsősegélyt. Utána majd folytatjuk a kártyázást

Mialatt beszélek, Pereira érkezik. A küszöbön áll, elégedettnek látszik. Úgy érzem, Fernandez a barátja. Henriette nem szól semmit, de ha revolver lenne nála, biztosan lelőné Fernandezt. Megfogja Maloney karját, és az ajtó felé vonja. Fernandez utánuk néz és röhög.

– Csomagold be a fiút – szólta Henriette után –, és add föl ajánlva a New York-i közkörház címére.

Henriette megfordul. Halálsápadt. Rettentően dühös. Alig tudja fékezni magát. Fernandez ránéz és vigyorog, aztán odalép hozzá, és mielőtt a lány bármit is tehetne, szájon csókolja.

– No eredj, kishúgom – mondja aztán –, és ne légy mérges, mert árt az arcbőrödnek.

Visszatér az asztalhoz.

– Most talán folytathatjuk – mondja, és fölemeli a kártyát. A többi négy fickó bólint. Pókereznek.

– Nem játszik velünk? – kérdezi tőlem Fernandez. Bólintok.

– De igen – felelem –, csak egy percnyi dolgom van még. Megfordulok, kimegyek. Látom, hogy Henriette Maloneyt az egyik mellékszobába vezeti. Odamegyek, benézek az ajtón. Az asszony lefektette a férfit a díványra, s most a sarokban, a mosdónál motoszkál. Maloneynak pocskék a külseje. Belépek hozzájuk.

– Szegény fiú – mondom részvevően. – Alaposan ellátták a baját, de azért derekasan küzdött

Henriette odamegy Maloneyhoz, és vizes törülközővel mossa az arcát.

– Bárcsak férfi lennék! – mondja. – Megölném Fernandezt.

Abbahagyja a munkát, és rám néz. Csinos. Igen csinos. Szikrázik a szeme.

Mindig kedveltem a heves vérmérsékletű hölgyeket.

– Jim darabokra pofozta volna azt a csibészt – folytatja Maloney felé intve –, de szegény fiú nem tudja a jobb karját használni, két hete eltörte, így könnyű volt Fernandeznek.

Maloney lassan magához tér. Föl akar tápászkodni, de nem bír. Visszaesik.

– Hadd fizessem vissza... – motyogja.

Töröm a fejem. Arra gondolok, hogy Henriette szívébe zárhat, ha most ügyes vagyok. És ha sikerül a terv, megszerzem a nő bizalmát – akkor könnyebben szóra bírhatom.

– Ne aggódjon, Maloney – mondom. – Törött karral nem lehet verekedni. –

Henriette-re nézek, s folytatom: – Szörnyen dühös voltam én is, amikor az a tetves odament magához, és megcsókolta. Rendkívül sértő dolog volt.

– Igen – veti oda. – De ha jól emlékszem, maga nem sokat tett a megakadályozására.

Elmosolyodom.

– Nézze, kérem – szólok –, ha fölmosta a barátját, jöjjön csak vissza a kártyaszobába, lesz majd egy-két szavunk ahhoz a Fernandezhez.

Visszamegyek a játéktérembe. Hiszen várnak rám. Fernandez morog, mert már nagyon türelmetlen. Leülök.

Pókerezni kezdünk. Tíz dollár a tét, ami kezdetnek meglehetősen nagy összeg, de az első néhány osztásnál szerencsém van. Nyerek. Fernandezre nézek és vigyorgok, mintha elégedett volnék magammal. Ő meg csak dühösen rám mordul. Folytatjuk. Körülbelül kétszázötven dollár a tét. Osztás közben látom, hogy Henriette lép a szobába. Megáll mögöttem.

Fernandez blöffölni próbál, száz dollárral emeli a tétet, da én nyerek. Magam elé kaparom a pénzt.

– Miért nem tanul meg rendesen játszani, tökfej? – mondom Fernandeznek. Fölnéz.

– Minek nevezett? – kérdezi. Fölkelek. Kezem az asztallap alá helyezem, és oldalvást hirtelen fölborítom az asztalt. Előreugrok. Amikor Fernandez fölemeli a kezét, leszegem a fejem, és az álla alá sózok. Hátrahanyatlik a feje, mire gyorsan megállók, s várom a támadást. Nekem ugrik, de bizonytalan a karja, oldalra lépek, és szép ívben az orrára ütök. Hallom a porcogó ropogását, nyilván eltört. Fernandez elterül. Közben különféle régimódi pajkos neveken szólítgatom. Erre megint összeszedi az erejét. Föltápászkodik, nekem rohan, mint a bika. Hirtelen előretolom a fejem, pontosan gyomron éri. Fölkapja a térdét, de félrekapom a fejem, és újra gyomron ütöm. Ez igen fájdalmas élmény számára, nekiesik a falnak, én utána. Odaragasztom néhány jól megfontolt jobbegyenessel. Aztán rendszeres munkához látok, úgy püfölöm, mintha pofozógép lennék. Egyszer-kétszer védekezni próbál, de siker nélkül. Már bágyadtán imbolyog a fal mellett, úgyszólván végül nagy lendülettel gégen ütöm. Elvágódik, és nem is moccan. Pereirára nézek. Most már nem látszik oly elégedettnek.

– Jöjjön csak, Pereira – mondom. – Takarítsa el ezt a fickót, mielőtt komolyan bosszús leszek. Nem szeretem, ha fölmérgesítenek. De várjon, majd inkább én intézem el.

Pereira nem szót. Fölemelem Fernandezt a gallérjánál fogva. Megrázom és odavonszolólok Henriette elé.

– Kérjen bocsánatot a hölgytől – mondom –, de rögtön, különben folytatom a döngönyözést.

Rábeszélésképpen megnyomom az orrát, ami az ő érzékeny szaglószervének most igen fájdalmas.

Motyog valamit, de bocsánatot kér.

Odavonszolólok a lépcsőhöz, és lerúgom. Néhány bukfcenet vet. Amikor leér, nyög egyet, fölül, és olyan arcot vág, mintha a saját keresztneve se jutna eszébe. Visszamegyek.

– Mondja, Pereira – kérdeztem –, hol lakik ez a Maloney?

– Valahol Indio közelében, feleli, mire ráparancsolok, hogy vigye haza az autóján. Pereira tiltakozni próbál, de meggondolja a dolgot. Közlöm vele, hogy jó lesz, ha Fernandezt is hazaviszi. Henriette-hez fordulok. Kis mosoly csillog a szemében. Nagyot kacsintok rá.

– Vegye a köpenyét, kishúgom – mondom. – Egy kis autóra indulunk. Beszélni akarok magával. Rám néz és nevet.

IV. FEJEZET

Ülök az autóban, lassan, kényelmesen hajtok. Henriette cigarettázik, és maga elé néz; igen jól érzem magam. Arra gondolok, hogy milyen kellemes foglalkozás lenne az enyém, ha nem lenne annyi büntény a szakmában.

Egy kis idő múlva megkérdezem tőle, hogy hová akar menni. Azt feleli, mindegy, de ha egyenesen haladok, majd jobbra fordulok, egy kis kávéházhoz érünk, amely egész éjjel nyitva van, s ott ihatunk egy csésze kávé, amíg beszélgetünk. Rápislantok. Ez a nő igazán remek. Titokzatos, de nyugodt teremtés, nem kíváncsi és nem kotnyeles. A legtöbb nő az ő helyében például rögtön tudni szeretné, miről akarok vele beszélni, de Henriette egy szót sem szól. Nyugodtan ül, maga elé néz a zafírkék szemével, és enyhe mosoly játszik az ajka körül. Kíváncsivá tesz ez a nő; úgy látom, nem érdekli semmi, még önmaga sem. És ilyen nő ritkán akad.

Hamarosan a kereszteződéshez érünk, jobbra fordulok. Látszik már a kis kávéház fénye. Kissé lassítok, mert meg akarom fontolni, hogy miféle ürüggyel bírhatom beszédre Henriette-et. Kitalállok egy bájos kis tündérmesét, aztán újra gyorsítok.

Egyszerre megszólal:

– Nagyszerűen elbánt Fernandezzel, Mr. Frayme – mondja, és a szeme sarkából rám néz. – Eddig azt hitte magáról, hogy legyőzhetetlen. De most nyilván megváltoztatja a véleményét.

– Apróság az egész – felelem. – Nem tetszett a képe. Csirkefogónak látszik. És csúnyán megverte a maga barátját. Rendes fiú ez a Maloney.

– Nagyon rendes – mondja. – Igazán kedvelem.

Megállítom a kocsit. Bemegyünk a kávéházba. A szokásos egyemeletes útszéli fogadó; néhány asztal áll benne, félig alvó pincér kávé szolgál föl néhány furcsa alaknak.

Leülünk, kávé rendelék. Cigarettaival kínálom Henriette-et, rágyújt, kifújja a füstöt, belebámul.

– Nem hinném, hogy Fernandez kedveli magát, Mr. Frayme – mondja. – Azt sem tudom – teszi hozzá halkabban –, hogy velem mit csinál majd.

– Hogyhogy?

Az asszony nevet, és csillog a foga.

– Fernandez azt szeretné, ha a felesége lennék – feleli. – Úgy tesz, mintha halálosan szerelmes lenne belém. Valószínű, hogy a véleménye meg fog változni, amikor holnap belenéz a tükörbe, és meglátja a verekedés nyomait.

– Ejnye-bejnye – mondom. – Én meg azt hittem, hogy Maloney a maga szívszerelme. De csak nem gondolja komolyan, hogy az ilyen Fernandez-féle akasztófavirág felesége lesz?

Újra mosolyog. Fene titokzatos nő.

– Nem is tudom, mit gondoljak – mondja. – Talán *kénytelen leszek* hozzámenni. – Rám néz; kurtán fölnevet, majd folytatja: – De ne aggódjék emiatt. Miről akart velem beszélni?

A pincér kávé tesz elé, kitűnő az illata. Amikor Henriette fölemeli a csészéjét, a köpeny lecsúszik róla, és kivillan a válla. Ez a váll annak a bizonyos milói Vénusznak sem válnék szégyenére. Henriette észreveszi érdeklődő tekintetemet, és feddően néz rám, mintha pajkos gyerek volnék. Mindebből arra következtetek, hogy bele tudnék bolondulni, ha olyan fickó lennék, ki egy-egy formásabb vállért bolondulni tud. Sajnos tényleg olyan fickó vagyok. Vállak és egyéb testrészek láttára néha kissé elvesztem a józan eszem, viszont nyomozás közben mindig megőrzöm a nyugalmamat, mert egyik alapelvem, hogy pihenés után édes a munka.

Kezdjük a szöveget, gondolom magamban, és belefogok a kis tündérmesébe, amelyet útközben találtam ki,

– Hölgyem – kezdem –, a következőről van szó: egy New York-i ügyvédi iroda számára dolgozom. Én vezetem a mexikói cégüket Magdalenában. Körülbelül egy hónapja New Yorkban voltam, és megismerkedtem egy fickóval, aki az államügyész hivatalában dolgozott. Ez a fickó mesélni kezdett a kegyed férjéről, aki januárban öngyilkos lett. Azt is mondta, hogy új, érdekes bizonyítékot találtak, lehet, hogy újra előveszik az ügyet.

Abbahagyom, és a kávémat szűröcsölöm. A csésze fölött az asszonyt figyelem, s látom, hogy remeg a cigaretta az ujjai között. Úgy veszem észre, kissé megriadt attól, amit mondtam.

De azért összeszedi magát, s amikor újra megszólal, majdnem nyugodt a hangja; kissé reszket, de alig észrevehetően.

– Rendkívül érdekes – mondja. – De miféle bizonyítékot találhattak? Fogalmam sem volt, hogy bármi újság fölmerült a férjem öngyilkosságával kapcsolatban. Azt hittem, az ügyet végleg lezárták.

Elnyomja a cigarettáját. Most már teljesen erőt vett magán. Leteszem a csészémet, megkínálom cigarettával, és magam is rágyújtok.

– A helyzet a következő – mondom. – A rendőrbírósi vizsgálat nem sokat számít, ha az államügyész valami új nyomot talált. Az ügyész alkalmazottja azt mondta, hogy rájöttek: maga nem is volt Connecticutban az öngyilkosság napján; az új nyom azt mutatja, hogy New Yorkban volt, és az államügyész úgy véli, hogy maga látta utoljára Grantworth Aymest.

– Értem – mondja. A hangja tompa, élettelen.

– Ezeknek a fickóknak mindenféle furcsa ötletük támad – folytatom –, de hiszen tudja, milyen gyanakvóak a rendőrök meg az ügyészek. Mindent megpróbálnak, hogy valakire valamit rábizonyítsanak. Ezért fizetik őket, ez a munkájuk, úgy látszik, valaki bizalmasan értesítette őket, hogy Grantworth Aymes nem is követett el öngyilkosságot – hanem agyonlőtték.

Az asszony mélyet szippant

– Ez nevetséges, Mr. Frayme – mondja. – A Gyapotkikötő éjjeliőre is bizonyította, hogy látta, amint Grantworth behajtott a folyóba. Világos, tiszta öngyilkosság. Nem így van?

– Igen, igen – felelem –, de hadd mondjam el, mi történt. Ez az államügyészi alkalmazott elmesélte, hogy maga hamisított államkötvényt próbált beváltani az itteni bankban. Az esetet rögtön jelentették Washingtonnak. A titkosrendőrség megbízott valakit a nyomozással. Ez elment New Yorkba, és újra kihallgatta az éjjeliőrt. Kiderült, hogy a fickó hazudott. Látta, hogy Grantworth Aymes autója lassan a folyópartra ér, s amikor már majdnem a víz szélén halad, az ajtó 'kinyílik, és valaki kiszáll. Az őr nem látta, ki az illető, de annyit megállapított, hogy nő volt. Látta, hogy a nő megfordul, behajol az autó belseje felé, s aztán becsapja az ajtót. A gépkocsi ezután újra elindult, egyre gyorsabban haladt, nekiütközött egy farakásnak, felborult, és belezuhant a folyóba.

– Értem – feleli Henriette. – De miért nem mondta el mindezt a vizsgálat során? Mosolygok.

– Volt rá oka – felelem. – Fene jó oka. Azért tartotta a száját, mert egy bizonyos úriember, akit Langdon Burdell-nek hívnak, s aki az ön férjének titkára volt, ezer dollárt fizetett neki, hogy ne árulja el a történeteket.

Az asszony úgy néz rám, mintha villám sújtotta volna.

– Ez a Burdell nevű alak nagyon kedvelheti magát – folytatom. – Azt vallotta a titkosrendőrségnek, hogy maga az öngyilkosság éjjelén vidéken volt, ráadásul megvesztegette az éjjeliőrt is. Mit jelent mindez? – teszem hozzá. – Egyszerűen annyit, hogy Grantworth Aymes már előbb halott volt, és nem is ő vezette az autót, hanem az a nő. Tehát nem öngyilkosság történt. Mit szól hozzá?

Egy percig semmit. Látom, hogy megnedvesíti ajkát. Eléggé derekasan fogadja a hírt, de azért ijedtnek látszik. Hamarosan erőt vesz magán.

– Ha Grantwortht meggyilkolták volna, az a boncolás során kiderült volna – mondja.

– Talán igen, talán nem – felelem. – Az államügyész szerint Grantworth alaposan összezúródott az esés következtében. Amikor az autó belezuhant a folyóba, a férfi bizonyára jócskán nekiütődött a szélvédőnek. A feje szinte szétlapult, és tele volt zúzódásokkal. De ez megtörténhetett már az előtt is, hogy a folyóba zuhant, ha például valaki egy kis kalapáccsal rászózott egyet-kettőt.

– Nem értem az egészet – feleli. – Nem értem, hogy Langdon Burdell miért vesztegette meg az éjjeliőrt, és miért hazudott?

– Engem ne kérdezzen, angyal – mondom. – De lehet, hogy az államügyész komoly vizsgálatot rendel el.

Megkérdezem, akar-e még egy kávé. Igen, feleli, hát rendelek még egyet. Mialatt a pincérre várok, nyugodtan figyelem Henriette-et, és látom, hogy törli a fejét, ami csöppet sem lep meg, mert sejtem, hogy a mondanivalóm alaposan elgondolkoztatta.

Amikor a kávé megérkezik, lassan megissza. Aztán leteszi a csészét, és rám néz.

– Szeretném tudni, Mr. Frayme, hogy maga miért olyan kedves, és miért mondja ezt el nekem – szól. – Mi a terve? Mit óhajt tőlem?

– Nem fontos, hogy mi a tervem, s mit óhajtok magától – felelem –, az a lényeg, hogy mi jár az államügyész fejében. Az ügyészi hivatalban dolgozó barátom azt

mondta, hogy nem kezdtek volna újra az öngyilkossággal foglalkozni, ha ez a hamisítás ki nem derül. Az öngyilkossági ügyet valóban lezárták, de ezek a kötvények most mindent fölborítottak. Ez már a washingtoni Szövetségi Nyomozó Hivatalra tartozik, és azok ott elhatározták, hogy alaposan a végére járnak a dolognak.

Henriette nagyot nyel, de nem szól. Én pedig így folytatom:

– Amikor tegnap este a Hacienda Altamirába mentem, az a Sagers, aki ott dolgozott és ma elutazott Mexikóba, elmesélte, hogy maga Mrs. Henriette Aymes. Erre elhatároztam, hogy mindent elmondok.

– Köszönöm!

– Miről is van szó? Tegyük föl, hogy maga tud valamit a hamisításról. Tegyük föl, tudja, hogy ki csinálta. Ha így van, mondja meg nekem. Ha visszamegyek New Yorkba, szépen elmesélem a dolgot az ügyészségen, s ők majd továbbítják az értesülést Washingtonba. Ha a Szövetségi Nyomozó Hivatal kielégítőnek tartja a magyarázatot, nem fognak új vizsgálatot indítani az öngyilkosság ügyében.

– Hát akkor...

– Várjon csak! A Szövetségi Nyomozó Hivatal úgy véli, hogy maga tudhat valamit a hamisításról. Ha nem hajlandó mindent elmondani, újra megnézik azt az öngyilkossági ügyet, és valami ürüggyel vád alá helyezik magát is. Akkor aztán könnyen szóra bírhatják. Érti?

– Értem – feleli –, de sajnos nincs mit mondanom. Azokat a részvénytáblákat, amelyeket elvittem az itteni bankba, a férjem széfjében találtam. Mr. Burdell azt mondta, hogy a széfet az ügyvéd nyitotta ki a férjem halála után, azzal a kulccsal, amelyet Aymes zsebében talált. A részvényeket is ő adta át nekem. Ez minden, amit tudok. Ami pedig az öngyilkossági ügy újratárgyalását és az én szerepemet illetheti, előbb be kell bizonyítaniuk, hogy azon az éjszakán New Yorkban tartózkodtam.

– Ez nem lesz nagyon nehéz – felelem. A három levélre gondolok, amelyet előző este szereztem meg az asszonytól, s amely most a Miranda-szálló páncélszekrényében pihen.

– Mindenesetre nagyon kedves, hogy figyelmeztet – mondja. – Sok mindenért kell köszönetet mondanom magának.

Nagyon hálás vagyok, Mr. Frayme. Ha nem haragszik, szeretnék most hazamenni.

Kimegyünk, beszállunk az autóba, és én hazaviszem őt a házába. Úgy teszek, mintha nem tudnám, hol lakik, és ő megmagyarázza. A kapu előtt teszem le, és azon tűnődöm, hogy mit fog szólni, ha észreveszi, hogy valaki ellopta a leveleket. Az a három levél komoly bajba juttathatja...

Jó éjt kíván. Kiszáll az autóból, és fölsétál a villa ajtajáig. Amikor odaér, megfordul és rám mosolyog.

Jó idegei vannak ennek a Henriette-nek.

Beindítom az autót, és elhajtok. Nem fontos, merre, mert egyelőre úgyis azon töröm a fejemet, amit az asszony mondott. Úgy látom, elég nyugodtan fogadta a dolgot.

De azért két dolgot nem értek Henriette-tel kapcsolatban. Először: mire célzott azzal, hogy talán kénytelen lesz Fernandez felesége lenni. Másodszer: miért nem

semmisítette meg azt a három levelet, amely világosan bizonyítja, hogy az öngyilkosság estéjén találkozott a férjével.

Nem hinném, hogy tudna Sagers meggyilkolásáról. Amikor a szegény kolléga nevét említettem, úgy figyeltem az arcát, mint macska az egeret, és még csak a szempillája sem rezdült.

De érzésem szerint képes lehetett arra, hogy meggyilkolja a férjét. Próbáljuk fölleveníteni az eseményeket. Tegyük föl, az asszony megírja a levelet, amelyben megígéri, hogy leszámol a férjével a barátnője miatt, s aztán fölmegy New Yorkba. Grantworth találkozik vele. Emlékszem, Burdell, a titkár azt mesélte nekem, hogy Grantworth az öngyilkosság előtt izgatottan viselkedett, s valami rejtélyes randevúról tett említést. Talán épp Henriette-tel volt találkája. Röviden: a házaspár találkozik, és szörnyű veszekedés támad. Lehetséges, hogy az asszony nemcsak a férj hűtlenségére, hanem a hamisításra is rájött. Aymes nyugodtan hajtja az autót, valami elhagyott helyen az asszony szépen fejbe kólintja egy revolveraggal vagy valami egyéb szerszámmal. Aztán új ötlete támad. Eszébe jut, hogy a férje egyszer már beleugrott a folyóba, amikor valóban öngyilkos akart lenni. A férfi helyére ül a volán mellé, Grantwortht áttuszkolja az első ülésre. Aztán szépen kimegy a folyópartra, mégpedig egy igen elhagyott részre. Nem látja, hogy az éjjeliőr ott áll a közelben. Kiszáll, nem állítja le a motort, a kormányt úgy állítja be, hogy az autó csak a folyó felé indulhat el, behajol a kocsiba, elindítja az autót. Miután elindult, becsapja az ajtót, és figyel, ahogyan a gépkocsi szépen belefordul a folyóba.

Nem lehetetlen, hogy tényleg ez történt, és véleményem szerint Henriette – ez az angyal – elég erős idegzetű az ilyen testedzéshez. Nem egy hölgyikét ismertem már, aki gyilkolt.

Szépen, lassan hajtok végig az országúton, a holdfényben egyszerre csak megpillantom a Hacienda Altamira fehér falait. Tűnődöm, hogy Pereira hazavitte-e Fernandezt, és Maloney vajon hogy érzi magát. Azt hiszem, ennek a Maloneynak nagyon tetszik Henriette. Olyan bamba volt a tekintete, mint azoknak az alakoknak, akik megszádlaknak egy nőtől.

Elhajtok a Hacienda előtt, aztán megfordulok, és megkerülöm a házat. Kezdek kíváncsi lenni. Azon töröm a fejem, vajon kivették-e már Sagert a jegesládából, és eltemették-e valahol a pusztaságban. Véleményem szerint ezt még tegnap hajnalban intézték el.

Valamely okból, magam sem tudom, miért, elhatározom, hogy körülnézek. Sejtésem támad, és ilyenkor mindig az ösztönömet követem.

Megállítom az autót a garázs mögött levő omladozó kőkerítés tövében, és a házra nézek. Nem látok semmi fényt, és nesz sem hallatszik. Kiszállok, és az árnyékban szépen a falhoz settenkedem, ott megyek, amíg a mulató tágas 'franciaablakaihoz nem érek. Két perc múlva már bent vagyok a helyiségben. Sötét a mulató, de itt-ott szélesen megvilágítja a holdsugár. Hallgatózom. Semmi nesz. Odamegyek a bárpulthoz, mögéje lopakodom, és kinyitom a kis raktárhelyiség ajtaját. Bemegyek. Becsukom az ajtót magam mögött. Fölkattantom a zseblámpát, és odamegyek a jegesládákhoz. Megvizsgálom mindkettőt, és látom, hogy Sagers már nincs ott. Ez nem okoz meglepetést. Az egyik pulton, a sarokban néhány fiaskót látok. Odamegyek, s látom: az egyik

egy nyitott tequilas üveg. Leülök, és nagyot kortyolok eme kitűnő italból, és bár fene erős, mégis jobb, mint az aludttej.

Ülök a ládán, kezemben a fiaskó, és körbevilágítok. Töprengek, hogy mi lehetett az az ösztönszerű sejtés, ami idehozott. Tudhattam, hogy Sagerst már elszállították. Mialatt világítok, a fénysugár megcsillan a sarokban levő szemetesládán. A teteje alól egy levél csücske kandikál ki. Odamegyek, felemelem a láda tetejét, és átvizsgálom a szemetet. Mindenféle limlom van ott, a lábammal turkálók benne.

Egyszerre csak meglátok valamit, ami kettétépett fényképhez hasonlít.

Fölemelem a két papírszeletet, és összeillesztem. A fényképet valami újságból vágta ki.

Visszamegyek a ládához, leülök, és a zseblámpa fényénél megnézem a képet. Hirtelen olyan érzésem támad, hogy ezt a fickót már láttam valahol. Aztán valósággal megriadok. Mert a fénykép nem mást ábrázol, mint engem. Elolvasom az aláírást, így szól:

A KITŰNŐ TITKOSÜGYNÖK. FÉNYKÉPÜNK LEMUEL H. CAUTIONT ÁBRÁZOLJA, AKI A YELLTZ-FÉLE BANDÁT HUROKRA KERÍTETTE.

Aztán eszembe jut, hogy ezt a képet a *Chicago Tribune* közölte két évvel ezelőtt; arra is emlékszem, hogy milyen mérges voltam, amiért az arcképem megjelent, hiszen így az ország valamennyi gengsztere fölismerhet.

Az újság szélén valami írást látok. Közelebb hajlok, elolvasom. *“Ez az a fickó”* – van ráírva.

Most már értem a dolgot. Úgy látszik, valaki ideküldte ezt a képet, hogy itt fölismerjenek, ha megérkezem. Nyilván New Yorkból küldte valaki, aki tudta, hogy engem bíztak meg a nyomozással.

Most már azt is értem, hogy miért ölték meg Sagerst. Amikor tegnap megjelentem a Haciendaában, rögtön sejtették, ki vagyok. Arra is rájöttek persze, hogy Sagers a kollégám. Amikor aztán közölte velük, hogy másnap Mexikóba utazik, rögtön tudták, hogy hazudik, s hogy ő is veszélyes titkosügynök. Erre aztán agyonlőtték. Nomármost: ha Sagerst agyonlőtték, akkor nyilván az első kedvező alkalommal engem is el fognak intézni.

Nagyot húzok a tequilából, és megpróbálom összpontosítani a gondolataimat. Ki lehet az a fickó, aki megtalálta a régi újságot, kivágta a képet, és figyelmeztetőül ideküldte? Nyilván ugyanaz a rejtélyes alak, aki a névtelen levelet küldte New Yorkba, amelyben figyelmeztetett Henriette leveleire.

Az a rejtélyes fickó tudott a három levélről. Úgy intézi, hogy idejőjnek miattuk. Azt az ötletet sugalmazta nekem, hogy Henriette lőtte le a férjét – de az illető ugyanakkor arról is gondoskodott, hogy a bandája is tudja, ki vagyok.

Mit jelent mindez? Azért csaltak ide, mert itt talán könnyebb lesz eltenni engem láb alól?

Fölkelek a ládáról. A hamisítási ügy kezd érdekes lenni.

Egy kis ötletem támad. Burdell, a titkár küldte a névtelen levelet azzal a céllal, hogy idejőjnek, és elkezdjem gyanúsítani Henriette-et a férje meggyilkolásával. Ha ez az elmélet valóban igaz, akkor vajon miért tette? Nyilván nem azért, mert azt

akarja, hogy a teljes igazság kiderüljön, hanem talán inkább azért, mert Henriette-et is szeretné eltávolítani az útból.

Még egyet húzok a tequilából, aztán visszahelyezem a fényképemet a szemetesládába – a legtöbb gengszter úgyis oda kíván –, és eltávozom.

Kimegyek, beszálok az autóba, és elindulok Palm Springs felé. Úgy vélem, ideje, hogy munkához lássak.

A Miranda-szállóban távirat vár rám. Rejtjeles a szöveg, válasz arra a sürgönyömmre, amelyet New Yorkba küldtem, Grantworth Aymes személyzete ügyében, így szól:

Aymes alkalmazottai: Langdon Burdell, hét éve titkár, most saját nevén tovább vezeti a céget stop Enrique Palantza négy évig komornyik az Aymes házban, jelenlegi tartózkodási helye ismeretlen stop Marie Therese Dubuinet, Mrs. Henriette Aymes szobalánya, jelenleg Mrs. John Vlaford alkalmazottja New Yorkban stop Juan Termiglo sofőr, három évig Aymes alkalmazottja, jelenlegi tartózkodási helye ismeretlen stop - Palantza, Dubuinet és Termiglo fényképét két napon belül küldjük stop.

Nem sokat ér a felvilágosítás, és köztünk maradjon, azt sem értem, hogy a három alak fényképe mennyiben segíthet rajtam.

Cigarettdőre gyújtok és tanakodom. Most úgy vélem, hogy nincs sok értelme az kimaradásnak. Igazán nem fontos, hogy Henriette Maloneyt vagy Fernandezt válasszja-e.

Szeretnék továbbá egy kis társalgást folytatni Burdell-lel. Úgy érzem, hogy jó néhány dolgot el tudna mondani, és ha sikerül tőle értelmes információt kapnom, újra visszatérhetek ide, Kaliforniába.

Agyam mélyén az a sejtés dereng, hogy Henriette alaposan be akar csapni, igen sötét átejtési szándékai vannak. Nem tudom, miért, de van valami veszély a hölgy arcában, ami óvatosságra int.

Emlékszem egy nőre – igaz, az Nogalesben, az arizonai-mexikói határon élt. Bűbájos volt. Olyan arca volt, mint egy szentnek, és úgy is beszélt. Mexikóban született, és mindenáron művelni akarta magát, főleg a nyelvtudását akarta fejleszteni. Esténként váltakozva a Bibliát és Kempis Tamás *Krisztus követése* című híres munkáját vagy a Polgárháború Történetét olvasta fel az urának. A férj kissé idősebb volt az asszonynál, és igen kétkedő természettel rendelkezett.

Amire alapos oka is volt. Mialatt tudniillik fél kezével a Polgárháború Történetét tartotta az asszony, a másik kezével arzént kevert a férje kávéjába.

Másnap a férj elhalálozik. Egyszerre nagyot üvölt, és távozik az örök vadászmezőkre, ahogyan az indiánok mondják. Egy gyanakvó detektív elkapja az asszonyt gyilkosság gyanúja miatt, ámbár a hölgyike azt állítja, hogy nyilván a férj túlzott vezecklése avagy a Polgárháború Története okozta a végzetes gyomorgörcsőt.

Amikor tárgyalásra kerül a sor, az asszonyka ravasz ügyvédet. kerít, aki ismeri a törvény csínját, sőt bínját; szépen felöltözteti az asszonyt, fátlyat tesz az arcára, és kéri, hogy zokogjon egész idő alatt. Szerencsénk is volt, mert az esküdszék nem tudott megegyezni, és új tárgyalást rendeltek el. A menyecske új ügyvédet kerít, aki ugyan nem a jogtudomány bűvára,-de ravaszabb a rókánál. Az ügyvéd kiöltözteti a hölgyiket a főtárgyalásra, szoros, fekete csipkeruhába és

pókhálóharisnyába; az esküdtszék – amely általában hetvenéves urakból áll – jól megnézi a vádlottat, és egyhangúan fölmenti, anélkül hogy hosszú tanácskozássra vesztegetné az időt.

A bíró, aki szintén hetven és a halál között lebeg, végignéz az asszonyon, és elfogadja az esküdtek döntését. A tárgyalás után pedig állást szerez a nőnek egy mosodában, és azóta együtt beszélük meg a mosás különféle módszereit. Mindez azt bizonyítja, hogy az ember sohasem ismerheti ki a nőket, különösen ha szexepiljük van. Minél több van nekik belőle, annál veszélyesebbek. Henriette-nek pedig dupla adagot mért ki a Teremtő. Amikor megnéztem őt a kis kávézóban, arra gondoltam, hátha ő is olyan, mint az a nogalesi asszonyka. De azért nem bánám, ha a férje lehetnék. Sőt. Viszont nem innám meg a kávéját.

V. FEJEZET

Itt vagyok újra New Yorkban.

Talán bolondnak tart a nyájas olvasó, hogy ennyit utazgatok, de íme a véleményem a helyzetről:

Könnyű lenne letartóztatnom és idehoznom Henriette-et. Rá tudnám venni a New York-i rendőrséget, hogy újítsa föl az Aymes-féle öngyilkosság ügyét, az asszony levelei indokolnák ezt. De mit ér mindez, ha az asszony semmit sem vall a hamisításról, és nem lehet kétséget kizáróan bizonyítani a bűnrészességét. Méltóztassék megérteni, hogy én titkosügynök vagyok, akit a hamisítási ügygel bíztak meg, és nincs is jogom hozzá, hogy beleavatkozzam a New York-i rendőrök dolgába.

Azonkívül néhány különös ötlet motoszkál kerge agyamban. Van egy sejtésem, és szeretném ellenőrizni. Langdon Burdellről van szó, aki véleményem szerint megpróbált engem átejtetni. Hamarosan megtudják, miért.

Kiszállok a repülőtéren, elmegyek a megszokott szállodámba, megfürdöm, átöltözöm, s egy kevés whiskyt is iszom, hogy a bacilusokat távol tartsam, majd taxiba vágom magam, és elmegyek Burdell belvárosi irodájába.

Burdell Grantworth régi cégét vezeti, és az iroda még mindig a régi épületben van.

Fölmegyek a liften, és belépek az irodába. A külső irodahelyiségben csinos leányka pofozza az írógépet. Négy inch magas a cipősarka, és olyan kivágott a ruhája, mintha napfürdőt akarna venni. Hosszú, elefántcsont fülbevalót visel, és arcán afféle kifejezés honol, mintha gumit égettek volna az orra alatt: egyszerűen mérges. Amikor föláll, látom, hogy igen ringós a járása. Az alakjából ítélve arra következtetek, hogy minden szépségversenyt megnyerhetne, ha a zsűritagok feleségei nem volnának jelen.

Azt is megfigyelem, hogy kedveli a kozmetikát, és a szájrúzsa négy fokkal vörösebb a kellenél. Az öreg Homérosz ma így írná: ő a Rúzsaujjú Hajnal. Furcsa dolog, de régóta rájöttem, hogy a hölgyek kilencven százaléka nem azt a szájrúzst használja, amit én kedvelek. A fönmaradó tíz százalék meg rendszerint máshoz megy férjhez, vagy egyszerűen faképnél hagy. Engedjék

meg, hogy kissé sajnáljam magam.

Közlöm a hölgyel, hogy Mr. Burdellt keresem, mire azt feleli, hogy Mr. Burdell itt van ugyan, de jelenleg éppen tárgyal. Visszavágok, hogy eszem ágában sincs várni, és inkább harakirit követek el, semhogy ebben a fülledt irodában töltssem ezt a szép délutánt. Majd egyszerűen besétálok a főnöki irodába.

Burdell egy nagy íróasztal mögött ül, és éppen whiskyt iszik.

Főlnéz, mosolyog.

– Örvendek a vizontlátásnak, Mr. Caution – mondja. – Jöjjön csak, nincs semmi dolgom.

A kalapomat egy papírnehezéknek használt, bokszolót ábrázoló bronzszobrocskára helyezem, aztán leülök a nagy fotelba, és cigarettára gyújtok.

– Ide hallgasson, Burdell! – mondom. – Komoly beszédem van magával.

Vigyázzon, hogy ne kövessen el tévedést a válaszaiban, különben szigorú leszek. Burdell meglepettnek látszik. Körülbelül öt láb négy inch magas, homokszínű a haja, és olyan a képe, mint egy gyomorhajos menyétnek. Vörös a szemhéja, és hegyes az álla. Lehet, hogy rendes fiú, lehet, hogy rendetlen. Az ember nem tudja jobban megítélni a külsejéből.

– Ugyan, kedves Mr. Caution – feleli. – Semmi szükség erre a hangra. Tudja jól hogy mindig mindent elmondtam magának.

– Persze, persze – mondom. – De most még néhány dolgot akarok hallani. Hát figyeljen:

Két héttel ezelőtt, amikor megbíztak ezzel a hamisítási ügyei, idejöttem magához, és kérdeztem egyet-mást. A lényeg az volt, hogy maga és a néhai Aymes személyzete a vizsgálat alkalmával azt vallotta, hogy Henriette Aymes vidéken tartózkodott az öngyilkosság idején.

– Igen.

– Nomármost: másnap reggel lemegyek a Gyapotkikötőbe, és beszélek az éjjeliőrrel, aki tanúja volt az öngyilkosságnak. Kicsit megpuhítom a fickót, erre elmondja, hogy maga lement hozzá az öngyilkosság utáni reggel, és ő közölte magával, hogy valami nőt látott a végzetes autóban, mire maga ezer dollárt adott neki, hogy befogja a száját, és ne mondja el senkinek, hogy látta azt a nőt.

Most nem szól, és én folytatom:

– No jó. Három nap múlva névtelen levelet kapok, melyből megtudom, hogy jó lenne, ha elmennék Palm Springsbe, ahol Henriette néhány érdekes levelét találhatom. A leveleket valóban megszereztem.

– Igazán? Ügyes!

– Érdekelt, hogy ki az a fickó, aki a névtelen levelet küldte, és végre is arra a következtetésre jutottam, hogy nem lehet más, csak maga, kedves Burdell. Maga írta azt a levelet, és most szépen el fogja mondani, hogy miért. Ellentmondásokat látok. Először megvesztegeti az éjjeliőrt, majd azt vallja, hogy Henriette vidéken tartózkodott, és *ezáltal* tisztázza az asszonyt; néhány hónappal később, miután velem tárgyalt, névtelen levelet küld, aminek következtében Henriette gyilkosság gyanújába keveredhetik. Szóval mi a helyzet? Maga írta a levelet?

Komoly képet vág.

– Igen – feleli. – Én írtam. Elmondom, miért, s akkor talán megérti a viselkedésemet.

– Remélem.

– Először is: tudtam, hogy Mrs. Aymes az öngyilkosság éjjelén meg fogja látogatni a férjét, mert láttam a Grantworth Aymesnek írt levelét. Tudtam, hogy New Yorkban tartózkodott azon a végzetes éjszakán, de nem szóltam senkinek, sőt a személyzetet is. rá vettem, hogy hallgasson.

– Miért?

– Egyszerű az ok. Grantworth Aymes sötét, aljas fráter volt. Egyikünk sem szerette, viszont az asszonyt nagyon kedveltük. Tudtuk, hogy a férj mindenféle nővel összeállt, és rosszul bánt Henriette-tel. De amikor azt a nagy összeget kereste és elmondta, hogy kétszázezer dollár értékű állampapírt akar ajándékozni az asszonynak, azt hittük, végre észre tér, és megembereli magát.

– Mit tett azután? – kérdeztem.

– Az öngyilkosság estéjén eltávozott az irodából, és tudtam, hogy később találkozik a feleségével, és arról a nőről fognak beszélni vele, aki miatt Henriette olyan dühös volt. Másnap reggel fölhív a rendőrség, és közli, hogy Grantwortht kihalászták a folyóból, menjek és azonosítsam a holttestet.

– Eddig hihető.

– Azt is tudtam, hogy Mrs. Aymes még akkor éjszaka visszatért Connecticutba. Még a férje közölte velem, hogy Henriette a találkozó után visszautazik vidékre.

– Miben látta ennek a jelentőségét? – kérdem.

– Így képzeltem a dolgot: Henriette bizonyára nagyon mérges volt, és alaposan lehordta a férfit, sőt azt is közölte vele, hogy ott fogja hagyni. Majd visszatért vidékre. Ismertem Grantwortht, ideges, hisztériás alkat volt. Bizonyára ivott is, és mámorában elhatározta, hogy végez önmagával. Lehetséges, hogy valami nővel iddógált, és az volt az a rejtélyes hölgyike, akit éjjel az őrlátott.

– Miért nem közölte ezt a rendőrséggel?

– Rögton láttam, hogy ha elmondom a rendőrségnek, amit tudok, vagyis Mrs. Aymes New York-i látogatását, azt fogják hinni, hogy ő volt a férjével a kocsiiban, és ezáltal gyanúba keveredhetik. Fölmegek hát a lakásba, és a személyzettel megbeszélem, hogy nem szólunk semmit az asszony New York-i látogatásáról; aztán kiveszek ezer dollárt Grantworth fiókjából, fölkeresem az éjjeliőrt, és megvesztegetem. Akkor még azt hittem, hogy Grantworth végzett önmagával, és nem láttam okát, hogy Henriette-et belekeverjem az ügybe. A férj már így is elég bajt okozott.

– Meglehet.

– Minden remekül ment, a vizsgálat is simán folyt le. Csakhogy néhány hónap múlva maga idejön, és közli, hogy Mrs. Aymes a Palm Springs-i bankban hamis részvényt próbált beváltani. Mindenfélét kérdez tőlem, és minthogy nem volt időm gondolkozni, magának is azt mondom, amit a vizsgálóbíróknak. De miután eltávozott, tűnődni kezdtem. Nagyon jól tudtam, hogy az a részvénycsomag, amelyet Grantworth az asszonynak átadott, valódi volt. Arra a következtetésre jutottam, hogyha az asszony hamis részvényt próbált elhelyezni, hát azt valaki mástól kapta, és tudnia kellett, hogy hamis volt.

– Tud még valamit?

– Megnéztem azt a fiókot, amelyben Grantworth az asszony három levelét tartotta. Eltűntek. Emlékeztem, hogy amikor Henriette idejött a vizsgálatra,

matatott az íróasztalban. Furcsa ötletem támadt. Hátha ostoba voltam, és tényleg az asszony ölte meg a férjét, s valójában őt látta az éjjeliőr. Ezért akarta megszerezni azt a három levelet.

– Csak tovább!

– Hát szóval... eleinte valóban nagy rokonszenvet éreztem az asszony iránt, viszont gyilkossági ügyben nem lehetek a cinkosa. Kezdem magamat kényelmetlenül érezni. Különösen amiatt és azóta, hogy magát bízták meg az ügyvel. Tudtam, hogy maga veszélyes detektív, Mr. Caution, és azon tűnődtem, mi lesz, ha megtudja az igazságot. Igazam volt, hiszen maga rögtön fölkereste az éjjeliőrt, és sikerült megtudnia tőle egyet-mást.

– Igen, igen.

– Így tehát leültem az írógép mellé, és megírtam a névtelen levelet. Úgy képzeltem a dolgot, hogy maga erre lemegy Palm Springsbe, megtalálja a leveleket, akkor rögtön tudni fogja, miről van szó, és azt teszi, amit jónak lát. Ha úgy hiszi, hogy az asszony a gyilkos, letartóztathatja; ha nem, hát annál nyugodtabb lesz a lelkiismeretem. Gondoltam, hogy maga nem fog sokat töprengeni a névtelen levél miatt, hiszen csak az a fontos, hogy jó tippet kapott. Ez minden. Sajnálom, hogy annyi bajt okoztam, és nem mondtam el rögtön a teljes igazságot.

Fölkelek, és kinyújtom a kezem.

– Nagyon helyes, Burdell – mondom. – Bölcsen tette, hogy. ezt most szépen elmondta nekem. Érzésem szerint valóban Henriette ölte meg a férjét, és ha tényleg így van, villamosszékbe kerül.

Kezet fogunk, és távozem.

Búcsút mondok a titkárnőnek, és lemegyek a liften. A földszinten besietek a kapus kis irodájába, felmutatom a jelvényemet, és telefonálni kezdek. Fölhívom a telefonközpontot, és közlöm, ki vagyok. Elmondom, hogy épp most jövök Burdell irodájából, és azt hiszem, ő nemsokára interurbán telefonbeszélgetést fog folytatni; szeretném tehát, ha a központ lehallgatná a beszélgetését, és gyorsírással lejegyezné, amit mond; persze megállapíthatnák azt is, kivel beszél Burdell. Aztán majd személyesen odamegyek, és igazolom kiléteimet.

A központ beleegyezik.

Ezután visszatérek a szállóba, és egy remek szivarra gyújtok. Először is világosnak látszik előttem, hogy Burdell második vallomása nem egészen megbízható. Megmondom, miért.

Tegyük föl, valóban tudta, hogy Henriette kilopta a leveleket ajtókból, mert az bebizonyosodott, hogy tényleg látta a férjét az öngyilkosság estéjén. No de nem az volna logikus Burdelltől, hogy föltételezze: az asszony ellopta a leveleket, és azonnal megsemmisítette őket. Honnan tudhatta Burdell, hogy a levelek Palm Springsben vannak? Csak egy mód van rá: ha Palm Springsből valaki közölte vele, hogy a három levél még az asszony birtokában van.

Érzésem szerint biztosan fölhívja azt a Palm Springs-i fickót, és közli vele, hogy én megjelentem nála, és elhittem a meséjét, tehát minden rendben van.

Még valami jut eszembe. Az a fénykép, amelyik a *Chicago Tribune*-ban jelent meg rólam, s amelyet valaki leküldött a Hacienda Altamirába. Hátha azt is Burdell küldte. Valószínű. Az ok egyszerű. Amikor elküldte a névtelen levelet, tudta, hogy

le fogok menni Palm Springsbe, éa azt akarta, hogy a bandát ne érjem váratlanul. Sikerült egy fényképet találni rólam, kivágja, ráírja, hogy "ez az a fickó", és leküldi a Haciendába.

De Burdell barátunk elszámította magát, pedig van esze. Tudta, hogy rá fogok jönni: ő írta a névtelen levelet, tehát már kész mesével várt. De azt nem tudta, hogy a fényképügyre is rájöttem, és ezen elcsúszott.

Azt hiszem, elismerik, hogy a dolog kezd érdekes lenni.

Hatig otthon maradok; aztán eszembe jut valami. Fölhívom a New York-i irodánkat, és megkérdezem, hogy elküldték-e már nekem Palm Springsbe Aymes inasának, sofőrjének és szobalányának a fényképét. Szerencsém van. Közlik, hogy egy példányt már elküldték, de van másolat is, és ha akarom, átküldik a szállodába. Arra is megkérem őket, hogy küldjenek el valakit a telefonközpontba, és kérjék el azt a gyorsírásos szöveget, amit a Burdell-féle beszélgetésről készítettek.

Ezután még egy zuhanyt veszek, csupán időtöltés végett, és szmokingot öltök, mert ma este civilizáltnak érzem magam.

Hét órakor kezdődik a muri. Megérkezik a küldönc, és elhozza a gyorsírásos jegyzetet, valamint a fényképeket; iszunk egy-két korty whiskyt, majd távozik. Ezután előveszem Burdell beszélgetésének szövegét, és csuda érdekesnek találok, így szól:

59 NEW YORK-I TELEFONKÖZPONT

IDŐ: 18 óra 24 perc

Langdon Burdell irodája (Central 174325) és Hacienda Altamira, Palm Springs, Kalifornia között folytatott interurbáa telefonbeszélgetés szövege.

Hívás a Burdell-irodából 17 óra 24 perckor

Burdell-iroda: Halló. Interurbánt kérek. Itt Central 174325 beszél, Langdon Burdell irodája. Kérem Palm Springs 674356-ot.

Központ: Ismétlem, ott Central 174325 beszél, Langdon Burdell kéri Palm Springs, California 674356-ot. Tessék letenni a kagylót, majd visszahívom.

Idő: 17.32

Központ: Halló, Central 174325.'Itt van Palm Springs. Tessék beszélni.

Burdell: Halló, halló, Hacienda Altamira?

Hacienda: Igen, ki beszél? Kit keres?

Burdell: Itt Langdon Burdell. Ferdie ott van?

Hacienda: Hát persze. Mindjárt ideküldöm. Hogy vagy, Langdon? Várj, itt van Ferdie,

Hacienda: Halló, Langdon?

Burdell: Te vagy az, Ferdie?

Hacienda: Nem, az öregapám. Mi újság?

Burdell: Ide hallgass, apuskám! Jól figyelj, és vess be az agyadba minden szót. Ma délután az az átkozott Caution eljött, és mindenfelét kérdezett tőlem. Úgy látszik, megszagolt valamit. Rájött, hogy én írtam a névtelen levelet, ami miatt Palm Springsbe ment. Leadtam neki egy kis mesét. Azt mondtam, hogy eleinte védeni próbáltam Mrs. Aymest, de amikor a hamisítási ügy kiderült, arra gondoltam, talán mégis ő ölte meg a férjét, s minthogy nem akarok bűnrészes lenni egy gyilkosságban, elmondom a teljes igazságot. Az a tökfajú hólyag Caution hegyezi a fülét, hallgat, megköszöni, kezet fog és távozik. Azt is közöltem vele, hogy az eredeti részvények valódiak voltak, amikor Henriette-hez kerültek, és bizonyára az asszony szerezte be a hamisítványokat. Ide figyelj, Ferdie! Azt hiszem, az a hólyag Caution vissza fog térni Palm Springsbe, és letartóztatja Henriette-et. Ha sikerül a gyilkosság vádját rábizonyítani, akkor a hamisítási ügyet is simán rákenhetik, így volna a legegyszerűbb elintézni az ügyet. Megértettél?

Hacienda: Meg hát. Remek, Langdon. Én meg tovább játszom a szerepemet, ahogy megbeszéltük.

Burdell: Úgy bizony. Hálózd be a hölgyikét. Föltétlenül feleségül kell vened. Nem lesz nehéz. Ha Caution visszamegy oda, akkor az asszony biztosan begyullad. Játssz meg a szabadító hőst. Mondd a nőnek, hogy csak úgy bújjik ki a gyilkosság vádja alól, ha mi hajlandók vagyunk az eredeti vallomáshoz ragaszkodni, vagyis továbbra is azt állítjuk, hogy ő nem volt New Yorkban a gyilkosság napján. Aztán minden könnyen megy majd. Megértetted?

Hacienda: Meg hát.

Burdell: Add át szívélyes gyomorszájütésemet Pereirának, és mondd meg neki, hogy mihelyt befejezzük az ügyet, találkozom vele. Viszlát, Ferdie. Vigyázz az alakodra, és ha lehet, ne használj löfegyvert.

Hacienda: A kézigránát se rossz. Vigyázz te is, csámpáskám. Viszlát.

Vége a telefonbeszélgetésnek.

Telefonkezelő: G. O. Tarnet.

Gyorsíró: V. D. O'Leary.

Gyönyörű olvasmány, mi? Úgy látszik, igazam volt Burdell-lel kapcsolatban, és biztosíthatom a nyájas olvasót, hogy megfizetek még neki, amiért tökfajú hólyagnak nevezett. Érdekes, hogy ezek a gonosztevők mind azt hiszik, a rendőrök meg a detektívek egytől egyig hólyagok. Mire rájönnek a tévedésükre, rendszerint már késő.

Miután elolvastam a telefonbeszélgetés szövegét, előveszem a fényképeket, íme:

Dubuinet, a szobalány, Palantza, az inas és Termiglo, a sofőr. Amikor a harmadikat jobban megnézem, kis szívem megdobban. Termiglo, a sofőr nem más, mint Fernandez, az a behemót, aki a Hacienda Altamirában rontja a levegőt. Már tisztábban látok. Burdell az én fényképemet Fernandeznek küldte, hogy a fickó tudja, ki vagyok, és Fernandez volt az, aki Burdell-t Henriette három leveléről tájékoztatta.

De várjunk csak. Honnan tudta Fernandez, hogy Henriette hová rejtette a leveleket?

A megoldás egyszerű. Nyilván onnan, hogy a három levelet ő rejtette el. Mintha említettem volna, hogy furcsamód könnyű volt a leveleket megtalálnom. Olyan kézenfekvő helyen voltak, hogy bárki, aki ért valamit a nyomozáshoz, rögtön megtalálhatta volna őket.

Ha igaz ez az elmélet – s úgy látszik, valóban az –, akkor Burdell kétszer is hazudott. Az sem igaz tehát, amit mesélt, hogy Grantworth fiókjában Henriette találta meg a leveleket.

Oké. Végre egy kis fény dereng a homályban. Máris van néhány elsőrangú elképzelésem az ügyről.

Papirost szerzek, meg ceruzát, és leírom az ötleteimet:

Először: Burdell ráveszi a személyzetet, hogy vallják azt: Henriette vidéken volt az öngyilkosság idején. A Gyapotkikötő éjjeliőrének ezer dollárt ad, ne beszéljen az autóból kiszálló rejtélyes nőről.

Másodszor: amikor a hamisítás kiderül, és engem megbíznak a nyomozással, Burdell ugyanazt mondja nekem is, amit a vizsgálóbíró előtt vallott. Azután előveszi a három levelet Grantworth fiókjából, elküldi Fernandeznek, aki elrejtíti őket Henriette-nél, mégpedig úgy, hogy könnyen rájuk lehessen találni. Ezután Burdell névtelen levelet ír nekem, rávesz, hogy menjek le Palm Springsbe, és szerezzem meg a leveleket, mert igen fontosak.

Harmadszor: elmegyek Palm Springsbe, megtalálom a leveleket, de az újságból kivágott fényképemet is, és gyanakodni kezdek. Visszatérek New Yorkba; meglátogatom Burdell-t. Burdell újabb mesét ad elő. Úgy teszek, mintha elhinném, és ellenőriztetem az interurbán beszélgetést.

Mi a következtetés? Annyi bizonyos, hogy Burdell, Fernandez és társai mindent megtesznek, hogy Henriette-et gyilkosság gyanújába keverjék.

No jó. Ez is valami. De ha a két fickó a férjgyilkosságot megpróbálja Henriette-re kenni, akkor miért akarja Burdell, hogy Fernandez feleségül vegye az asszonyt? Szép kis talány. Igen érdekes, de hamar meg kell fejtenem, különben becsavarodom ettől az ügytől.

Az biztos, hogy a magyarázat rendkívül egyszerű – ha már megtalálta az ember; csak addig fogas a kérdés, amíg nincs meg a megfejtése.

Egyszer Oklahomában ismertem egy nőt, akit nagyon kedveltem, s aki váratlanul fejbe vágott egy kalapáccsal. Amikor magamhoz tértem, megkérdeztem tőle, miért vágott fejbe, mire azt felelte, hogy nagyon szeret, és tudja, hogy tennie kell valamit a szerelme ellen, különben még otthagyja a családját, és elcsavarog velem. Azt mondta, sokat töprengett a megoldáson, és úgy döntött, legjobb, ha fejbe vág egy kalapáccsal; ez megoldja a nehézségeit.

Igaza is volt. Másnap elutaztam Oklahomából.

Most pedig én fogom ezt a technikát alkalmazni. Visszamegyek Palm Springsbe, és addig ütögetem a fickók fejét, amíg a nehézség meg nem oldódik. Gyerünk, indulás!

VI. FEJEZET

Mialatt visszafelé repülök Palm Springsbe, azon tanakodom, hogyan is lássak hozzá. Először is nincs értelme Selby T. Frayme-nak kiadnom magam, mert úgy látom, hogy már mindenki tudja, ki vagyok. Csak a nyílt támadás marad.

Ami Henriette-et illeti, úgy vélem, épp eleget tudok, hogy szóra bírjam. Tessék tudomásul venni, hogy hiába vagyok elfogult a hölgy iránt, sohasem tűröm, hogy az érzéseim befolyásolják a munkámat. Hát ha nem is soha, de rendszerint.

Mindenesetre szóra bírom, nem leszek tekintettel a szépségére, mert hisz többnyire éppen a legszebb hölgyek kerülnek pácba.

Például, ha egy elhagyott szigeten egy csomó keménykötésű legény között egy csúnya nő él, semmi baj nem fog történni. Viszont ha a hölgy csinos, száz az egyhez, hogy hamarosan baj lesz, a fickóji nagy balhét csapnak a nő miatt. Ilyen az élet.

Egy kereskedelmi utazó egyszer Missouriban azt mondta nekem, hogy ha nem léteznének nők, bűntények sem volnának. Alaposan megbeszéltük ezt a kérdést, a fickó közben megivott egy fél üveg whiskyt, amitől igencsak ellágyult, és kijelentette, hogy inkább legyenek bűntények, csak nőben ne legyen hiány.

Milyen igaza volt a szegény fiúnak! Néhány hónap múlva egy nő fejbe vágta egy fesztívóvassal; nem volt szüksége többé menetjegyre, amikor a temetőbe vitték.

Meg kell állapítanom, hogy Henriette milyen kapcsolatban van ezekkel az alakokkal. Mindenesetre furcsa, hogy ott él a ranchon, valójában lokálnő, és tűri, hogy a volt sofőrje megcsókolja. Lehet, hogy Fernandez valamivel a hatalmában tartja a nőt, és tényleg rákényszerítheti, hogy a felesége legyen?

Nyolc órakerkezem a Miranda-szállóba. Igen fáradt vagyok, de úgy vélem, akkor is rögtön munkához kell látnom.

Előbb zuhanyozok, és eszem valamit, aztán telefonálok a Haciendába, hogy Mrs. Aymes ott van-e. Pereirával beszélek, és megkérdi, mit akarok az asszonytól, azt felelem, semmi köze hozzá, s ha rögtön nem küldi a telefonhoz, odamegyek, és fasírtot csinálok belőle. Elhallgat.

Nemsokára jelentkezik Henrietté. Megkérdezem, tudja-e, hol van Maloney. Azt feleli, a bárban. Mondom, én vagyok az a fickó, aki mint Selby Frayme mutatkozott be neki, de az igazi nevem Lemmy Caution, és foglalkozásomra nézve egészen titkos ügynök vagyok. Beszélni akarok Maloneyval: jöjjön el a Miranda-szállóba, mégpedig azonnal.

Henriette azt mondja, jó, megmondja neki. Kilenc óra felé meg is jelenik Maloney. Fölvezetem a szobámba, és itallal kínálom.

– Figyeljen ide, Maloney! – mondom. – Maga szereti Henriette-et, és nem akarja, hogy pácba kerüljön, igaz? Henriette bizonyára megmondta, ki vagyok és mit akarok, tehát nem kell hosszasan magyarázkodnom. De azért van némi mondanivalóm. Amikor először itt jártam, csöppet sem érdekelt, hogyan halt meg

Grantworth Aymes, egyszerűen hamisítási ügyben nyomoztam. Most azonban már Grantworth halála is érdekel, mert véleményem szerint a két dolog között szoros a kapcsolat.

Mintha csodálkoznék. Folytatom:

– New Yorkban megtudtam néhány dolgot, mégpedig eléggé terhelőt Henriette-re nézve. Akár igazak a hireim, akár nem, az biztos, hogy az asszonynak vigyáznia kell magára. Nem valami kellemes, ha valakit gyilkossággal vádolnak. Talán kötelességem lenne fölvilágosítani a New York-1 rendőrséget, hogy esetleg Henriette ölte meg a férjét, de egyelőre nem teszem. Mégpedig azért nem, mert a hamisítási ügyet ez nem vinné közelebb a megoldáshoz. Ha valóban Henriette ölte meg a férjét, akkor előbb-utóbb úgyis halálra ítélik, ha viszont nem, akkor ajánlom, hogy mindent nekem mondjon el, mégpedig sürgősen, különben tényleg jön a villamosság, és higgye el, a nők éppolyan szépen megpörkölődnek benne, mint a férfiak.

– Mit tegyek? – kérdi Maloney.

– Először is menjen vissza a Haciendába, és beszéljen az asszonnyal. Mondja meg neki, hogy éjfél felé én is odamegyek, és meghallgatom a mondanivalóját. Ha valamit elhallgatna, vagy netán hazudna nekem, rögtön letartóztatom a hamisítási ügy miatt, és átadom a helyi rendőrfőnöknek. Ráadásul összeszedtem azokat az adatokat is, amelyek bizonyítják, hogy csak ő ölhetett meg Grantworth Aymest. Világos?

Bólint. Igen komoly a képe.

– Értem, Caution – feleli –, mindent elkövetek, hogy meggyőzzem: legjobb, ha őszintén beszél magával. Nincs más lehetősége. De higgye el – teszi hozzá –, nem ő ölte meg Aymest. Nem lenne képes ilyesmire.

– Hagyjuk ezt, Maloney – vágok közbe. – Hiszen maga semmit sem tudhat. Szereti a nőt, és nem tudja elképzelni, hogy gyilkolt. Ismertem nőket, akik vasárnaponként kétszer mentek misére, és mégis gyilkoltak.

Idegesen vállat von, és cigarettára gyújt.

– Hát jó – folytatom. – Még azért tehet valamit. Mielőtt New Yorkba utaztam, beszélgettem az asszonnyal. Azt mondta: lehet, hogy kénytelen lesz feleségül menni Fernandezhez. Furcsának találom ezt, mert úgy vettem észre, maga az esete. Talán tudna erre valami magyarázatot?

Újra vállat von.

– Nem értem – válaszol. – Csak azt tudom, hogy Pereira és Fernandez az urak a Haciendában, de a mulató Aymesé volt, Henriette társtulajdonos, lehet. Talán ezért akarják meggyőzni, hogy okosan tenné, ha nőül menne Fernandezhez. Én csak akkor léptem közbe a múltkor, amikor láttam, milyen durván bánik Fernandez az asszonnyal. Sajnáltam Henriette-et. Nagyszerű nőnek tartom. Csöndesen ül egy percig, tűnődik; aztán folytatja:

– De most, ha meggondolom, furcsának találom, hogy egyáltalán lehetségesnek tartják, hogy ez az asszony önszántából férjhez menjen egy ilyen gorillához. Talán elég művelt, legalábbis olykor választékosán beszél, de mégiscsak egy ócska fattyú ez a Fernandez.

– Még egy okkal több – felelem –, hogy Henriette ne akarjon a felesége lenni. Mondja, Maloney, maga megkérte már a kezét?

– Hát persze – feleli. – Azt mondta, még meggondolja. Soha életemben nem sajnáltam nőt annyira, mint őt.

– Oké, Maloney – mondom. – Hát akkor menjen szépen vissza, és ne felejtse el megmondani: éjfél felé odamegyek, és szeretném, ha valami értelmes magyarázatot kaphatnék tőle.

Elbúcsúzik és távozik.

Tizenkettőig otthon maradok, aztán beszálok az autóba, és elhajtok a Haciendaába. Nincs sok vendég, a turistaszezon még nem kezdődött el. Azon tűnődöm, hogy Pereira vajon miért nem zárja be a mulatót, mint a legtöbb környékbeli bártulajdonos.

A zenekar forró ritmust penget, egy-két párocska ficáncol a parketten. Néhány Los Angeles-i üzletember úri murit csap.

Átvágok a helyiségen, és fölmegek a játéktérembe.

Csak a pincérel találkozom, megkérdem tőle, hol van Pereira irodája. Az egyik ajtóra mutat, a bejárat fölött. Odamegyek. Kinyitom az ajtót, és belépek.

Pereira az íróasztalnál ül, és whiskyt iszik. Fernandez a sarokban üldögél és szivarozik. Hűvösen mérnek végig.

– No, angyalkák – mondom –, újra itt vagyok és ragyogok.

Pereira csúnyán vigyorog rám.

– Örvendék, Mr. Frayme – mondja.

– Hagyjuk ezt, Pereira – mondom. – Nagyon jól tudja, hogy nem Frayme-nek hívnak. Caution a nevem, és a zsebemben van egy kis rendőrjelvény. Ha kíváncsi rá, megmutatom.

Fernandez közbevág:

– Füttyülünk a jelvényére – mondja. – Semmi okunk rá, hogy megijedjünk egy detektívtől. Nincs ellenünk semmi vád, és különben is szívből utáljuk a rendőrséget.

– Nono! – mondom. – Lehet, hogy általában sem kedveli a detektíveket, de azt a detektívet biztos utálja, aki a múltkor olyan szépen helybenhagyta. Vagyis engem. Mindazonáltal – mondom, és cigarettára gyújtok – ajánlom, hogy viselkedjenek tisztességesen az urak, különben újra pofozkodásra kerülhet a sor. Henriette hol van?

Fernandez vigyorog.

– A bárban – feleli. – Vagy talán a teraszon, Maloneyval. Minél előbb elmegy őt keresni, annál jobb, mert a maga ábrázata tengeribeteggé tesz.

– Ne mondja – szólok. – No, akkor figyeljen csak ide. Nem szeretném, ha unatkozna, amíg visszajövök, ezért elmesélek egyet-mást. Hadd törje a kis buksi fejét például azon, miért lett Fernandez magából, amikor nemrég még Juan Termiglo volt a neve, és Grantworth Aymesnél sofőrködött. Valami jó kis magyarázatot kérek, különben szigorú leszek, és azt is tudni akarom majd, miféle vallomást tett maga a gazdája halálával kapcsolatban.

– Most melléfogott, apuskám – mondja. – Én semmiféle vallomást nem tettem, mert soha semmit sem tudtam senkiről és semmiről. Aznap kimenős voltam, és nem láttam se Henriette-et, se senki mást. És mindenki tehet nekem egy szívességet.

– Hát jó, uborkafejű – mondom. – Mindenesetre ajánlom, hogy vigyázzon

magára, mert meggyűlik a baja velem.

Vigyorog és cigarettára gyújt. Jó idegei vannak.

Kimegyek a szobából, le a lépcsőn, és kísétek a teraszra. Henriette ott üldögél, és Maloneyval beszélget. Áttetsző kék ruhát visel; szavamra, igen csinos, Maloney elbúcsúzik és távozik.

Odahúzok egy széket, és leülök.

– No, Henriette – mondok. – Gondolom, Maloney elmondott mindent. Hogy határozott?

Rám néz. Látom a holdfényben, hogy mosolyog a szeme, mintha mulatna rajtam.

– Hát jó, Mr. Caution – feleli. – Mindent el fogok mondani, amit csak tudni kíván.

Jim Maloney azt állítja, minden rendbe jön, ha igazat mondok, de ha nem, maga igen szigorú lesz hozzám. Kezddhetem?

– Várjon egy pillanatilag, édes – mondok. – Jól figyeljen ide, mielőtt a tárgyra térünk. Nem tudom, mi történik errefelé, de sejtem, hogy valami turpisság. Nem tetszik nekem, tehát a végére akarok járni. Olyan ember vagyok, aki nyájas, nyugodt és barátságos népséggel szeret dolgozni. Ha valaki nem teszi meg, amire kérem, az az ő baja, mert akkor csúnyán megjárja. Maga igen kedves nő, Henriette, én a maga pártján állok. De pillanatnyilag nyakig ül a pácban a hamisítás és az úgynevezett öngyilkosság miatt, így hát nem tehet mást, mint hogy szépen könnyít a lelkén. Mondja el szépen sorjában, mi történt azon a bizonyos estén, amikor New Yorkba ment, és meglátogatta Grantwortht.

– Könnyű válaszolnom, Mr. Caution – feleli. – Minden nagyon egyszerű, de attól tartok, nem tudom bebizonyítani. Írtam néhány levelet Grantworthnak, hogy beszélni akarok vele. – Hallottam, hogy elvesztette a fejét valami nő miatt. Már hosszabb ideje sejtettem, hogy megcsal, de nem volt rá bizonyítékom. Sohasem éltem boldogan vele. Ivott. Izága természete volt, s gyakran nagyon ostobán viselkedett. Amikor azt a nagy összeget kereste, és megvásárolta a részvényeket nekem, azt hittem, tényleg új életet kezd. Még életbiztosítást is kötött, amely tíz évre szólt. Azt mondta, hogy már nem kell aggódnunk a jövőnk miatt.

Emlékszem: még tréfálkozott is azon a záradékon, amely szerint a biztosító nem fizet, ha öngyilkosság történik.

– Ezt én is így tudom.

– Kezddtem elhinni, hogy komolyan meg akar változni.

Hartfordban voltam a barátaimnál, amikor egy névtelen levelet kaptam.

Felvilágosítottak benne, hogy Grantworth belebolondult valami nőbe, akinek a férje már meg is kezdte a fenyegetőzést. Általában ügyet sem vetek a névtelen levelekre, most mégis föl hívtam Grantwortht, és beszámoltam róla neki. Még csak nem is tagadta a dolgot, igen durván beszélt. Rá kellett jönnöm, hogy a levélben az igazság áll. Kétszer is írtam a férjemnek, hogy megtudjam, mik a tervei. Aztán közöltem, hogy személyesen akarok beszélni vele.

– Szeretnék kérdezni valamit – vágok közbe. – Mi történt azokkal a levelekkel? Grantworth mit csinált velük?

– Nem tudom – feleli. – A halála után, amikor Burdell telefonjára New Yorkba mentem, még láttam a leveleket az íróasztalán, egyéb iratok között. Gondoltam, elviszem és megsemmisítem őket, de nagyon izgatott meg boldogtalan voltam, s így megfeledeztem a dologról.

– Hihetően hangzik.

– Január 12-én New Yorkba utaztam tehát – folytatja –, kora este érkeztem meg. Nem mentem haza, a lakásunkba. Telefonáltam az inasnak, és megkérdeztem, hol a férjem. Azt felelte, az irodában. Fölhívtam Grantwortht, azt mondta, épp akkor kapta meg a levelemet, és még aznap este találkozhatunk.

– Hol és hogyan találkoztak?

– Megkért, hogy egy kávéházban találkozzunk. Odamentem, kis idő múlva ő is megérkezett. Izgatottnak és enyhén részegnek látszott. Megbeszéltük a helyzetet, ő kijelentette, hogy nem hajlandó lemondani arról a nőről. Azt feleltem, hogy ebben az esetben el akarok válni tőle. Azt mondta, inkább eltűnik az országból, de tartásdíjat nem fizet nekem. Szörnyen mérges volt, villámlott a szeme. A keze annyira remegett, hogy majdnem kiesett belőle a kávéscsésze.

– Meg lehetett rá az oka...

– Mondtam neki, hogy nem kell a tartásdíj miatt aggódnia, hiszen adott nekem kétszázezer dollár értékű részvényköteget. Annyira dühöngött, hogy azt hittem, megőrül. Aztán kissé megnyugodott, és azt mondta, jobb, ha néhány napra visszamegyek Connecticutba, írni fog nekem, és majd csak jutunk valami elhatározásra. De határozottan kijelentette, hogy ha elválok, tönkreteszem az életét, és akkor mindennek vége.

Henriette mélyet sóhajtott, majd folytatta:

– Rögtön visszautaztam Hartfordba. Két nap múlva Langdon Burdell telefonon közölte velem, hogy Grantworth öngyilkosságot követett el. Borzasztó szemrehányásokat tettem magamnak. Azt gondoltam, én vagyok a felelős a haláláért, másképp kellett volna beszélnem vele.

– Azután mi történt?

– Azonnal visszatértem New Yorkba, de mire megérkeztem, a vizsgálatnak már vége volt. Langdon Burdell azt mondta, hogy megbeszélte a személyizzel: semmit sem szólnak arról, hogy az öngyilkosság napján New Yorkban tartózkodtam, mert ha ez kiderül, a rendőrség engem is kihallgat, és kellemetlen helyzetbe kerülhetek. Vallomásában – mondta még – ő is megerősítette, hogy vidéken tartózkodtam. Hálás voltam érte.

– Meglátjuk, volt-e rá oka!

– Egy kis ideig New Yorkban maradtam, míg Grantworth dolgait elintézték. Végredelelte értelmében Burdellnek kellett tovább vezetnie a céget. Az is benne volt a végrendeletben, hogy a Hacienda Altamirán levő kölcsönt a biztosítási díjból törlesszék. A biztosító azonban – a záradékra hivatkozva - nem volt hajlandó fizetni – Pereira adta a kölcsönt és most nem kapja vissza. Nagyon utálatosan viselkedett. Ha rendesebb lett volna, valamiképpen kifizetem az adósságot – ha másképp nem, hát az állampapírokból, amelyek egyedül az anyémek voltak. A többit már tudja. Amikor kiürült a bankszámlám, megpróbáltam az egyik részvényt beváltani. Azt mondták rá, hogy hamis, és a többi se valódi. Nagy pácban voltam. Pereira nagy kegyesen megengedte, hogy itt, egy közeli villában lakhassam, cserébe be kellett állnom lokálnőnek.

– Ennyi az egész?

– Néhány héttel ezelőtt Fernandez – akinek Juan Termiglo az igazi neve, és a sofőröm volt annak idején – megkérte a kezemet. Valamiféle társas viszonyban

van Pereirával. Amikor kinevettem, rám szólt, hogy vigyázzak, mert elmegy a rendőrségre, és elmondja, hogy New Yorkban voltam, és közvetlenül az öngyilkosság előtt veszekedtem a férjemmel. Amikor pedig a részvényhamisítás kiderült, újra megkérte a kezemet. Kijelentette, hogy csak úgy leszek biztonságban, ha feleségül megyek hozzá, akkor a személyzet többi tagja nem mer árulkodni rám.

– Oké, Henriette – mondom. – A történet jó, főleg, ha igaz. Ha hazudott, akkor maga nagyon eszes nő. De még valamire kíváncsi volnék: ki az a nő, akinek Grantworthszel viszonya volt?

– Nem tudom – feleli, és kinéz a puszta –, de akárki is, érzésem szerint annak lehet a felesége, aki a névtelen levelet írta nekem.

– Miből gondolja?

– Először is a kézírásból ítélve a levelet férfi írta – feleli. – Másodsor az egyik mondatban ezt a kifejezést használta: "az a nő..." Amikor jobban megvizsgáltam ezt a három szót, láttam, hogy valami kaparás van alatta. A nagyítón keresztül megállapítottam, hogy eredetileg ez állt a helyén: "a feleségem". Először talán nyíltan meg akarta mondani, hogy a feleségéről van szó, de aztán meggondolta magát.

– Megvan az a levél? – kérdeztem.

– Attól tartok, elvesztettem – feleli. Fölkelek.

– Na jó – mondom. – Elhiszem. Elhiszem a mesét, mert megbízom minden csinos nőben – De csak egyszer! Ha igaz, hát minden rendben van. Ha hazudott, előbb-utóbb úgyis rajtakapom. Maradjon itt, és ne aggódjék. Lehet, hogy hamarosan nagy cirkusz kezdődik. Egyelőre olyan az egész, mint egy visszafelé lejátszott bridzsparti.

Rám néz és mosolyog. Csillog a szeme, van benne egy kis szemtelenség is, ami kitűnően illik hozzá. Sok esze lehet ennek a Henriette-nek.

– Elejétől fogva éreztem – mondja lassan –, minden gondolata és tette arra irányul, hogy rám bizonyítsa a hamisítást. Legközelebb talán a férjem meggyilkolásával is megvádol majd.

– Úgy, ahogy mondja, kedves – felelem. – Egyelőre azonban nem kell aggódnia. Maga tetszik nekem. Szeretem a hangját, a mozgását, a járását. Sajnálom, hogy Maloney van a nyeregben, mert ha nem így volna, szívesen járnék magával. Persze a körülmények sem engedik. Van egy föladatomban, meg kell oldanom, és meg is fogom oldani, akár tetszik, akár nem. Viszontlításra.

Lemegeyek, megkerülöm a házat, és megkeresem az autómát. Olyan fáradt vagyok, hogy már-már duplán látok, tehát úgy döntök, hogy legjobb lesz hazamenni és lefeküdni.

Körülbelül öt mérföldnyire vagyok a Haciendától, az országút itt elkeskenyedik, egyik oldalán facsoport áll, előtte sűrű bozót. Egyszerre csak rám lő valaki. A golyó a kormánykereket találja el, s onnan továbbpattan a szélvédőre.

Egy kis trükköt alkalmazok. Rálépek a fékre, elcsavarom a kormányt, és behajtok a kaktuszbozótba, mintha eltalált volna a golyó. Aztán rádőlök a kormányra, ernyedten fekszem, de a fél szememet nyitva tartom.

Néhány percig semmi sem történik. Aztán a bozót mögött megmozdul valami. Amikor kiér az útra, kiugrom a kocsiból és utánaeredek. A fickó rohanni kezd.

Egyszerre megállók, mert más ötletem támad. Visszamegyek az autóhoz, megfordítom, és visszahajtok a Haciendába. Megkérdezem, Fernandez ott van-e. Azt mondják, nincs, és nem is várják vissza. Megkeresem Pereirát, és megkérdezem, hol lakik Fernandez.

Azt feleli, az Indio út mentén van egy villája. Pontosan megállapítom, hol az a villa, és odaindulok.

Miközben az Indio úton hajtok, azon tűnődöm, milyen furcsa hely is ez a pusztaság, igen alkalmas arra, hogy mindenféle gázság történjen benne. Arra is gondolok, hogy nem is olyan egészséges a szabad ég alatt, ahogy mondják, az előbbi kis merénylet is bizonyítja.

Végre megpillantom a villát, egy fehér házacskát, ötvenlépésnyire az úttól.

Kerítés veszi körül. Megállítom az autót az út szélén, és odalopózom a villához.

Az ajtó mellett van egy ablak, benézek rajta, ott üldögél Fernandez egymagában egy asztalnál, cigarettázik, és whiskyt iszogat.

Kopogok. Kinyitja az ajtót.

– Mit akar, fődetektív? – kérdezi.

– Lódulás befelé, és tartsa a száját! – mondom. – Ajánlom, viselkedjen rendesen, különben szálanként tépem ki a bajuszát!

Bemegy. Követem. Széket tol alám, leülök és körülnézek.

Kellemes kis villa. Kényelmes bútorok, számos üveg ital. Cigarettára gyújtok, és ránézek Fernandezre.

A kandalló előtt áll, és engem figyel. Pocsék külsejű fickó, legszívesebben varrógépen dolgoznom át a fejét, vagy plasztikai műtétet hajtanék végre az arcán. Elhatározom, hogy egy kis trükkel kezdem el a társalgást Régi tapasztalatom, hogy nincs az a gonosztevő, akit ne lehetne észre téríteni, ha valami hasznos dolgot ajánl neki az ember.

– Nézze, Fernandez – mondom. – Ogy veszem észre, nem örvendek különösebb népszerűségnek a környéken. Épp az imént lőtt rám valaki, amikor Palm Springs felé tartottam, de nem sikerült a dolog, a golyó a szélvédőt találta el. Talán maga tud valamit erről az aljas merényletről, Fernandez?

Úgy tesz, mintha meg volna lepve.

– Csak nem képzeli rólam, hogy olyan vagyok – mondja. – Mi hasznom lenne belőle, ha magát lelőném?

– No, nem is tudom – felelem. – De valakinek nyomós oka lehetett rá. Talán Pereira volt.

– Nem értem, miért – mondja. – Miért akarta volna lelőni?

– Magam sem tudom – felelem. – Mindazonáltal nem kedvelem azokat a fickókat, akik az életemre törnek. Szerettem volna tudni, mi a maga véleménye.

Nomármost, figyeljen ide, öregfiú!

Töltök egy kis whiskyt magamnak.

– Köszönöm a whiskyt – mondom. – Íme a helyzet. Remélem, hogy hamarosan letartóztatok valakit. Kettőt találhat, hogy ki lesz az a szerencsés. De ne is törje a buksi fejét, megmondom. A kicsiny Henriette-ről van szó. Nagyon gyanús az a nő, véleményem szerint jóval többet tud Grantworth Aymes haláláról, mint az emberiség többi tagja. Van egy másik nő is a dologban, Aymesnek viszonya volt vele. A hölgy férje levelet írt Henriette-nek. Egy kicsit fenyegetőzött benne, és

figyelmeztette Henriette-et, hogy jó lesz, ha vigyáz a férjére.

– Na és? – vágja ki hetykén Fernandez.

– Lehet, hogy így igaz, lehet, hogy nem. Egyébként azt hallom, hogy maga mindenáron feleségül akarja venni Henriette-et. Mindenesetre gratulálok az ízléséhez, de mivel maga Grantworth Aymes sofőrje volt, tudnia kell, ki ez a nő, akinek olyan hevesen udvarol.

– Tetszik nekem Henriette – feleli. – Fölajánlottam, hogy feleségül veszem, hiszen egy vasa sincs, a barátai is cserbenhagyták. Ám a hamisítási botrány után igencsak fontolóra vettem a dolgot. Igaz, továbbra is kívánatosnak tartom őt, de azt hiszem, nem illik olyan nőt feleségül venni, aki részvényeket hamisít, s netán még az is kiderülhet róla, hogy megölte a férjét.

Gyorsan gondolkozni kezdek, a helyzet egyre érdekesebb. Talán emlékeznek rá, hogy Burdell is rokonszenvezett Henriette-tel, de a hamisítási ügy után meggondolta magát, s lám, a volt sofőr is hasonlóan vélekedik. Véleményem szerint a két fickó kiválóan egyezettette a nekem szánt mesét.

– Nos jó, Fernandez – mondom. – Könnyen megtudhatnám a New York-i rendőrségtől, hogy Aymes valóban udvarolt-e valami nőnek, s ha igen, ki volt az, de úgy érzem, hogy maga egy csomó költségtől és fáradságtól megkímélhetne. Ajánlok egy kis üzletet, bár általában nem szoktam ágrólszakadt csibészekkel alkudozni. Mindent tudni akarok arról a nőről, akinek Aymessel állítólag viszonya volt. Ha elmondja, amit tud, minden rendben. Ha nem, akkor gyilkossági kísérlet vádjával letartóztatom, mert az a gyanúm, hogy maga az, a fickó, aki a Palm Springs-i úton rám lőtt.

Kidülled a szeme.

– De Caution! – mondja. – Igazán nem vádolhat ilyesmivel. Hatan is tanúsíthatják, hogy egész este velük voltam. Azonkívül szívesen elmondok bármit, amit csak tudni akar.

– Akkor jó – vágom rá.

Először elmesélem neki Henriette történetét. Cigarettazik és figyel. Amint befejeztem, megered a nyelve.

– Azt hiszem, az az asszony becsapta magát - mondja vigyorogva. – Minthogy maga tudta, hogy ő New Yorkban volt a kérdéses napon, nyilvánvalóan valami alkalmas mesét kellett kitalálnia magyarázatképpen. Véleményem szerint azt a másik nőt is egyszerűen ő találta ki.

– Biztos ez?

– Sokat voltam együtt Aymessel – folytatja. – Mindenhová én vittem őt autón; sokféle nővel randevúztatott. de egyik sem volt lényeges vagy igazán érdekes neki. Legalább egy tucat nője volt, ha akarja, leírom a névsort, de csak időt veszítene az ellenőrzéssel.

– Vagy úgy – mondom. – Hát ide figyeljen, tökfejű! Egy órával ezelőtt valaki le akart löni. Lehet, hogy maga volf, lehet, hogy Henrietté, de Maloney vagy Pereira is lehetett. A változatosság kedvéért viszont az a véleményem, hogy maga volt. Benyúlok a kabátomba, előveszem a Lugeremet, és rászégezem.

– Nézze, maga szemérvirág – mondom. – Az a hír járja rólam, hogy igen erőszakos tudok lenni! Úgy látszik, ma is kénytelen leszek diótörőt játszani. De mégsem töltöm az időt a maga fejének betörésével. Hazudott az előbb, pedig én

az igazat akarom tudni. Ha nem beszél, lepuffantom, és a hatóságoknak azt valloam majd, hogy az este merényletet kísérelt meg ellenem, ezért követtem ide. a villába. Itt újra megtámadott, és én önvédelemből lelőttem. Mi a véleménye róla?

Csöndesen áll. Látom, lassan verejtékezni kezd.

– Ha nem akarja, hogy lelőjem – mondom –, nevezze meg azt a nőt, aki Aymes szeretője volt. *Tudom, hogy létezik, és tudni akarom, hogy ki az.* Tízíg számolok, ha addig nem közli velem a nevét és a címét, lelövöm. Világos?

Nem szól semmit. Számolni kezdek.

Amikor kilenchez érek, fölemeli a kezét. Homlokát veríték borítja. Látom, remeg a keze.

– Hát jó – mondta. – Maga nyert. A nő neve Paulette Benito, és Mexikóban lakik, Sonoytában, az arizonai határ mentén.

– Remek, ha igaz – mondom, és elteszem a revolvert. Fölállok. Úgy látszik, ijedtében az igazságot nyögte ki.

– Viszontlátásra, Fernandez – mondom, és egy régi mondásomat idézem: míg távol vagyok, ne tegyen semmi olyat, amit az édesanyja helytelennek tartana.

VII. FEJEZET

Visszahajtok a Haciendába.

Közben erősen töröm a fejem. Az az érzésem, Fernandez jóval többet tud, mint amennyit elmondott. Paulette Benito nevét és címét is csak azért mondta meg, mert félt, hogy tényleg beléje eresztek néhány golyót. Meg talán azt is érezte, hogy tudok valamit arról a rejtélyes nőről.

Mindenesetre igen figyelemre méltó, hogy meg akarta cáfolni Henriette történetét azzal a bizonyos másik nővel kapcsolatban. Biztos, hogy Fernandez és Burdell valami ravasz, bonyolult és összehangolt tervet hajtanak végre, de fogalmam sincs róla, mi lehet az.

Az sem lehetetlen, hogy Fernandez, Burdell, Henriette és Maloney együtt dolgozik, hogy tulajdonképpen cinkostársak. Nem egy gonosztevőt ismertem már, aki kitűnően komédiázott: ha alaposan meggondoljuk a dolgot, még mindig nem nagyon ismerem ki magam ebben a csalafinta ügyben. Állandóan valami zavaró körülmény jön közbe, egyre újabb és újabb alakok bukkannak elő meg meggyás.

Egy bizonyos. Langdon Burdell és Fernandez azt akarják, hogy Henriette-et tartsam Grantworth Aymes gyilkosának. Minden szavuk és tettük arra irányul, hogy az asszonyt befeketítsék előttem. Mi a céljuk?

Úgy érzem, kicsit közelebről kell megtekintennem azt a bizonyos Paulette Benitót; Úgy vélem, az a nő többet mondhat nekem Grantworth Aymesről, mint eddig akárki. Ha valóban ő volt az a nő, akinek viszonya volt a férfival, és Grantworth ezt a remek Henriette-et akarta faképnél hagyni miatta, akkor a hölgv nyilván prima, ha nem is donna. Az is feltehető, hogy Grantworth jó néhány titkát megosztotta vele.

Van egy ötletem, amit elég megbízhatónak tartok. Nyilvánvaló, hogy Burdell,

Fernandez és a banda többi tagja azt várja, hogy letartóztassam Henriette-et. Végre is bizonyítékom van rá, hogy az asszony azon a bizonyos napon New Yorkban volt, és azt is föltételezhetem, hogy tudnia kellett valamit a hamisításról is. Minden okom megvan tehát, hogy letartóztassam.

Miért nem tettem meg eddig? Először is azért, mert Burdell és társai annyira szerették volna, én pedig nem szívesen járok a kedvében annak a pocsék bandának. Jobban szeretem, ha meglepetést okozhatok.

Megállók a Hacienda mögött, és megkerülöm a házat. Gyönyörű az éjszaka, szörnyű meleg van, de a holdfény ezüstös fényt vet a fehér falra, és élesen kirajzolja az árnyékokat. Olyan most a ház, mint egy tündérpalota.

Bemegyek. Látom, hogy némelyik lámpát már eloltották. Belépek a bárba; a zenekar már távozni készül. Fölnézek a körfolyosóra, látom, hogy két férfi és egy nő épp eltűnik a játékszoba ajtaja mögött. Mindebből arra következtetek, hogy ma este Pereira megint egy kis "zsó"-t rendezett.

Ekkor meglátom a mulatótulajdonost. A bárpult mögötti raktárszobából lép ki, megkerüli a pultot, és odasiet hozzám.

– Jó estét, Mister Caution! – mondja. – Egy kis játék lesz má estét. Tudom, hogy ném én egészen törvényes a, dolog, de rémélém, ném háragszik.

– Persze hogy nem – felelem. – Titkosügynök vagyok, nem közrendőr, nem tartozik rám, ha valaki megszegi a helyi törvényeket.

Nagyon megköszöni, és olyan elégedettnek látszik, mintha ezer dollárt ajándékoztam volna neki. Ugye mondtam már, hogy csöppet sem tetszik nekem ez a Pereira. Ronda fráter, és boldogan kipofoznám a fogsorát, de egyelőre nem óhajtok verekedést rendezni. Azt akarom, hogy a banda biztonságban érezze magát, és általában higgye azt, hogy ostoba fajankó vagyok. Kevésbé lesznek éberek a fickók, s így talán értékes dolgokat tudhatok meg tőlük.

Fölmegyek a lépcsőn a játékszembe. Egy csomó ember nyüzsög odabent.

Maloney is ott van, Henriette-tel együtt, azonkívül hat-hét férfi és néhány nő. Az egyik pincér italt szolgál föl, a nagyobbik asztalnál pókereznek, a sarokban pedig chemint játszanak.

Körüljárom az asztalt, iszom egy whiskyt, és nézelődöm. Henriette a pókerezők között ül. Maloney előtt egy egész sereg zseton tornyosodik, a fickó elégedettnek látszik; bizonyára sokat nyert. Pereira ide-oda járkal, udvariasan mosolyog.

Általában az egész banda nyugodt, kellemes társaságnak látszik most.

Fernandez nincs itt; érzésem szerint a villácskájában üldögél és töpreng.

Vajon min töprenghet? Talán Paulette Benito jár az eszében, az a nő, akiről mesélt nekem?

Nem szabad elfelejteni, hogy Fernandez csak azért közölte velem annak a nőnek a nevét, mert nagyon megrémült attól, hogy lelövöm. Igazán riadtnak látszott, amikor előkaptam a revolvert. Nem tehetett mást, hiszen elejétől fogva sejtettem, hogy Henrietteden kívül még egy nő van ebben az ügyben. Már csak azért is, mert Burdell, aki egyébként elég bőbeszédűnek mutatkozott, egyszer sem tett említést róla. Sohasem beszélt arról, hogy Henrietté vajon miért lehetett feltékeny a férjére. Gyanúsnak találom, hogy ilyen feltűnően hallgat valamiről, amit pedig sejténie, sőt tudnia kellett.

Az viszont biztos, hogy mire odaérek Paulette Benitóhoz - amire feltétlenül sor

kerül –, a hölgy már készenlétben fog rám várni. Nyilvánvaló, Burdell, Fernandez vagy valaki más azonnal értesítette őt, hogy Lemmy Caution hamarosan megjelenik a háza tájékán. Jól számítottak, valóban meg fogok jelenni ott, de nem egészen úgy, ahogy ők gondolják.

Véleményem szerint a fickók elkövettek egy nagy hibát; túlságosan az előtérbe állították Grantworth Aymes halálát. Nyilván azt hiszik, ha kiderül, hogy a férfit meggyilkolták, akkor én majd a gyilkost teszem felelőssé a részvényhamisításért is. De ebben is tévednek.

Ismétlem, az én főladatom a hamisítási ügy kiderítése. A haláleset egy csöppet sem érdekel. Az emberek általában meghalnak, vagy természetes vagy kevésbé természetes módon, és a gyilkost a törvény elé kell állítani; e pillanatban nekem nem az a fontos, hogy Aymest megölték-e, s ha igen, ki tette. A hamisítás viszont annál izgalmasabb. Véleményem szerint az Egyesült Államok igazságszolgáltatását nagyon is érdekli, ki volt az a fickó, aki kétszázezer dollár értékű állampapírt hamisított, mégpedig ilyen remekül. Ezt a bandát föltétlenül le kell leplezni, mert súlyos kárt okozott az egész országnak. Ne felejtsek el, hogy a hamisításra csak nehezen jöttek rá, a bankigazgató, valamint Metis, a rendőrfőnök szerint alig lehetett észrevenni, hogy a kötvények nem valódiak. Henriette-re nézek és mosolygok. Épp most nyert ötven dollárt, és barátságosan visszamosolyog. Alaposan megnézem őt, amint karcsú, finom ujjaival maga elé söpri a zsetonokat, és újfent meg kell állapítanom, hogy igen csinos. Remek szabású, áttetsző estélyi köpeny borítja kerek vállát.

Főllál. A zsetonokat átnyújtja Pereirának, aki készpénzt ad érte. Az asszony bólint, és Maloney felé pillant. A fiatalember kérdően néz rá, nem érti rögtön, mit kíván Henriette, de az asszony csak a fejét rázza, és egy gyors pillantást vet felém, mintha azt akarná mondani, hogy Maloney hagyja magára őt, mert velem akar beszélni. Úgy tesz, mintha semmit sem vettem volna észre, és csak a játékot figyelném.

Aztán Henrietté odalép hozzám.

– Szeretném tudni – mondja – , hogy Mr. Lemuel H. Caution, a híres-nevezetes detektív megszán-e egy szegény magányos asszonyt, akit senki sem akar hazakísérni? Vagy esetleg túl sok a dolga?

Aha, értem. Amikor Maloney fölnézett, azt kérdezte, hogy hazavigye-e az asszonyt, de Henriette intett neki, hogy azt szeretné, ha én kísérném el. Úgy vélem, valami trükköcske van készülőben.

Barátságosan bólintok.

– Boldogan, Henriette – mondom. – S még csak nem is kell gyalog mennie. Mert ugye autón is vihetem?

– Igen – feleli. Jó éjt kíván a társaságnak, majd lemegyünk a lépcsőn. A bejárat előtt megvárja, amíg odahajtok, aztán beszáll, és elindulunk.

– Gyönyörűen süt a hold. Amikor a kocsi elindul, egy kis szellő támad, és felém fújja az asszony parfümillatát. Mindig kedveltem a szegfű szagát. Nem erős és átható, hanem enyhe és lágy. Eszembe juttatja azt az első éjszakát, amikor bementem az asszony szobájába. Ott éreztem először ezt az illatot. Emlékszem Henriette cipőgyűjteményére is. Hirtelen rádöbbenek, hogy Henriette a kellesnél jobban érdekel. Jó lesz, ha vigyázok magamra, különben akkor veszem el a

józan eszemet... amikor leginkább szükségem van rá.

Meg kell jegyeznem, hogy a detektívek, rendőrök és egyéb bűnhajhászok élete sem könnyű. Sokszor mesélik, hogy találkoznak valami remek nővel, aki alaposan benne van a pácban. Egyébként általában a csinos nők kerülnek bajba. Még sohasem hallottam arról, hogy mondjuk egy heringarcú vagy egy uborkaorrú nő keveredett volna bele valami bűnténybe.

Henriette beszélni kezd:

– Jim Maloney akart hazakísérni – mondja –, de én inkább magát választottam. Szerettem volna egy kicsit autózgatni magával.

Legszebb privát mosolyomat küldöm felé.

– Tudom – felelem. – Láttam, hogy intett neki, és sejtettem, hogy valami csalafintaságra készül.

Nevet.

– Semmi sem kerüli el a maga figyelmét, Mr. Caution – mondja.

– Igyekszem mindig nyitva tartani a szememet – felelem. - De azért megesett már néhányszor, hogy túljártak az eszemen. Egyszer például, amikor a hírhedt Miranda Van Zelden ügyében nyomoztam. Londonban történt, egy Baker streeti lakásban. Egy Lottie Frisch nevű hölgy a kézitáskáján keresztül lőtt belém, miközben én azt hittem, hogy valami levelet keresgél. Csak akkor jöttem rá a turpisságra, amikor a golyó már átment a karomon, ami megint csak azt bizonyítja: nem árt, ha az ember nyitva tartja a szemét.

Kis sóhaj.

– Magának bizonyára sok érdekes kalandban volt része – mondja.

Oldalvást nézek rá.

– Hát igen – felelem. – Vért is láttam, épp eleget.

– Ismeri az igazi életet, ugye? – kérdezi.

– Úgy hiszem – felelem. – Meg az igazi halált is. Nincs nagy különbség a kettő között. Az élet lassan jár, a halál néha gyorsan. Vegyük például Grantworth Aymes esetét – teszem hozzá, és a szemem sarkából rápillantok. – Fogadni mernék, hogy a kedves férjének január 12-én reggel még fogalma sem volt róla, hogy 13-án reggel holtan halásszák majd ki a folyóból,

Nem szól egy szót sem. Maga elé mered.

Hamarosan megérkezünk, megállók a kis villa előtt. Egy kövér mexikói asszony ül a terasz lépcsőjén; amikor meglát bennünket, föláll és bemegy a házba.

Valószínűleg ő a takarítónő.

Henriette kiszáll, megkerüli az autót, és hozzám lép. A szeme csillog, egészen olyan, mintha boldog lenne.

– Nagyon jólesett a kocsikázás – szól. – Szívesen látom, ha netán egy kis whiskyre volna kedve.

Kiugrom.

– De mennyire – mondom. – Épp ezt akartam kérni. Meg aztán lenne egy kérdésem is.

Nevet, miközben a kapuhoz megyünk.

– Hát már sohasem feledkezik meg a hivatásáról? – kérdezi. – Mindig csak az az ostoba nyomozás?

– Általában igaza van – felelem. – De a kérdésem nagyon egyszerű lesz. Azt

szeretném tudni, milyen ember volt Grantworth?

Fölme gyünk. Becsukja az ajtót, és bevezet a nappaliba. Az arca komoly. Lecsúsztatja válláról a kis köpenyt, odamegy a bársszekrényhez, és egy Kentucky whiskys palackkal, valamint két nagy pohárral tér vissza. Úgy látszik, megfigyelte a mulatóban, hogy szeretem nagy pohárból inni a whiskyt, amolyan szép, kerek, öblös pohárból. Aztán fölhúzza az egyik ablakredőnyt, hogy a holdfény és a szél is bejöhessen. Leül a hintaszékbe, és rám néz.

– Hogy milyen ember volt Grantworth? – ismétli. – Azt hiszem, jól meg kell gondolnom a választ. Ma sem tudom, miért mentem hozzá feleségül; annak idején boldogtalan voltam, sokat unatkoztam, no meg azt hittem, hogy a házasság nem lehet rosszabb, mint az otthoni életem.

De azért szerettem Grantwortht. Nem voltam szerelmes belé. Nem is nagyon hittem a szerelemben. Valahogyan úgy képzeltem, hogy majd később az is eljön. De nem kellett sok idő, hogy kiismerjem a férjemet. Olyanfajta ember volt, aki senkihez és semmihez nem tudott hű maradni. Például jó sportolónak tartotta magát, mégis inkább csalt, nehogy veszítsen. Idealistának tartotta önmagát, pedig nemigen ismertem senkit, aki oly kevés dologban hitt volna, mint ő.

Két dolog volt fontos neki: a pénz és a nők. Mindkettőre szüksége volt, és nem mondható, hogy válogatós lett volna. Üzleti ügyeiben, munkájában is szeszélyes volt, az egyik héten roppant szorgalmasan dolgozott, a következő héten semmit sem csinált. Hamar kifáradt, és hamar ráunt mindenre. Ha valamihez komoly töprengésre lett volna szükség, azt inkább feladta.

Úgy hiszem, a hivatal azért kitűnően működött. Burdell nagyszerűen vezette az irodát. Gondolom, minden siker neki közzönhető, Grantworth könnyelműen intézte a dolgokat; vérbeli szerencsejátékos volt. Mindig többet és többet akart, aminek eredményeképp sokszor nem volt egy vasunk sem, máskor meg hirtelen rengeteg pénzünk lett.

Föláll és a franciaablakhoz lép. Kinéz a holdra. Nagyon szerencsétlennek látszik.

– Gyöngé volt, ideges, izgága és megbízhatatlan – folytatja. – Sejtettem, hogy jócskán vannak nőügyei, de azt hittem, futó kaland valamennyi. Kóristalányok, táncosnők s más effélék. Nem nagyon érdekelt, hiszen házasságunk három éve alatt mindvégig idegenek maradtunk egymás számára. Ritkán láttuk egymást, és a férjem sokszor volt részeg.

Aztán egyszerre csak negyedmilió dollárt keresett. Úgy látszott, most erőt vett magán. Elmondta, hogy kétszázézer dollár értékű részvénypapírt akar adni nekem, hogy a jövőnk biztosítva legyen. Kijelentette, hogy új életet akar kezdeni, és ha sikerül, olyan boldog lesz a házasságunk, mint az első hetekben volt, vagy még boldogabb... Olyan őszintén beszélt, hogy majdnem hittem neki.

Cigaretára gyújtok.

– De ha sejtette, hogy a férje mindenféle nőekkel mászkál – kérdezem –, egyszerre miért lett olyan dühös, amikor attól a rejtélyes férjtől azt a névtelen levelet megkapta? És nem tartotta furcsának, hogy az a bizonyos férj magát fenyegeti? Nem találta különösnek, hogy maga és nem Grantworth kapott levelet?

Megfordul és rám néz.

– A válasz ugyanaz mindkét kérdésre – feleli. – Grantworth tudta, hogy addig

minden rendben van, amíg a szerelmi ügyei titokban maradnak. Azt is tudta, hogy általában nem érdekelnék ezek a kis kiruccanások, de azt is közöltem vele, hogy ha valami botrányt okoz, elválok tőle. Valamiért nem akart elválni tőlem... Így hát inkább mindig eltitkolta előlem a kis szerelmi ügyeit. Most az volt az érzésem, hogy az a bizonyos féltékeny férj előbb Grantworthszel beszélt, és megmondta neki, hogy engem is felvilágosít, ha Grantworth nem szakít a feleségével.

Elhallgat, sóhajt egyet, s aztán fölindultan folytatja:

– Amikor megkaptam a levelet, nagyon mérges lettem. Beszéltem telefonon a férjemmel, ő közönyösen válaszolgatott, erre még dühösebb lettem. Meglepett, hogy így megváltozott a viselkedése, hiszen épp nemrég ígért új életet, és hogy jó lesz. Elhatároztam, hogy ha nem mond le arról a nőről, elválok tőle.

– Hát én is csak olyan vagyok, mint a legtöbb asszony - teszi hozzá. – Először azt hittem, hogy embert tudok faragni Grantworthból. Úgy gondolom, azok a nők, akik gyenge jellemű férfhoz mennek feleségül, mind megpróbálkoznak ezzel.

Bólintok.

– Nekem mondja? – felelem. – A nők meglehetősen furcsa lények. Volt egy ismerősöm Illinoisban. Szerelmes lett valami fickóba, és meg akarta javítani. Az a srác tudniillik naponta három üveg whiskyt ivott meg. A lány elhatározta, hogy meg fogja reformálni, mielőtt feleségül megy hozzá. No és mi történt? Két év múlva megint találkoztam azzal a nővel. Annyira belemelegedett a reformálásba, hogy maga is alkoholista lett, s a végén az asztal alá itta a férfit. Az meg annyira megunta a feleség iszákosságát, hogy megundorodott a whiskytől, és elhatározta, hogy belép az antialkoholista egyesületbe. Jelenleg ő próbálja megtéríteni a feleségét, ami nehéz föladat, mert az asszonyka négy üveggel iszik meg naponta. S ez megint csak azt bizonyítja, hogy ember tervez, asszony végez.

Cigarettára gyújtok.

– Szóval nem szerette Grantwortht? – mondom. – Ez a dolog lényege, igaz? Árulja el nekem, Henriette, milyen férfi az esete? Esetleg másba volt szerelmes? Annak a bizonyos örök háromszögnek ezúttal négy szöge lett volna?

A mosoly eltűnik az arcáról. Nagyon komolyan néz rám, közelebb lép a székhez, és fölém hajol.

– Figyeljen rám, detektív úr – mondja. – Igazán egy férfi sem érdekelt... eddig. Most pedig... amikor végre találkoztam valakivel... most talán már késő. Mosolygok.

– Ezt nem értem, hölgyem – mondom. – Hiszen az a Maloney igazán rendes fiú, remek férj válna belőle.

Rám néz.

– Nem Maloneyra gondoltam – mondja halkán. – Magára.

Úgy érzem, mintha gyomron csaptak volna egy seprűnyéllel. Fölállok, bámulok rá. A szempillája se rebben. Ott áll előttem, és mosolyog.

– Maga az első férfi, aki jelent valamit a számomrafolytatja. – Jim nagyon rendes, becsületes fickó, de nem vagyok szerelmes belé.

Közelebb lép.

– Magát remek fickónak tartom – mondja. – Okosabb, mint amilyennek mutatja magát. Ha még pontosabban akarja tudni a véleményemet, hát tessék.

Azzal közelebb lép, átöleli a nyakamat, és megcsókol. Uram Isten, micsoda csók! Úgy állok ott, mintha tarkón vágta volna. Azon tűnődöm, hogy ópiummámoros álom-e az egész, vagy tényleg az történik velem, amit érzek. Közben arra is gondolok, hátha Henriette komédiázik, mert sejti, hogy Szorul a hurok körülötte, és így próbál meg leszerelni.

Nem szólok semmit. Megfordul, odamegy az asztalhoz, és tölt egy kis whiskyt. Fogja a poharat, és idehozza nekem. Mosolyog a szeme, látom, alig bírja visszatartani a nevetést.

– Megijedt, igaz? – kérdi. – Úgy hiszem, én vagyok az első nő, aki megijesztette a nagy Lemmy Cautiont. No tessék egy kis szíverősítő, igya meg, aztán menjen szépen haza

Lenyelem az italt.

– Megyek – mondom –, de azért előbb még mondanék valamit. Pompás nő maga, Henriette, és az esze is remekül működik. Nem volna nehéz belebolondulnom magába, de akkor a maradék eszemet is elveszteném. Ha azt hiszi, hogy ez a csók kihúzza a pácból, téved. Nem először történt ilyesmi velem, de azért bevallom, hogy ez a csók minden eddiginél jobban esett. Azt is bevallani, hogy általában kedvelem a nőket, de ha úgy döntök, hogy magát le kell tartóztatnom, hát a világ minden csókja sem akadályoz meg benne. Jól jegyezze meg.

Nevet.

– Nekem mondja? Épp ezt szeretem magában. Hát jó éjt, Lemmy. Látogasson meg, mihelyt előkészítette számomra a bilincset.

Kimegy a szobából, magamra hagy. Kiiszom a maradék whiskyt, és távozom. Beszállok az autóba, és elindulok Palm Springs felé.

Gondolkoznom kellene, de Henriette csókja némileg megzavart.

Annyi bizonyos, hogy igen ravasz a hölgy. Nem lehetetlen, hogy az orromnál fogva akar vezetni.

Beletaposok a gázba, és továbbszáguldok. Elhatároztam valamit. Meglátogatom Mettset, és megbeszélék vele egyet-mást. Unom már, hogy néhány fickó a bolondját járassa velem. Kénytelen leszek működésbe lépni, mégpedig azonnal.

Máris sok időt vesztegettem. Lejöttem ide, beszéltem egy csomó alakkal, azután elutaztam New Yorkba, és meghallgattam Burdell meséjét. Egyedül akkor tudtam meg valami értelmes és hasznos dolgot, amikor kiszedtem Fernandezből Paulette nevét és címét.

Valahányszor nyájasan beszélek az emberekkel, mindig megpróbálnak bolondot csinálni belőlem. Nem marad más hátra, kénytelen vagyok némi erőszakot alkalmazni. Különben is unom a tétlenséget, és úgy érzem, egy kis testedzésre is szükségem van.

Akárki áll is az ügy hátterében fene jó idegei lehetnek. A banda szelíden tűrte, hogy megérkezzem, ide-oda szaglásszam, de arra vigyázott, hogy ne tudjak meg semmit. Közben megölték Sagerst, és még képesek azt képzelni, hogy nem fognak megfizetni érte.

Hát jó. Nem hallgatnak a finom beszédre. Most majd megmutatom, mit ér el az ököl.

VIII. FEJEZET

Sohasem kedveltem az úgynevezett "másnapos" hangulatot. Olyankor mindig az elmúlt éjszakára gondolok, és főleg arra, mit kellett vagy mit nem kellett volna mondanom vagy tennem.

Amikor fölébredek, a nap besüt az ablakon. Arra gondolok, hogy most már nagyon gyorsan kell cselekednem, hadd érezzék úgy a fickók, mintha mennykőcsapás kergetné őket. Igen türelmes természetű ember vagyok, de azért az én türelmemnek is vége szakad egyszer. Hát most itt tartok éppen.

Fölkelek, zuhanyozom, majd kávéit iszom. Közben arra gondolok, amit Henriette-tel kellett volna tennem az éjszaka, de nem került rá sor. Tessék megfontolni a két lehetőséget: az a nő vagy tényleg szerelmes belém, s akkor mindent elmondott volna, ami érdekel, vagy pedig komédiázik, de akkor is úgy tett volna, mintha mindent elmondana, így hát talán mindkét esetet nézve jó alkalmat szalasztottam el, hogy megtudjak egyet-mást tőle.

Az ágy szélén ülök, és arra gondolok, amit még a főiskolán tanultam egy vén rókától, aki előadásokat tartott nekünk.

Mindig csinálj valamit – szokta mondogatni. – Ne lézengj és ne gondolkozz túl sokat. Ha nincs módod a cselekvésre, akkor is cselekedj: ha mást nem, hát mérd föl a szobát, kutasd át a fürdőszobát, de az ördögbe is, sose maradj tétlen.

Beszélgess az emberekkel. Teremts olyan helyzetet, amelyben a titkolózó fickók megijednek vagy idegesek lesznek, és kiköpi a titkukat.

Annak a vén rókának igaza volt.

Először is be kell látnom, hogy nem tévedés, ennek az ügynek minden résztvevője bamba ökörnek vagy tinóknak tart. Ez rendben is volna, hadd higgyék csak, annál könnyebben árulják el magukat. Másodszor úgy látom, a szereplők egymást is megpróbálják átvetíteni. Kezdjük Burdell-lel. Ez a fickó először is igen barátságosan viselkedik Henriette-tel. Rábeszéli a személyzetet, hogy ne valljon az asszony ellen. Most viszont már mindent elkövet, hogy előttem Henriette-et súlyos gyanúba keverje. Fernandez segíti Burdellt. Úgy tesz, mintha feleségül akarná venni az asszonyt, de aztán hirtelen rájön, hátha Henriette benne van a hamisítási ügyben, erre gyorsan meggondolja a dolgot. Burdell is alátámasztja ezt az elképzelést, hiszen ő is akkor fordult az asszony ellen, amikor tudomást szerez a hamisításról.

No és Henriette?

Szinte semmit sem csinál, alig mond valami lényegeset, ezzel szemben nagy színjátékot rendez a tiszteletemre, és úgy tesz, mintha én lennék a mesebeli herceg, akire egész életében várt.

Nomármost, azt hiszem, hogy az egész díszes társaságot hamarosan nagy meglepetés éri majd. Henriette-et is persze, mert most valami igen furcsa dologba kezdek.

Sok mindenre vagyok kíváncsi ebben a pillanatban. Először is szeretném megtudni, hogy milyen volt Granfworth Aymes lelkiállapota a halála előtt.

Nyilvánvaló, hogy semmi oka nem volt az öngyilkosságra. Pénze akadt elég, a biztosítótársaság adatai szerint kitűnő egészségnak örvendett, és bizonyos hírek

alapján azért végképp nem követett volna el öngyilkosságot, mert Henriette válással fenyegetőzött. Hát akkor miért tette? Egy olyan fickó, aki mindenféle szoknya után bolondul – Fernandez vallomására gondolok –, nem veszíti el könnyen a józan eszét azért, mert a kedves neje valamelyik kalandjáról tudomást szerez és válni óhajt. Egyszer már megkísérelte az öngyilkosságot, de az nem bizonyít semmit, mert akkor tökrészeg volt, és azt sem tudta, mit csinál. Amikor kijelentette, hogy új életet kezd és megszelídül, talán komolyan is gondolta. Ez biztosnak látszik, mert olyan marha nemigen akad, aki előbb óriási összegre életbiztosítást köt, aztán öngyilkos lesz, holott pontosan tudja, hogy a biztosítótársaság öngyilkosság esetén egy vasat se fizet.

Épp ezért a biztosítás rendkívül fontosnak látszik a dologban.

Térjünk át most a kis Paulette Benitóra. Fölmerül az emberben, hogy talán ennek a nőnek lehetett valami köze a sajnálatos halálesethez. De ez igen kétséges. Ha Burdell és Fernandez be akarta volna feketíteni Paulette-et, már régen közölhették volna velem a szerepét, nevét, címét és kebelbőségét. Nem, nem. Ösztönöm azt sűgja, senki sem tartotta fontosnak Paulette-et. Mindenáron azt akarták, hogy az érdeklődés Henriette-re összpontosuljon; nyilván ezért nem tettek említést a másik nőről.

Nagyon valószínű, hogy ez a Paulette tud valamit. Ha jóba volt Aymesszel, a férfi bizonyára beszélt neki a feleségéről, Paulette talán tud valami olyasmit is az asszonyról, ami fényt deríthet a hamisítási ügyre. Elhatároztam, meglátogatom Paulette-et, de előbb néhány dolgot még elintézek Palm Springsben. Paulette-et majd később fogom szólásra bírni. Azt hiszem, hogy a hölgyike vallani fog, még akkor is, ha nem tartozik az amerikai igazságszolgáltatás hatáskörébe, hanem a mexikói közigazgatás langyos melegét élvezzi. Tudniuk kell, hogy Sonoyta az arizonai határ mexikói oldalán van. Legrosszabb esetben áthozom a határon a nőt, és itt bírom rá, hogy beszéljen.

Általában kezdek dühös lenni, mert úgy vélem, valaki megpróbál az orromnál fogva vezetni, s ezt nagyon nem szeretem.

Fölhivom Mettst, és röviden megbeszélünk egyet-mást.

Metts rendes fiú, és esze is van. Megkérem, hogy küldjön el két rendőrt a Haciendaára, és tartóztassa le Henriette-eL Tizenegykor vigyék be őt Metts hivatalába. Fél egykor pedig, amikor Pereira és Fernandez már-már tűnődni kezd, hogy mi történt, a rendőrök menjenek vissza, és állítsák elő azt a két hőscincért is. Akkor aztán munkához látunk. Szépen felöltözöm. Jól szabott szürke flanellruhát, világosszürke puhakalapot veszek, és ezüstszürke nyakkendőt. Aztán átsétálok a rendőrkapitányságra.

Metts átengedi az irodáját, és szivarral is megkínál. Ülök és várok.

Hamarosan megjelenik a két rendőr Henriette-tel. Nagyon meglepettnek látszik az asszony, amellet föltűnően csinos. Pompás a ruhája: citromsínű kosztümöt visel, barna selyemblúzt, citromsínű, barna szalagos panama kalapot, fehér tehénbőr cipőt és testszínű harisnyát.

Leül a velem szemközti székre, és a fél szememre húzott kalapomat figyeli. A két rendőr kimegy.

– Jó reggelt, Lemmy! – mondja, mintha régi barátok lennének, és mosolyog. – Mi történt? – kérdezi. – Letartóztattak? Szeretném, ha levenné a kalapját egy hölgy

társaságában.

– Hagyjuk ezt a link mesét, húgom – felelem. – És nyissa ki azt a rózsás kis fülét. Még nem döntöttem, hogy ma reggel tartóztatom-e le magát, vagy mint koronatanút helyezem vizsgálati fogságba. Lehet, hogy csak a teljes igazságot szedem ki magából, mégpedig erélyes eszközökkel. Ami pedig a kalapomat illeti, nem látom be, hogy miért vegyem le olyasvalaki előtt, aki esetleg gyilkos. Hagyjuk tehát az udvariasságot, unom. Érti?

Olyan arcot vág, mintha fejbe vágták volna. Nem csoda, hogy meglepődött. A múlt éjjel nagy színjátékot rendezett, és talán azt hitte, hogy sikerült megpuhítania. Hát tévedett.

– Értem – mondja hidegen. – Mit óhajt tehát?

– Nem sokat – felelem. – Elhatároztam, hogy fölújítom a férje halálának ügyét. Arra a következtetésre jutottam, hogy Grantworth Aymest meggyilkolták. Erősen hiszem, hogy maga jóval többet tud az esetről, mint amennyit eddig bevallott. Meggyőződésem, hogy a hamisítási ügyben is rászedett. Esetleg vád alá helyezem hamisított államkötvények árusítása címén. Mit szól hozzá?

– Az ügy nem nagyon érdekel – mondja. – Csóppet sem tetszik, és ma reggel maga sem tetszik. Úgy viselkedik, mint egy disznó. Nyilván azt képzei a tegnapi esti dolgok után, hogy...

– Hagyjuk ezt, Henriette – vágok közbe. – Ne feszegessük. Azt hiszi, maga az első nő, aki ezt a kis trükköt kipróbálja rajtam? Régi mese, szakálla van. Azt gondolta, bolondulok magáért, de azért talán mégis le akarom tartóztatni, tehát tegnap este megrendezte a kis színjátékot, és remélte, hogy megpuhulok. Hát jegyezze meg: nemcsak nők tudnak trükköket, hanem férfiak is.

– Értem – mondja. – Most már azt is tudom, miért verte meg Fernandezt. El akarta velem hitetni, hogy becsületes, derék férfi, és nem valami durva, neveletlen fráter. Köszönöm, most már mindent tudok.

– Hát ez nagyszerű! – mondom. – De azért ajánlom, viselkedjék tisztességesen, és válaszoljon a kérdéseimre, különben baj lesz.

– Igazán? – kérdezi szemtelenül. – És ha nem felelek a kérdéseire? És ha követelem, hogy ügyvédet hívhassak?

– Ahogy kívánja – válaszolok. – Szerezzen ügyvédet. De akkor New Yorkba küldöm magát, az ottani rendőrség pedig megtalálja majd a módját, hogy szóra bírja. Azt ajánlom, inkább térjen észre, és feleljen most a kérdéseimre.

Újra mosolyog – bár inkább vicsornak lehetne nevezni. Úgy néz rám, mintha egy mérges pók lennék.

– Hát jó – mondja. – Válaszolni fogok. De azért nagyon szeretném, ha férfi volnék, mert akkor addig verném magát, amíg semmi sem maradna ebből az utálatos önhittségéből. Megértette?

– Meg hát – mondom nyájasan. – De hagyjuk a személyeskedést. Ha szépen felel a kérdéseimre, távozhat, és kipróbálhatja a színésznői képességeit Pereirán, Fernandezen vagy Maloneyn. Vagy akár a sarki fűszeresen. De egyelőre arra figyeljen, amit kérdezek. Tudni akarom, milyen ruhát viselt január 12-én éjjel – abban az időpontban, amikor utoljára látta a férjét. Gyerünk, halljuk a választ. Papirost, ceruzát veszek elő, és várok. Amikor fölnézek, látom, hogy Henriette kinyitja a kezításkáját, és cigarettát vesz elő.

– Tilos a dohányzás – mondom. – Ez rendőrség, nem pedig mulató.
Mélyen elpirul, és visszateszi a cigarettásdobozt a táskájába. Miközben ezt teszi, én előveszek egy doboz Camelt, és rágyújtok. Felfigyel az öngyújtóm kattánására, és gyilkos düh lobban a szemében.

– Halljuk, Henriette – folytatom. – Nincs sok időm. Mit viselt január 12-én, amikor Connecticutból New Yorkba ment? Kezdjük, a kalappal.
Mosolyog. Bosszantó mosolya van.

– Nemigen emlékszem rá – feleli –, de azért megpróbálom. Föltételezem, hogy mindent tudni akar – még a kombiném színét is.
Gúnyosan mosolyog. Ha New Yorkban volnánk, akár meg is mérgezhette ezzel a mosollyal.

– Őszintén megvallom, hogy a fehérneműjére nem is gondoltam. – felelem –, de ha már megemlítette, nem bánom, arról is beszámolhat.
Fölkel.

– Maga egy gorilla! – mondja. Egészen elsápad dühében. – Én...
– Csak semmi izgalom, húgocskám – mondom. – Foglaljon helyet, és adja meg az öltözéke leírását, beleértve a fehérneműje színét is. Ha két másodpercen belül nem beszél, átadom a női motozóknak, levetkőztetik, és fényképet készítenek az anyajegyeiről is.
Henriette leül. Szinte fuldoklik mérgében.

– No, édesem – szólok nyájasan és csillapítón –, kezdjük végre. Talán a kalappal. Milyen volt? Pacsirta formájú vagy porszívó alakú?
Eltelik néhány perc, míg Henriette megszólal. Látom, remeg a keze és a szája is. Végre elkezd.

– Bárányszőr kalapot viseltem – feleli –, turbán alakút. Azonkívül perzsabarány kisbunda volt rajtam: alatta fekete bársonyszoknya és fehér selyemblúz, sötétbarna harisnya, magas sarkú fekete lakkcipő és fekete antilop kesztyű.

– Igen csinos öltözék – mondom. – Kár, hogy nem láttam, kitűnően festhetett benne. No és a kombiné?
Igen komolyan nézek rá: fölneéz, pillantásunk találkozik. Elpirul, lesüti a szemét. Aztán fölemeli a fejét, és válaszol:

– Eau-de-Nil színe volt – mondja. – Persze maga nem tudja, mi az. Nílus-zöld. Nílus, az egy folyó Afrikában, és közismerten zöld a színe...
– Tudom, tudom – vágok közbe. – Ismertem már egy hölgyet, aki Nílus-zöld kombinét viselt, de nem tartott ilyen sokáig, amíg közölte velem.
Csöngetek, egy rendőr lép be. Henriette azt hiszi, hogy végeztünk, föláll, fölemeli a kezításkáját, és már az ajtó felé fordul, amikor megszólalok:

– Vigye Mrs. Aymest a nyilvántartóba – mondom a rendőrnek –, vegyenek tőle ujjlenyomatot, és fényképezzék le szemből, profilból, kalapban és anélkül.
Henriette megpenderül. Szikrázik a szeme, egy pillanatig azt hiszem, hogy pusztá kézzel akar megfojtani, de a rendőr kinyújtja a karját, megragadja az asszonyt, és kitolja az irodából.
Az asszony a válla fölött hátraszól.

– Maga... maga utolsó gazember! – sziszegi.
– Ejnye, ejnye, Henriette – mondom, és tréfásan megfenyegetem az ujjammal. – Nem szabad ilyen csúnyán beszélni egy régi játszópajtással! Ha végezték, hozza

vissza – mondom a rendőrnek.

Amikor kimennek, az órára nézek. Éppen tizenkettő van. Újra csöngetek, egy másik rendőr lép be a szobába. Megkérdezi, mit kívánok.

Közlöm vele, hogy fél egykor két kollégája kíséretében megérkezik majd Fernandez és Pereira, csak akkor vezessék elém őket, ha csöngetek. Ha kétszer megnyomom a csengőt, jöhetnek az ifjancok.

Ezután átvizsgálom a Henriette öltözékéről készített jegyzéket. A listát beviszem a gépirószobába, és megkérem az ügyeletest, hogy három példányt készítsen róla.

Közben cigarettára gyújtok, és kinézek az ablakon. Nemsokára megérkezik a rendőrautó, Fernandez és Pereira lép ki belőle. A két fickó nagyon meglepettnek látszik. Aztán visszamegyek az irodámba, az asztalra teszem a lábamat, és elhelyezkedem.

Néhány perc múlva nyílik az ajtó. Az első rendőr érkezik vissza Henriette-tel.

– Minden rendben? – kérdezem.

– Igen – feleli –, megvan az ujjlenyomat meg a fényképek, és a nyilvántartóban mindjárt elkészítik a kartonját is.

– Jól van – felelem –, mehet.

A rendőr távozik. Henriette a szoba közepén áll, és úgy néz rám, mintha egy marék giliszta lennék. Végigmér, a fejem búbjától a cipőm sarkáig; utóbbi az asztalon nyugszik a rendőrfőnök szivarosdoboz mellett. Aztán gúnyosan, megvetően mosolyog, és undorodó arcot vág.

E percben megnyomom a csengőt. Kinyílik az ajtó. A két rendőr bevezeti Pereirát és Fernandezt.

Kiküldöm a rendőröket, aztán intek a két fickónak.

– Üljenek le, fiúk! – mondom vidáman. – Beszélni akarok magukkal.

Intek nekik, hogy a fal melletti kanapén foglaljanak helyet Henriette még mindig a szoba közepén áll.

A fickók leülnek...

– Pereira – mondom. – Meg akarom kérni valamire; de hibát nem szabad elkövetnie, mert abból baj lesz.

Henriette-re mutatok.

– Erről a hölgyről van szó – mondom. – Egyelőre nem tudom vád alá helyezni, de már jegyzőkönyvbe vettem, hogy New Yorkban egy későbbi tárgyaláson koronatanúként fog szerepelni, és addig vizsgálati fogságba került. Metts, az itteni rendőrfőnök azt mondja, hogy nincs helye, mindegyik vizsgálati cella tele van. Épp ezért Metts fölesketi majd magát, Pereira, helyettes seriffnek, és a maga föladata lesz szemmel tartani a hölgyet, amíg szükségünk lesz rá. Megértette? Bólint.

– Igen – feleli. Henriette-hez fordulok.

– Hallotta, mit mondtam, ugye, angyalom? Megengedem, hogy visszamenjen a Haciendaára, amíg szükségünk nem lesz a jelenlétére. Ajánlom, hogy Palm Springs határát ne lépje át, különben rögtön lecsukatom. Elmehet, kedvesem, és kint annyit cigarettázhat, amennyit akar. Viszlát, tündér.

Szemtelenül megbillentem a kalapom, és intek neki, hogy távozzék. A trükk sikerül. Henriette kitör.

– Hát jó – sziszegi –, még látjuk egymást – teszi hozzá, fuldokolva. – De ha azt hiszi, hogy ezt szárazon megússza, hát téved, öntelt, pimasz, durva gorilla, olcsó, szemét alak. Egy szép napon még térden állva kér majd bocsánatot tőlem. Addig fogadd ezt az ajándékot.

Gyorsan előrelép, és mielőtt bármit tehetnék, ökölbe szorított kezével az arcomba vág. Mondhatom, kissé meglepődtem.

Aztán hátraugrik, megfordul, és kirohan a szobából. A járását figyelem. Igen vonzó.

Fernandez vigyorog.

– Úgy látszik, nincs megelégedve magával – mondja. Nevetek.

– Maga sem lenne az ő helyében!

Leveszem a lábam az asztalról. Ekkor lép be a gépíró az asszony öltözékének jegyzékével.

– Ide figyeljen, Fernandez! – mondom. – Támadt egy ötletem. Azt hiszem, Aymes meggyilkolását Henriette-re tudjuk bizonyítani. Márpedig ha ilyen súlyos vád lesz ellene, nyilván a hamisítási ügyben is vallomásra bírom. De előbb be kell bizonyítanom, hogy ő volt az a nő, aki azon a végzetes éjszakán az éjjeliőr szerint Aymes autójában ült. Ha ez sikerül, életfogytiglant kap. Erre majd a hamisítási ügyben is vallani fog, az enyhébb büntetés reményében. Van egy elképzelésem arról, hogyan intézzük ezt az ügyet. Ma reggel alaposan kikérdeztem Henriette-et. Elmondta, milyen ruhát viselt január 12-én, azon a napon, amikor Grantworth meghalt.

Fölkelek és odaadom a lista egyik példányát Fernandeznek. Sokáig nézi.

– Emlékszik rá? Tényleg ebben az öltözékben volt? – kérdezem.

– Igen... azt hiszem, a kalapra és a kabátra emlékszem - feleli. – De nem tudom, hogy azon a napon viselte-e. Ne felejtse el, hogy akkor szabadnapos voltam, és nem is láttam őt.

– Nem baj, ez is elég, Fernandez – felelem. – Lesz két tanú, aki majd megesküszik, hogy Henriette ezt az öltözéket viselte. Az egyik a volt szobalány. Bizonyára ő csomagolta be az asszony holmiját, amikor Henriette Hartfordba utazott.

Fernandez fölhúzza a szemöldökét.

– Persze, persze – mondja. – Marié Dubuinet... a szobalány... ő biztosan tudja. Megmondhatom, hol találja meg. Még mindig New Yorkban van. Mrs. John Vlaford szobalánya. Igen értelmes leányzó. Sohasem felejt el azt, amit egyszer látott.

– Helyes – mondom –, a másik tanú az éjjeliőr. Ha a fickó látta, hogy egy nő szállt ki Aymes kocsjából, akkor bizonyára emlékezni fog a perzsabundára és turbánra is. New Yorkba viszem a leírást, az ottani rendőrség ellenőrizteti majd a szobalánnyal meg az éjjeliőrrel. Ha ők fölismerik ezt az öltözéket, visszajövök és letartóztatom Henriette-et. Már most megmondhatom maguknak, hogy biztos vagyok a bűnösségében.

– De még valamit meg kell mondanom – folytatom.

Úgy érzem, hibát követtem el, amikor azt hittem, hogy a j múltkor éjjel maga lőtt rám. Talán nem is férfi volt az illető – hanem nő...

Cinkosán kacsintok rá.

Vigyorog.

– Lehet, hogy igaza van – feleli. – Az biztos, hogy nem én voltam. Pereira és még néhány barátom igazolhatja, hol jártam akkor este. Úgy látom, helyesen gondolkozik. Szeretem Henriette-et, de a gyilkosságot visszataszítónak tartom, és akármennyire sajnálom is őt, azért elhiszem, amit mond róla... vagyis hogy ő ölte meg a férjét. De azért el kell ismernem, hogy remek kis nő.

– Csakugyan – felelem. – De sajnós, mindig a remek kis nők kerülnek bajba.

Fölkelek.

– Jól van, fiúk – mondom. – Indulhatnak. Ne felejtse el, hogy maga a felelős Henriette-ért, Pereira. Köszönöm a tippet és a szobalány címét, Fernandez. Este elindulok New Yorkba, és rögtön intézkedni fogok.

Miután eltávoztak, leülök az asztal mellé, s rövid agytornát végzek. Úgy vélem, hogy a kis terv sikerülni fog. Nagy baj lenne, ha nem.

Metts érkezik meg. Az arcán széles vigyor.

– Alaposan föl paprikáztad a nőt – mondja. – Azt hittem, a végén hozzád vágja a köpöcsészét. A szomszéd szobában hallgattam a tárgyalást. Ne haragudj érte, de mifelénk nincs valami sok érdekesség!

Átnyújtja Henriette fényképeit, az ujjlenyomatokat és a kartonját.

– Mi a következő lépés, Lemmy? – kérdi. – Nem értem az egészet, de akármilyen is a terved, a technikád fene jó. Segíthetek valamiben?

– Igen – felelem. – Egy-két dologra meg kell kérjelek. Először is mindenkivel közöld, hogy New Yorkba utaztam, s csak egy hét múlva térek vissza. Másodszor tartsd szemmel Henriette-et, nehogy faképnél hagyjon bennünket. Végül harmadszor: szerezz egy repülőgépet.

– New Yorkba repülsz? – kérdezi.

– Ördögöt! – felelem. – Yumába megyek, onnan az arizonai határra, majd Mexikóba. Randevúm van egy nővel.

Vigyorog.

– Csinos? – kérdezi.

– Nem tudom – válaszolom. – Még sohase láttam. No, légy jó fiú, és keríts egy repülőgépet.

Távozik. Aztán főlemelem a telefonkagylót, és rejtjeles táviratot küldök a New York-i G-hivatalnak. Elküldöm Henriette öltözékének jegyzékét, megkérem a kollégákat, ellenőriztessék a szobalánnyal meg az éjjeliórral, és az eredményt azonnal közölgék a Palm Spings-i rendőrfőnökséggel.

Épp elkészülök, amikor belép Metts. Közli, hogy a repülőgép rendben van.

Kedves fiú ez a Metts, és nagyon szolgálatkész.

Ülök az asztal mellett, vizsgálgatom Henriette fényképeit, elolvasom a kartonját.

Henriette Marcella Grantworth Aymes. özvegy. Férje, néhai Grantworth Aymes, 1940. január 12-éről 13-ára virradó éjszakán öngyilkosságot követett el. Az asszony öt láb – hét és fél inch magas. Haja vörösesbarna. Szeme kék. Bőre hibátlan. Arca szabályos. Alakja karcsú. Súlya 51 kiló: Tartása egyenes. Hangja lágy, modora műveltségre vall.

A fénykép jól sikerült, az ujjlenyomat is elsőrangú.

– Jó munka, főnököm – mondom. – Igen ügyes a személyzet erre felé.

Metts bólint. Odalép mögém, és a vállam fölött a képeket, az ujjlenyomatot és a

kartotékot nézegeti.

– Sok munkát adtam neked – mondom –, de ne haragudj meg azért, amit most csinálok...

– Mit csinálsz? – kérdi és rám néz.

Kettétépem a fényképeket, az ujjlenyomatokat meg a kartotékot, és a papírkosárba dobom őket

– Megőrültél?! – kiáltja Metts.

Vigyorgok. _

– Ez a technikám – mondom. – Normális vagyok, ne félj. No, viszlát.

Kisietek. Vár Mexikó...

IX. FEJEZET

Hét óra van. Kellemes az este, az országúton hajtok a mexikói határ mentén.

A hold sárgán világít fölöttem. Az emberek általában nem szeretik a pusztaságot, de én imádom. Más szóval kedvelem az olyan helyeket, ahol férfi a férfi és a nők örülnek ennek.

Nagyon kíváncsi vagyok Paulette-re. Bevallom, alig várom már, hogy megismerjem. Miért? Szeretek nőkkel ismerkedni, és főleg egy olyan nővel, aki miatt Aymes majdnem elhagyta Henriette-et. Nyilván nem valami vén banya, ha egyszer valaki különbnek találta Henriette-nél.

Henriette-tel még mindig nem vagyok tisztában. Emlékeznek rá, hogy téptem szét a kartotékját meg a fényképeit? Talán tűnődnek rajta, miért tettem. Akinek éles az esze, már rájöhetett, hogy a rendőrségi jelenet csak egy kis színjáték volt. Ha némi türelmük van, hamarosan megtudják, miért...

A Kaktusz Lizzie-t kezdem dúdolni, mert valahogy mindig jobban érzem magam, ha ezt a dalt zümmögöm.

Az autóm nyeli a mérföldeket. Töprengek. Sonoyta körülbelül tíz mérföldnyire van az arizonai határtól, majdnem százötven mérföldnyire Mexicalitól.

Nyolc óraker érek az elágazáshoz. A bal oldali út Arizonába vezet, a jobb oldali Mexikóba. Megfordítom az autót, és egy rondán göröngyös, hepehupás úton találok magam. Körülbelül öt mérföld után egy mexikóit látok, aki az út szélén ül, cigarettázik és tűnődik, ami a mexikóiak kedvenc időtöltése.

Megállók és megkérdem a fickótól, hogy ismeri-e senorita Paulette Benitót, aki egy közeli villában él. A fickó meglepődik, hogy egy amerikai spanyolul szólítja meg, de aztán belenyugszik, és elmagyarázza, merre van a villa.

Újra útnak indulok, és tíz perc múlva megpillantom a kérdéses házikót.

Remek kis villa. Fehér a fala, és egy kedves kis domb oldalában épült; mindenféle tropikus növény meg kaktusz veszi körül. Behajtok a kert elé, kiszállok, és odamegyek az ajtóhoz. Megtalálom a nagy vas kopogtatót, és dörömbölni kezdek.

Nemsokára kinyílik az ajtó, és egy mexikói menyecske jelenik meg. Olyan csúnya, mint egy nőstény csimpánz, fekete a képe, mint az ördögé.

Udvariasan jó estét kívánok, és megkérdem, hogy beszélhetek-e señora Benitóval, mire izgatottan feleli, hogy a senora nincs idehaza, viszont a Casa de

Oro nevű helyen található, amely az egyetlen mulató a közelben. Hosszas kérdezősködés után megmondja, hol van pontosan. A nő még közli, hogy nagy spanyol lámpa függ az épület falán, nem lehet eltéveszteni.

Végigmegyek az úton, és csakhamar megpillantom a Casa de Orót. Avult spanyol stílusban épült ház, és tényleg régi spanyol lámpa csüng rajta. Az épület mellett megállók, kiszállok a kocsiból, és bemegyek a házba.

Senkit sem látok, de valahonnan gitárszó hallatszik. Végigmegyek a köves folyosón, és egyszerre egy kertbe érek. A szemem kidülled, olyan gyönyörű látvány.

Tágas terasz van előttem, mindenféle színes, illatos virág, dús lombú fa meg miegymás veszi körül. A háttérben fehérre meszelt fal, előtte kis erkélyek. Olyan, mint valami spanyol mennyország. Mindenféle színes lampionok lógnak, és lassan mozognak az esti szellőben, ahogy a költők mondanák.

A teraszon asztalok vannak, és mellettük különféle alakok ülnek. Egy ifjú gitárt penget a sarokban, és olyan arcot vág, mintha gyomorgörce lenne, annyira magával ragadja a szenvedély. A terasz közepén sima táncparkett fénylik. Leülök az egyik asztalhoz. A legtöbb vendég felém fordul, és úgy néz rám, mintha egy múzeumból szabadultam volna ki. Néhány perc múlva egy mexikói pincér jön, hajlong és megkérdi, hogy mire vágyom, ami megint csak azt bizonyítja, hogy az udvariasság nincs még egészen veszendőben.

Azt felelem, hogy általában egy jó nőre vágyom, de egyelőre egy pohár tequilával is megelégszem. Aztán megkérdezem, hogy ismeri-e senora Benitót.

Bólint, és a táncparkett felé mutat. Egy pár éppen táncolni indul. Nézem őket, s megállapítom, hogy a nő feltehetően amerikai, és bizonyára, ő az a híres Paulette.

Hú, de csinos! Legyen szabad közölnöm, hogy már sok szép nőt láttam életemben, de az mind semmi volt Paulettehez képest. Remek. Arra gondolok, ha nem lenne sürgős nyomoznivalóm, szabadságot kérnék, és kipróbálnám a hölgyön egyéniségem varázsát.

Éppolyan bájos, mint Henrietté, de egész más típus. Olyasmi a különbség köztük, mint egy angoramacska és egy fiatal nőtény párdúc között lehet.

A fickó is jóképű, akivel táncol. Mexikói. Szűk mexikói nadrágot visel, selyeminget és ezüsthímzésű, túl cifra bolerót. Magas, izmos, nagy fekete haja van, és kis fekete bajsza. Remekül táncol. Ha elmenne Hollywoodba, biztosan belebolondulna valami filmcsillag, aki aztán hajolajra költhetné a fizetése jó részét. Nyugodtan mondhatom, annak a fickónak több haja van, mint amennyi szakállá Bernard Shaw-nak. Veszélyesnek látszik. Sunyi, ravasz a tekintete, mintha csörgőkígyó lenne, de úgy vélem, ez a fickó nem csörögne, mielőtt megmarná az embert.

Egy kis idő múlva elhallgat a zene. Leülnek. Én is csak ülök az asztalnál, szürcsölöm a taquilát, és figyelem őket. Meg kell érteniük, kérem, hogy a föladatomban nem olyan egyszerű, minthogy itt Mexikóban aligha számíthatok a helyi rendőrség támogatására.

Nézem Paulette-et, és tűnődöm, mit is tegyek, de a nézegetéssel nem sokra jutok. Az ember sohasem tudhatja előre, mit várhat egy nőtől. A legtöbbje csuda rejtélyes.

Emlékszem egy előkelő komornyikra, aki valami remek nő házában szolgált Angliában. Ez a komornyik egy reggel véletlenül benyitott a fürdőszobába, ahol úrnője éppen zuhanyozott. Minthogy a fickó rendkívül tapintatos volt, köhintett egyet, s azt mondta: "Bocsánat, *uram!*", majd távozott, és azt hitte, helyesen viselkedett. De másnap az úrnője orvoshoz vitte, és sürgősen szemüveget csináltatott neki. Ami megint csak azt bizonyítja, hogy a nőket nehéz kiismerni. Kezdem már unni az üldögélést, amikor Paulette rám néz, alaposan végigmér és mosolyog.

Úgy vélem, csak azért teszi, mert amerikai vendégnek hisz, és mint említettem, a mexikóiak rendkívül udvariasak. Mindenesetre kihasználom az alkalmat, fölkelek, odamegyek hozzá, jó estét kívánok, és megkérdem, hogy nem találkoztunk-e már valahol.

Azt feleli, nem emlékszik, de talán találkoztunk már valahol.

– Mindegy – mondom. – Mindenesetre szerettem volna magával megismerkedni. Már évek óta vártam erre az alkalomra. Nevem Caution – Lemmy Caution –, és szeretném, ha váltanánk néhány szót.

– Foglaljon helyet, Mr. Caution – feleli –, és igyék valamit. Bemutatom senor Luis Daredót.

Leülök. A mexikói gyanakvó pillantást vet rám. Látom, nincs ínyére, hogy csatlakozom hozzájuk. Hűvösen bólint.

Elküldöm a pincért az asztalomon hagyott tequiláért. Mi alatt várok rá, látom, hogy Paulette érdeklődve figyel, és egy kis mosoly játszik vérvörös ajka körül.

– Mit kíván tőlem, Mr. Caution? – kérdezi. – Szívesen állok a rendelkezésére.

Látni való, hogy mulat rajtam.

Cigarettára gyűjtök.

– A következőről van szó, Mrs. Benito – mondom. – Vizsgálatot végzek egy Grantworth Aymes nevű úr ügyében, aki januárban öngyilkos lett. Gondoltam, talán segíthetne. De itt aligha tudnánk nyugodtan beszélgetni. Talán hazakísérhetném, s megiszunk még egy korty italt.

Arca elkomorodik.

– Nem hinném, hogy most lehetséges volna – feleli. – Különben is Mexikóban vagyunk, Mr. Caution, nem az Egyesült Államokban. Azonkívül nem óhajtok Grantworth Aymesről beszélgetni. Csak az idejét vesztegeti.

Nyilvánvaló, hogy a hölgy kezd szemtelen lenni.

– Értem – mondom. – Azt hiszi, hogy Mexikóban nincs módom segítségül hívni a törvényt. Lehet. Mindenesetre ajánlom, hogy tegye meg, amire kérem, különben baj lesz! Óhajt egy kis italt?

Rendelek néhány pohárral. A mexikói fickó úgy néz rám, mintha valami lidércnyomás lennék. A nő újra mosolyog.

– Tetszik nekem az őszintesége, Mr. Caution – mondja –, de még mindig nem látom be, miért kellene beszélnem olyasvalakinek a haláláról, akit nem is ismerek.

– Hát jó – mondom. – Akkor visszamegyek, megszerzem a kiadatási engedélyt, és visszaviszem az Egyesült Államokba, ráadásul mint fontos tanút, vizsgálati fogságba is helyeztetem. Két nap alatt meg tudom szerezni a kiadatási engedélyt. De az is lehet, hogy más eszközökhöz folyamodom. Talán fölkeresem a helyi rendőrfőnököt, közlöm vele, hogy maga hamis útlevelel van itt, s ha nem igaz is a

vád, kellemetlenségei lehetnek belőle.

Már éppen felelni akar, amikor Daredo megérinti a karját, és közbeszól:

– Senor – mondja –, ez itt Mexikó. Nekem nem tetszik a maga modora, sőt a képe sem. Hagyja el a helyiséget, mégpedig gyorsan, különben kidobatom.
Sabe?

– Ugyan, ugyan, te kócos ördög – mondom nyájasan. - Te sem tetszel nekem, és két század katonaságra lesz szükséged, ha engem akarsz kidobatni.

Egyszerűen szájon vágom, mire leesik a székről. Fölugrik, és megkerüli az asztalt, erre újra leütem. Valaki a szomszéd asztal mellől föláll, és jókora zajt csap mexikói módra. Látom, hogy komoly botrány készül.

Benyúlok a kabátomba, és előveszem a régi jó fegyveremet. Mindenféle csúnya ember gyűlik körém.

– Nézze, kérem – szólok Paulette-nek. – Ha itt valaki botrányt csinál, hát az én leszek. Nem fogok sokat teketóriázni, hanem szitává lövöm a barátait. Most pedig szépen hazakísérem, és nyugodtan megbeszélhetjük a dolgokat. Ha nem engedelmeskedik, most rögtön átviszem a határon, és lecsukatom az első arizonai seriffel. Tegye, amire kérem, különben baj lesz.

Föláll.

– Elég volt, Luis – mondja. – Nyugodj meg. Elmegyek Mr. Cautionnal, és majd magam intézem el az ügyet.

– Ezt már szeretem, kisasszony – szólok. – Gyerünk.

Pénzt dobok az asztalra, és kimegyünk. A Luger még mindig a kezemben van, és hátrapillantva látom, hogy Luis olyan dühösen méreget, mintha legalábbis vipera volnék. Nyilván nem örült a társaságomnak.

Beszállunk az autóba, és elindulunk. A szemem sarkából látom, hogy Paulette engem figyel. Remek a parfümje, beszívom az illatát, összehasonlítom Henriette szegfűillatával, és nem tudom eldönteni, melyiket kedvelem jobban.

– Remek a parfümje, Paulette – udvarolok. – Nagyon tetszik nekem.

Hallom, hogy kacarászik a sötétben.

– Hogy maga milyen szemtelen! – mondja. – Beállít a Casába, egyszerűen leüti Luist, elrabol engem, s most kijelenti, hogy kedveli a parfümömet. Mr. Caution, ne feledje, hogy Mexikóban vagyunk.

– No ne mondja, Paulette – szólok. – És? Voltam én már Mexikóban, mégse ijedek meg tőle. Hallott arról a híres mexikói banditáról, akit Caldesa Martineznek hívtak? Bólint.

– Ez a fickó igen ügyesen rabolgatott – folytatom –, egy szép napon átlépte a határt, kirabolta egy arizonai postakocsit. Három parányi bűntettet követett el. Először kirabolta a kocsit. Másodszor levágta a sofőr fülét; harmadszor annyi golyót engedett a sofőrbe és az örbe, hogy lőszerraktárnak hittük őket, amikor rájuk találtunk.

Bal kézzel cigarettát veszek elő, és megkínálom a lányt is. Kettőre gyújt rá, az egyiket nekem nyújtja.

– Nomármost – folytatom –, az amerikai hatóságok nagyon dühösek lettek.

Leküldték egy ravasz fickót a határvidékre, aki néhány álraplást követ el; Martinez tudomást szerzett róla, és társulni akart vele. A ravasz fickó beleegyezett, és Martinez cimborája lett. Egyik este azonban alaposan leitatta, aztán lóra kötötte,

és szépen átvitte Arizonába, ahol még ma is felakasztják a banditákat.

A kedves az volt, ahogyan Martmez megérkezett Arizonába: szinte félőrült volt, mert a ravasz fickó kaktusztüskével párnázta ki a nyergét, s valahányszor a lovacska ügetni kezdett, a bandita kénytelen volt üvöltöni. Ha valaha ült már kaktusztüskén, akkor megértheti. Higgye el, Martinez kemény legény volt, de valósággal megváltásnak érezte, amikor leszedték a lóról, és az akasztófára vitték.

– Nagyon érdekes – mondja a nő. – És ki volt az a ravasz fickó?

– Egy Caution nevű alak – mondom szerényen. – Lemmy Caution a teljes neve. Folytatjuk az autózást. Pocsék az út, és vigyáznom kell a hepékre és hupákra. A nő hallgat. Egyszerre a térdemre teszi a kezét.

– Micsoda férfi maga, Lemmy! – mondja. – Ezekhez a mexikóiakhoz képest... – Sóhajt. – Örülök, hogy megismerkedtünk.

Oldalvást pillant rám.

Az utat figyelem. A hölgy mintha belém bolondult volna, bár gyanúsán gyors a tempója. Mindenesetre úgy teszek, mintha elhinném.

– Nagyszerű – mondom. – Ami pedig engem illet, bevallhatom, hogy maga az a nő, akit mindig kerestem. Remek nő, remek éjszaka – teszem hozzá, a hold felé mutatva. – Mi mást kívánhat az ember?

Nem szól. Csak nagyot sóhajt, amolyan őszintét. Aztán egy kis csönd, majd folytatja:

– Mondja, Lemmy, mi ez a zűrzavar Grantworth Aymes körül?

– Nem olyan veszélyes – felelem. – Aymes alig érdekel, egy kis részvényhamisítási ügyben nyomozok. Majd később mindent elmesélek.

Nem válaszol, nyilván törli a fejét. Nemsokára megállunk a hacienda előtt. A mexikói banya az ajtóban áll, elveszi a kalapomat. A villa belülről is igen csinos, izlésesen van berendezve. Általában látni lehet, Paulette tudja, hogyan kell kényelmesen élni.

A hallból egy szobába megyünk, majd a teraszra. Paulette egy nagy hintaszékre mutat. Odamegyek, leülök, cigarettára gyújtok, a nő koktélt kever odabent, hallom a jégdarabok kellemes csörömpölését.

Néhány másodperc múlva kijön utánam; mindkét kezében koktélos pohár. Az egyiket odaadja nekem, s leül velem szemben.

– Nos, Lemmy, beszéljen – szólal meg.

Cigarettával kínálom, rágyújt. Miközben a gyufát az orra alá tartom, a szemembe néz. Higgyék el, ez a nő jobban ért a drótnélküli táviróhoz, mint Marconi. A pillantása többet sejtet két kötet lexikonnál.

– Szóval – kezdem – ez a Grantworth Aymes januárban öngyilkos lett. Nem sokkal a halála előtt kétszázezer dollár értékű részvényt ajándékozott a feleségének. Az öngyilkosság után az asszony Palm Springs közelébe költözik, és megpróbálja az egyik részvényt beváltani. Kiderül, hogy a kötvény namis. Engem bíznak meg a nyomozással, de eddig nem sok eredményi értem el. Annyit tudok a dologról, mint az elején.

Mialatt beszélek, a nő a holdat bámulja. Csak az arca körvonalát látom.

– Nomármost – folytatom, és továbbra is figyelem őt a sötétben -, van egy sejtésem, amely szerint Henriette - Aymes özvegye – tud egyet s mást erről a

hamisításról, de nem vagyok képes szóra bírni őt. Kérdősködöm, míg végre Langdon Burdell, aki Aymes titkára volt, azt a tippet adja, hogy Aymes nem követett el öngyilkosságot, hanem megölték őt – mégpedig Henriette volt a gyilkosa. Köztünk maradjon, úgy látszik, van valami a dologban. Tegyük föl, hogy letartóztatom az asszonyt – mit érek vele? Továbbra is marad a kérdés: honnan szerezte a hamis kötvényeket, és ki gyártotta őket? Henriette nem fog erről beszélni; ha a gyilkosság miatt halálra ítélik, nem segít rajta egy ilyen kis vallomás – tehát inkább tartja a száját. Nomármost: megtudtam, hogy maga egy időben Grantworth Aymessel járt, és úgy vélem, segíthetne rajtam. Ha Aymes szerelmes volt magába, biztosan mesélt Henriette-ről is, mert a férfiak igen közlékenyek szoktak lenni azzal a nővel, aki nem a feleségük. Ezért gondolom, talán maga, Paulette, tudhat valamit, ami fényt vethet a rejtélyre. Először is tudni szeretném: Aymes igazi részvényeket adott-e a feleségének, aztán hogy mit csinált Henriette a papírokkal, honnan szerezte a hamisakat és miért? Elhajítom a cigarettámat.

– Szeretném, ha mesélne, Paulette – mondom –, mégpedig részletesen.

A nő megfordul, és a szemembe néz.

– Azt hiszem, az orránál fogva vezették, Lemmy – mondja –, de én mindenestre segíthetek.

Főáll, nekitámaszkodik a terasz korlátjának, és lenéz rám.

– Ide hallgasson, barátom – folytatja –, higgye el, hogy Henriette Aymes nagyon is jól tudta, hogy a kötvények nem voltak valódiak, hiszen ő maga szerezte be őket. Az ok egyszerű. Grantworth Aymes ugyanis nem adott neki kétszáz ezer dollár értékű részvényt. Tudom, hogy nem adott neki...

– No várjunk csak, édes – mondom. – Tudjuk, hogy Aymesnek megvolt a kétszáz ezer dollárnyi értékpapírja. Tudjuk, mikor és hol vásárolta. Ha nem adta a feleségének, akkor hová tette? Kinek adta?

Paulette halkán kacagni kezd, majdnem hangtalanul, amitől borzongani kezdek.

– Megmondom, kinek adta – mondja. – Nekem. Arca komolyra válik.

– Figyeljen csak – mondja. – Ha bárki azt állítja, hogy én Grantworth Aymessel jártam, hát az aljasul hazudik. Ismertem őt, de csak futólag. Még csak nem is mondhatom, hogy utáltam, pedig alaposan becsapta a férjemet.

Talán maga nem is tudja, hogy férjnél vagyok. A férjem Zoniban él, egy orvos házában. Szegény fiú... halálán van. Tüdőbaj. Azt mondják, már csak három hónapja van hátra.

Grantworth Aymes volt a tőzsdebizományosa. Két-három évvel ezelőtt majdnem negyedmillió dollárt ért a férjem vagyona, de ő ezzel sem elégedett meg. Újra tőzsdézni kezdett, mégpedig Aymes segítségével. Mi történt? Majdnem mindenét elvesztette, és csak nagy sokára, úgy karácsony táján jött rá, hogy Aymes csúnyán becsapta, teljesen kifosztotta őt.

Ugyanakkor Rudy betegeskedni kezdett. Megvizsgálták. Az orvos kijelentette, hogy élhet még egy évet, ha lejövünk ide, mert az itteni éghajlat jót tesz majd a tüdejének.

Képzelmű, mit éreztem, amikor megtudtam, hogy Aymes kirabolta a férjemet.

Elhatároztam, hogy fölmegegyek New Yorkba, és leszámolok Grantworth

Aymessel. Úgy véltem, hogy a földadat nem lesz túl nehéz, mert Aymes mindig is

próbált udvarolni nekem, de én elutasítottam, minthogy nem kedveltem a modorát. Fölmentem tehát New Yorkba, és január 10-én, tehát két nappal Aymes öngyilkossága előtt beszéltem vele. Nyíltan megmondtam neki, hogy tudomásom szerint sok pénzt keresett az utóbbi időben, és ha nem kárpótolja a férjemet, rögtön feljelentést teszek, amiért két éven át becsapta Rudyt. Grantworth mindjárt tudta, hogy komolyan beszélek. Kért, hogy másnap reggel menjek vissza újra. Azt mondta, megkapom a pénzt. Január 11-én reggel elmentem az irodájába, ahol átadta nekem a kétszázezer dollár értékű részvényt. Megkért, hogy ne szóljak senkinek, mert a kötvényeket tulajdonképpen már a feleségének ajándékozta. Nyugtát nem adtam neki. Ezután elutaztam Rudyval. Azóta is abból a pénzből élünk. Nem tudom, miért lett Aymes öngyilkos, de érzésem szerint azért, mert összeveszett a feleségével. Az asszony megtudhatta, hogy a részvények eltűntek Nyilván mérges volt. Én is mérges lennék, ha valaki kétszázezer dollárral megrövidítene. Talán Henriette ütötte le a férfit... és nem is öngyilkosság okozta a halálát.

Fütyöntek.

– Nohát, nohát – mondom. – Szóval így történt a dolog? Úgy látom, kezd a helyzet tisztázódni. Henriette megtudja, hogy a kötvények eltűntek, és rögtön hamisítat helyettük néhányat magának...

Cigarettára gyújtok.

– Mondja, Paulette – kérdezem –, van valaki, aki megerősíthetné ezt a vallomást? Már tudniillik azt a részét, hogy Aymes becsapta Rudyt, és alaposan megkopasztotta.

– Hát persze – feleli. – Burdell igazolhatja, ő mindent tud a dologról. Egész idő alatt sejtette, hogy csalás van a dologban, de mint Aymes titkára, nem szólhatott bele.

– Aha, értem – felelek. – Úgy látszik, Henriette Aymes benne van a pácban. Most már nem is kétséges, hogy ő gyilkolta meg a férjét. No jó. Kezdődhet a végső csata. De mondja csak, Paulette – teszem hozzá –, hol van az a Zoni, ahol a férje él?

– Körülbelül negyven mérföldnyire innen – feleli. – Ha meglátogatja és kikérdezi, legyen tapintatos vele, és ne izgassa föl. Madrales, az orvosa azt mondja, hogy szegény fiú talán nyolc-tíz hétig élhet még.

Fölkelek, és átkarolom az asszonyt.

– Ne aggódjon, Paulette – mondom. – Majd vigyázok. Nem fogok sokat kérdezni. Csak azt akarom, hogy megerősítse, Aymes valóban becsapta őt.

A nő közelebb búvik hozzám, és látom, hogy a szeme megtelik könnyel.

Sajnálom ezt a szegény Paulette-et, ámbár nemrég még azzal a csibész Luis Daredóval táncolt... Végre is mit tehet szegényke? Valamit csak kell csinálnia, hogy megfeledezzen a halódó férjéről.

Sóhajt és érzelmesen szólal meg:

– Az élet nagyon nehéz, ugye?... Lemmy, drágám, keverjen még egy koktélt...

Mindjárt jövök, csak fölívom Daredót... A fickó tudniillik segít nekem eladni ezt a villát, és nem akarom, hogy megsértődjék a ma este történtek miatt.

– Csak tessék – mondom.

Kimegy a szobából; koktélt keverek, majd kísétek a teraszra. Úgy látom, kezd

tisztulni az ügy. Bizonyos, hogy Henriette tudott a valódi részvények eltűnéséről. Hamis papírokat szerzett, azt hitte, sikerül elsóznia őket, hiszen mindenki úgy tudta, hogy valódiakat kapott a férjétől. Épp kihörpintem a koktélt, amikor Paulette visszatér. Egyenesen odalép hozzám, a vállamra teszi a kezét, és mélyen belenéző a szemembe.

– Tudja, Lemmy – kezdi –, a nőknek néha nehéz a sorsuk. Az én életem is szépen kátyúba jutott. Pedig csak egy hibát követtem el: azt, hogy Rudy felesége lettem. Mindig gyöngye jellemű férfi volt, sajnáltam őt. Ha egy olyan férfit választottam volna – teszi hozzá –, mint amilyen maga, más lenne az életem. Kissé közelebb lép hozzám.

– Lemmy, ha befejezte ezt a nyomozást – mondja –, s esetleg fáradt, pihenésre vágyik, engem mindig megtalál itt, boldogan vendégül látom.

– Köszönöm szépen, Paulette – mondom. – Hamarosan sor kerülhet rá. De előbb be kell fejeznem a nyomozást, tehát átmegyek Zoniba, és beszélek Rudyval, mégpedig kíméletesen.

– Jól van, Lemmy – mondja, és látom, hogy újra könnyes lesz a szeme. – Menjen csak szépen. Mondja meg Rudynak, hogy csókolgatom. De ne szóljon neki arról, hogy ma este Luis Daredóval voltam. Még félreérthetné.

Megmagyarázza, hogyan jutok el Zoniba, és az ajtóból figyel, amikor elhajtok. Kicsit tűnődöm. Például azon, hogy miért nem várt azzal a telefontal, és miért nem a távozásom után beszélt Luisszal.

Nem tehetek róla, de gyanakvó a természetem. És talán maguknak is föltűnt, hogy Paulette érzelmei milyen sebesen támadtak föl irántam. Remek nő, de lehet, hogy csak lóvá akar tenni.

No de én se most jöttem le a falvédőről. Volt egyszer egy hölgyismerősöm Yokonban, aki azt mondta, hogy a jobb kezét a tűzbe tenné értem, de közben a bal kezével patkánymérget kevert a rántottámba. Ami megint csak azt bizonyítja, hogy a nők furcsa lények.

X. FEJEZET

Lassan hajtok, mégpedig két okból. Először is az éjszaka nem is olyan világos, másodszer az út pocsék. Alaposan megfontoltam Paulette meséjét. Igen csavarosnak látszik.

Lehet, hogy igazat mondott, mert egy olyan okos nő, mint Paulette, biztos nem mesélte volna el ezt a történetet, ha nincs törvényes joga a kétszáz ezer dollárhoz.

Nagyon sajnálom a férjét, szegény Rudy Benitót. El tudom képzelni a fickót. Ragaszkodott Paulette-hez, de mindig csak másodrendű szerepet játszott az asszony mellett; azonkívül tudta, hogy tüdőbajos, és hamarosan beadja a kulcsot. El tudom képzelni, hogy felizgathatta magát, amikor megtudta, hogy Grantworth Aymes alaposan becsapta őt, különösen, hogy az élete is a pénztől függött. Valamit azonban nem értek: mi a csudát csinált Paulette azalatt, míg Aymes becsapta Rudyt? Lehetséges volna, hogy szép nyugodtan üldögélt, és fogalma sem volt a tőzsdeügynök csalásairól?

Támad egy ötletem. Tegyük föl, Paulette egész idő alatt tudta, hogy Aymes megkárosítja a férjét. Tegyük föl, szerelmes volt Aymesbe, és épp ezért nem csapott botrányt a szélhámosság miatt. Aztán egyszerre megtudja, hogy Rudy halálos beteg, és meg fog halni, ha nem utazik valami megfelelőbb éghajlatú helyre. Az asszony rájön, hogy hibát követett el. Úgy érzi, jóvá kell tennie hűtlenségét. Ugyanakkor Aymes a tőzsdén nagyobb összegre tesz szert, mire Paulette közli vele, hogy ha nem fizet kétszázezer dollárt, följelenti a rendőrségen.

Ez igen könnyen elképzelhető erről a hölgyikéről. Jellegzetesen női dolog: először orránál fogva vezeti a férjét, mert tetszik neki Aymes, de amikor megtudja, hogy a férje halálán van, érzélgőssé válik, és az utolsó percben jóvá akarja tenni a dolgot. Így aztán az is érthető, hogy Henriette miért ölte meg a férjét.

Aztán újra eszembe jut valami. A levél, amelyről Henriette beszélt. Az a névtelen levél, amelyet egy férj írt arról, hogy jó lesz, ha Aymes békében hagyja a feleségét... Emlékeznek rá?

Azt a levelet Rudy Benito írta Henriette-nek.

Így képzelem tehát a történeteket: Benito megsejti, hogy Aymes a feleségének udvarol, névtelen levelet ír Henriette-nek. Paulette megtudja, hogy Rudy halálos beteg, nagy lelki válságba kerül, önmagát vádolja a történetekért, elmegy Grantworthhoz és megszerzi a kétszázezer dollárt.

Grantworth, aki jóval fontosabbnak tartja Paulette-et, mint Henriette-et, átadja neki a részvényeket. Talán arra gondol, hogy később valahogy visszaszerzi a pénzt Paulette-től, majd ha elmúlt az érzélgős roham.

No jó, Henriette megérkezik New Yorkba, közli Grantworthszel, hogy tudomása van a viszonyról, és ha nem hagyja abba a dolgot, elválik tőle. Grantworth visszavág, hogy ő inkább külföldre menekül, semhogy tartásdíjat fizessen a feleségének. Henriette azt mondja, hogy fűtül a tartásdíjra, minthogy van kétszázezer dollár értékű kötvénye. Grantworth iszonyú mérges lesz, és megmondja neki, hogy nincs egy vasa sem, mert a másik nőnek adta a részvényeket.

Ekkor kezdődik a muri. Ez a hír érzésem szerint alaposan kétségbeejtette Henriette-et. Talán épp az autóban ültek, amikor kiderült a dolog, és az asszony jogos felháborodással, hirtelen dühbe gurulva, valamivel leütötte a kedves férjét. Rádöbben, hogy megölte őt, mire úgy dönt, legjobb, ha beleirányítja az autót a folyóba, miután ő kiugrott belőle, és úgy rendezí, mintha öngyilkosság történt volna.

Úgy látszik, így történt.

Közben az országút még pocsékabb lesz. Elkeskenyedik, afféle szélesebb ösvény, amely a dombok között kanyarog. Igen sötét van, lassan hajtok, minden figyelmemet az útra kell összpontosítanom.

Aztán egyszerre csak nekimegyek valaminek. Az út közepén néhány nagy sziklatömböt hordott össze valaki, abba szaladok bele. Ugyanakkor valaki mellém ugrik, és minden előzetes bejelentés nélkül valami nehéz tárggyal fejbe vág. Több csillagot látok, mint ahány Hollywoodban lehet, és egy kedves mozdulattal elájulok.

Amikor magamhoz térek, olyan merev vagyok, mint egy vaskerítés. A fickók, akik

erre a helyre cipeltek, nem bántak velem valami gyöngéden. Csupa por vagyok, és a fejemből vér szivárog, lecsurog a kabátomra.

Kezem-lábam összekötve erős kötéllel.

Valami pincyszerű helyiségben lehetek. A szoba túlsó végén egy asztalon gyertya ég, megnézem a karórámat. Majdnem fél tizenkettőt mutat, tehát több mint egy órája heverészhetek itt eszméletlenül, s ez igen súlyos idővesztés. Pocsékul érzem magam. A fejem hasogat, és zümmög benne valami; úgy látszik, nagy lendülettel vágott fejbe az a rejtélyes idegen. Mindent összevetve, pácban vagyok. Nem tudom, kinek jutott eszébe épp ezen a nyájas holdvilágos estén fejbe vágni engem, de van egy-két sejtésem. Úgy vélem, sürgősen munkához kell látnom.

Nagy nehezen nekitámaszkodom a falnak, és fölülök, majd a Kaktusz Lizzie-t kezdem énekelni, mégpedig jó hangosan. Ennek megvan a kellő eredménye, mert öt vagy tíz perc múlva hallom, hogy valaki jön le a lépcsőn, és csakhamar kinyílik egy ajtó a sarokban.

Egy mexikói nő lép be. Lámpást tart a kezében. Olyan csúnya, mint egy tucat mérges csimpánz. Körülbelül százötven kiló lehet. Odacsoszog hozzám, fölemeli a lábát, és az arcomba rüg, mintha legalábbis futball-labda lennék. Akkora lába van ennek a nőnek, hogy egy New York-i rendőr is büszke lehetne rá. Elájulok. Hamarosan magamhoz térek. Az asszony valami szennyes vízzel leöntött, az arcom is vérzik. Az asszony fölöttem áll, és élvezzi a helyzetet.

Aztán elkezdi. Valami hajszolással kevert spanyol nyelvet beszél, s csak úgy értem meg, ha jól nyitva tartom a fületem. Először is elmondja, ki vagyok, mi vagyok, mi fog velem történni, ki az apám, mi az anyám és mely rendkívüli és meglepő körülmények között születtem.

Aztán közli, hogy igen boldog, amiért a környékre vetődtem. Amikor beléptem a Casa de Oroba, fölismert valaki mint Caldesa Martinez kézre kerítőjét, és nyilván arra is emlékeztek, hogy a kaktusztüskéket hogy helyeztem el a kiváló bandita nyergében. Az asszony még közli velem, hogy Caldesa a fia volt; s mire befejezik a kínzásokat, a benzinfürdőben való megégetést enyhe testedzésnek fogom tartani. A másik fia most éppen azon tanakodik, milyen furfangos módon tépien darabokra, de ne aggódjam, hamarosan itt is lesz.

Mire befejezi, már erősen bosszankodom, mert unom ezt a vén keselyűt, és megerőltetve spanyol nyelvtudásomat, néhány elemi sértést közlök vele. Egyszerre kialszik kezében a lámpás. Az asszony valami ocsmány névvel illet, és közben egyszerűen hozzám vágja a lámpást, amely széttörik a tejemen.

Kezdem már igazán nagyon unni ezt a bánásmódot. Az öregasszony viselkedéséből ítélve a kedves fia sem lehet valami túlzottan vendégszerető.

Az asszony koszos miegymásnak nevez, majd kitotyog.

Várom néhány pillanatig, aztán körülnézek, és munkához látok. A pince földpadlós, de az egyik sarokban cementet öntöttek a földre. A cement eléggé repedezett. Arra gondolok, hogy talán lesz idő és mód a kötelékemtől megszabadulnom.

Megfordulok, és a lámpást a fal mellé görgetem a lábammal, aztán nekiszorítom a falnak, úgy, hogy az üvege kitörjön.

A hasamra gördülök, és a legnagyobb üvegszilánk felé kúszom. Gondolják el, a

kezemet a mellemen kötötték össze, így a kúszás igen fájdalmas. Végre elérem a legnagyobb szilánkot, és a nyelvemmel görgetem a cement egyik repedése felé. Mondhatom, a padlónak nincs rántottcsirke-íze. A munka igen fárasztó, állandóan görögnöm kell, de húsz perc múlva sikerül a szilánkot a számmal betolnom a repedésbe, majd a vállammal megszilárdítom, s most egy éles kis üvegdarab áll ki a földből.

A lábamat a szilánk fölé helyezem, és fűrészelni kezdem a kötelet, ami rendkívül ronda földadat, de kis idő múlva sikerül a lábgúzból kiszabadulnom.

Fölállok, és lassan körüljárom a pincét. Emelgetem a lábamat, megpróbálom a kezemet kiszabadítani vele, de nem sikerül. A jobb kezem két-három ujját sikerül kibújtatnom, de ez minden. Valami mást kell kitalálnom.

Mindenesetre odamegyek az ajtó mögé, és készenlétben várok rá, hogy valaki belépjen. Nekidőlök a falnak, és nagyon remélem, hogy végül sikerül kimásznom ebből a csávából, mert higgyék el, kegyetlenség dolgában senki sem versenyezhet némelyik mexikóival.

Körülbelül félóra múlva lépéseket hallok, és úgy vélem, hogy ezúttal az említett fickóhoz lesz szerencsém.

Készenlétbe helyezkedem. Remélem, hogy meglepetést fogok okozni, mert a vén banya biztosan arról számolt be neki, hogy félájultan fekszem a sarokban.

Amikor kinyitja az ajtót, hátralépek, és aztán hirtelen a gyomrába rúgok, mégpedig jó erősen.

A fickó – aki egyébként macskabajszú, oldalszakállas alak – nagyot nyög, és lezuhan a padlóra. Igen fájdalmas lehet neki most az élet.

Úgy vélem, gyorsan kell cselekednem. Csöndesen becsukom az ajtót a lábammal, és kezelésbe veszem a fickót. A lábammal elpenderítem az ajtótól.

Még mindig nyöszörög, rettenetes kínjai lehetnek.

Amikor hasra fordítom, látom, hogy a kését a szokásos helyen viseli, hátul a nadrágövében. Letérdelek, és a két szabadon levő ujjammal kipiszkálom a kést. Aztán újra a hátára fordítom a fickót.

Föltápaszkodom, és odamegyek az ajtóhoz. A kés nyelét az ajtóba illesztem, és a mellkasommal erősen beszorítom; így a mellemet körülvevő kötelet nekinyomhatom a feszesen álló kés élének. Föl-alá mozogva, néhány perc múlva átvágom a kötelet. A földön fekvő fickó még mindig rosszul érzi magát. A sarokba görgött. Azt hiszem, nem kell aggódnom miatta.

Odamegyek hozzá, és keresni kezdem a Lugeremet, amit elvettek tőlem, de nem találok meg nála. Otthagynom, kinyitom az ajtót, és lábujjhegyen föllöpakodom a lépcsőn, amely a földszintre vezet. Találok egy ajtót, benyitok, és egy konyha tárul elém. Senki sincs benne. Rendkívül örvendek annak, hogy a Lugerem a sarokban hever. A jobb zsebembe dugom a fegyvert.

Körülnézek és hallgatózom, de semmit sem hallok. Azon töprengek, hogy a pincében nyöszörögő fickó ütött-e le az országúton és hozott-e ide? A vén banya biztosan a barátaihoz szaladt, és közölte velük, hogy elfogtak. Mindenesetre jó lesz, ha hamarosan távozom, mielőtt a fél megye idecsődül.

Azt is megígérem magamnak, hogy nagyon hamar el fogom intézni a mexikói ügyeimet, mert Caution mama fiacskája nem nagyon népszerű ezen a környéken. Kimegyek, és a ház mögött egy fészerben megtalálom az autómát, aminek

rendkívül örvendek. Beszállok, és csakhamar a Zoni felé vezető úton vagyok. Igen pocsekül érzem magam, az orrom még mindig sajog, minthogy a vén banya alaposan belerúgott. Általában véve jó hasznát tudnám venni egy kis whiskynek. Három óraker érek Zoniba. Megállók, és amennyire lehet, rendbe hozom magam. Aztán körülnézek. Baloldalt néhány fa mögött egy fehér ház áll. Kétemeletes, L alakú épület, és úgy érzem, ez lesz annak az orvosnak a háza, akinél Rudy Benito lakik.

Odahajtok, az autót a ház előtt hagyom. Aztán dörömbölni kezdek. Egy fickó nyit ajtót. Fiatal mexikói, fehér köpenyt visel. Látszik rajta, hogy néha mosakszik is, ami jó jel. Nagyon meglepett képet vág, nyilván furcsa látványt nyújthatok. Közlöm vele, hogy senor Madralesszel kell beszélnem, az ügy nem tűr halasztást. Azt mondja, rendben van, lépjek be. Bemegyek. Nagy hallban állok, jobbra-balra ajtók nyílnak. Elöttem lépcső vezet föl az emeletre. A fiatal fehérköpenyes kér, hogy foglaljak helyet, majd távozik.

Hamarosan visszatér egy másik alakkal, aki doktor Madralesnek mondja magát, és megkérdezi, mit kívánok. Remek spanyolt beszél: magas, szikár, alak, kis hegyes szakála van, és szemüveget hord. Ravasz a képe, és hosszú, vékonyak az ujjai.

Megmondom, mit akarok. Közlöm vele, hogy a biztosító detektívje vagyok, és Grantworth Aymes öngyilkossága ügyében járok. Találkoztam Mrs. Benítóval, aki elmondta, hogy föltétlenül beszéljek a férjével is. Hozzáteszem, hogy remélem, Rudy nincs nagyon rosszul, és föl szabad őt ébreszteni. Nem várhatok reggelig, mert sürgős az ügy.

Vállat von.

– Nem hinném, hogy bármit ronthatna már rajta, ha fölébresztjük – mondja. – Mint Mrs. Benito is bizonyára említette, a betegem állapota igen súlyos. Attól tartok, nem él már sokáig.

Újra vállat von.

– Talán egy hónapja van hátra – folytatja. – Mindenesetre kérem, hogy szelíden beszéljen vele, mert nagyon gyöngé. Várjon egy percig, szólok neki. Talán jó lesz, ha kap egy injekciót is.

Távozik.

Mialatt várakozom, töröm a fejemet. Furcsállom azt az útszéli támadást. Nagyon különös volna, ha valaki tényleg fölismert a Casa de Oróban mint Martinez kézre kerítőt... Támad néhány ötletem, s majd később meglátják, hogy igazam volt. Kis idő múlva Madrales megjelenik a lépcső tetején. Azt mondja, fölmehetek. Az emeleti folyosóról nyílik a betegszoba. A szoba egyik falát egészen elfoglalja egy nagy ablak, amely most nyitva áll. Az egyik sarokban spanyolfalat látok, a másikban ágyat.

Megnézem az ágyban fekvő alakot. Nyugodtan alszik. Roppant sovány az arca, és különös, erőltetett kifejezés ül rajta.

Kevés bútor van a szobában. Az ágy mellett kis asztalka áll, rajta néhány üveg és egy lámpa. Madrales odamegy a beteghez.

– Benito – mondja. – Mr. Caution van itt. Kérdezni óhajt néhány dolgot. Maradjon szépen nyugodtan, és ne aggódjék.

Az ágyban fekvő férfi semmit sem szól. Madrales a sarokba megy, és egy szék

tol az ágy mellé nekem.

– Senor Caution, most magára hagyom – mondja. – Remélem, hogy nagyon tapintatosan fog bánni a beteggel.

Eltávozik, érdekes szokása van ennek a fickónak; mindig a kezét dörzsöli, mintha valamivel meg volna elégedve.

Odamegyek az ágy mellé. A beteg felém fordítja a szemét, és kis mosoly jelenik meg az ajkán.

Nagyon sajnálom ezt a fickót. Úgy látom, már csak hálni jár belé a lélek. Szépen, csöndesen beszélek vele.

– Kedves Rudy öcsém – szólok –, ne izguljon. Sajnálom, hogy ide kellett jönnöm kérdezősködni, de nem tehettem mást. Igyekszem rövidre fogni a dolgot.

Szeretném ellenőrizni, hogy igaz-e, amit ma este Paulette, a maga bájos kis felesége mondott nekem. Üdvözlétét és csókjait küldi. Azt hiszem, ma még újra meglátogatja magát.

Rudy hallgat.

– Nomármost: a Grantworth Aymes-ügyről van szó – folytatom. – A felesége azt mondja, hogy Aymes alaposan becsapta magát, s amikor maga ezt megtudta, Paulette elment Aymeshez, és megfenyegette, hogy följelenti, ha nem fizet.

Paulette azt is elmesélte, hogy Grantworth kétszázezer dollár értékű állampapírt adott neki, és hogy most is abból élnek. Igaz ez, Rudy? Nagyon halkán szólal meg. Olyan a hangja, mintha messziről jönne.

– Igaz hát – mondja. – Átkozottul örülök, hogy Aymes öngyilkos lett. Ha nem lennék beteg, magam végeztem volna vele.

– Rendben van – mondom. – De még valamit meg kell kérdeznem... Egy kicsit kínos lesz, de meg fog érteni... Henriette Aymes, Grantworth felesége névtelen levelet kapott valakitől, amelyben közlik vele, hogy Grantworth a levélíró feleségének udvarol.

Lehalkítom a hangomat.

– Mondja, Rudy – kérdezem –, maga írta azt a levelet? Csak maga lehetett...

Hosszú szünet. Aztán újra felém fordítja a szemét.

– Úgy van – mondja. – Én írtam. Valamit... tennem kellett.

Bólintok.

– Figyeljen rám, kérem – mondom. – Tisztáznunk kell ezt az ügyet, de nem akarom, hogy túlságosan megerőltesse magát. Majd én elmondom, mit gondolok a történetekről, és maga csak azt mondja meg, hogy igazam van-e. Érzésem szerint Paulette kissé szerelmes- volt Aymesbe. Talán azért alakulhatott így, mert maga beteg volt, és nem tudott olyan figyelmes lenni vele, mint ő elvárta volna.

Aymesnek ez persze kapóra jött. Alaposan becsapta magát, és maga talán azért nem jött rá, mert a felesége, aki az üzleti ügyeket intézte, nem akarta, hogy rájőjön. Érthető? No de végül mégis kitör a botrány. Az év végén a felesége megtudta, hogy maga milyen súlyos beteg, és pénzre van szükségük, ha el akarnak utazni. Talán azt is tudja, hogy maga közben rájött egyre-másra. Esetleg az is kiderült, hogy maga névtelen levelet írt Henriette Aymesnek. Paulette rádöbben, hogy milyen csúnyán viselkedett, és kijelenti, hogy mindenáron visszaszerzi Aymestől a pénzt. Igazam van?

Újra rám néz.

– Száz százalékig, Caution – mondja. – Nagy jelenet volt közöttünk. Megmondtam a véleményemet. Elmondtam, mennyire fáj, hogy olyan emberrel fut, aki rászedett engem. Paulette összecsókol. Nagyon megbánta a dolgot. Azt mondta, mindent rendbe hoz, megszerzi a pénzt Aymestől, és szakít vele. Meg is tartotta az ígérését.

Köhécselni kezd. Adok neki egy kis vizet. Mosolyogva megköszöni.

– Már nem sokáig élek, Caution – mondja –, de tudom, hogy magának teljesítenie kell a kötelességét. Viszont... megkérem egy szívességre. – Hangja akadozik. – Próbálja meg titokban tartani azt, hogy Paulette Aymes szeretője volt... Kérem, tegye ezt meg nekem. Nem szeretném, ha az emberek tudnák, hogy jobban kedvelte azt a szélhámost, mint engem.

Újra rám mosolyog. Sajnálatra méltó fickó.

– Oké, Rudy – mondom. – Megígérem. Paulette és Aymes viszonya titokban marad. No de most már mennem kell. Viszontlátásra és sok szerencsét. Megfordulok, és elindulok az ajtó felé. Félúton a szoba közepén egyszerre csak megpillantok valamit a spanyolfal mögött: egy papírkosarat, és ami benne van... nos, attól olyan különös ötletem támad, hogy csak nagy nehezen tudom megőrizni a nyugalمامat. Az ajtóból visszafordulok, és Rudyra nézek. Még mindig a mennyezetet bámulja, és valóban félholtnak látszik.

– Viszlát, Rudy – mondom. – Ne aggódjon Paulette miatt. Lent a hallban Madralesszel találkozom.

– Minden rendben van, doktor úr – mondom –, de még egy kis szívességet kell kérnem. Benitótól megtudtam azt, ami érdekelt, de egy aláírással hitelesített vallomásra is szükségem volna. Tudna szerezni egy írógépet és egy ív papirost? Megírom a jelentésemet, és Benito mindjárt aláírhatja.

– Szívesen, señor Caution – feleli –, jöjjön velem. Bevisz az irodájába. Az íróasztalon van egy írógép. Leülök, és megfogalmazom Benito vallomását. Amikor befejezem, fölmegyünk Madralesszel az emeletre. Nem könnyű föladat az aláíratás. Az orvos tartja a beteg kezét, amely annyira remeg, hogy talán el is ejtené a tollat, de azért lassan, nagy nehezen alákanyarítja a nevét. Zsebre vágom a papirost, elbúcsúzom, és távozom.

Amikor beszállok az autóba, az órára nézek. Húsz perccel múlt négy óra. Csuda érdekes ötletem támad. Nemcsak érdekes, de különös is. Sőt rendkívüli. Amikor néhány mérföldnyit autózom, megállítom a kocsit az út szélén, és tanakodni kezdek. Megpróbálom ellenőrizni új és furcsa elméletemet. Elhatározom, hogy egy kicsit körülnézek Paulette haciendáján, mégpedig előzetes bejelentés nélkül. Talán sikerül megtalálnom, amit keresek.

Előveszem a revolvert, és a mellettem levő ülésre helyezem. Nem óhajtom, hogy a mai este folyamán újabb kellemetlen meglepetés érjen.

A hold megint előbukkan. Gyönyörű az éjszaka. Miközben Sonoyta felé hajtok, azon tűnődöm-, mi mindenre képesek a nők, ha pácban vannak. Néha olyan ötletük támad, ami egy férfinak sohase jutna eszébe.

Mint már említettem, a nők igen furcsa lények.

Nem megyek rögtön a haciendához. Amikor körülbelül negyed mérföldnyire vagyok a villától, letérek az országútról, és megkerülöm az épületet. Nagy ívben hajtok be a ház mögé, mégpedig halkán. Körülbelül háromszáz lépésnyire a hátsó bejáratától megállók.

Egy kaktuszbokor mögött szállok ki, és lassan lopózom a ház felé. Igyekszem árnyékban maradni. Óvatosan körüljárom a házat. Senkit és semmit nem látok. Aztán egyszerre csak újabb furcsa ötletem támad. A bokrok között visszalopakodom az országúthoz, és alaposan kimeresztem a szemem. Körülbelül öt perc múlva lónyertést hallok. A nesz felé settenkedem, és az úttól mintegy ötvenméternyre egy szederfához kötött fekete lovat találok. Szép állat, ezüsthímzésű mexikói nyereg van rajta. Amikor közelebről megvizsgálom, kis ezüstlapocskát veszek észre a nyergen, s rajta a következő monogramot: L. D.

A két betű láttán rögtön rájövök, hogy a sejtésem helyesnek bizonyult, és senor Luis Daredo valahol a közelben várakozik becses személyemre. Az út mellett, vagy százlépésnyire tőlem egy kis kaktuszcsoport sötétlik, úgy vélem, hogy ott fogom megtalálni az ifjút. Lassan, hason kúszva közelítek, s amikor odaérek, kiderül, hogy már megint igazam volt.

Luis igen jó rejtékhelyet választott magának. Itt tudniillik nagyon keskeny és göröngyös az út, teli kocsinyommal. Körülbelül húszlépésnyire az úttól üldögél a kaktuszok védelmében. Cigarettazik, és egy harmincas vadászpuskát ölelget. Hátról közelítem meg, és erősen a füle mögé vágok. Oldalára bukik. Előveszem a Lugert, majd fölemelem a puskáját.

Fölül. Keservesen mosolyog, és a Lugert figyeli. Úgy látom, attól tart, hogy lepuffantom. Leülök egy kis sziklára, és ránézek.

– Tudod-e, Luis – mondom –, igazán meglepett, hogy azt a fickót, aki leütött a Zoniba vezető úton, nem kérted meg, hogy azonnal üssön agyon. Mivel ezt elmulasztottad, most mindenféle kínos dolog fog történni veled. Amikor az a vén banya fecsegni kezdett arról, hogy valaki fölismert a Casa de Oróban mint Caldesa Martinez kézre kerítőjét, és hogy a bandita anyja, rögtön tudtam, hogy hazudik, mert véletlenül emlékeztem arra, hogy Martinez anyja néhány éve heveny whiskeysérülésben elhalálozott. Tudtam, hogy te vagy az útszéli támadás hátterében, és ez most nagyon kellemetlen lesz neked.

Fölkel, és cigarettára gyújt.

– Senor Caution – mondja –, higgye el, hogy téved. Semmit sem tudok azokról az emberekről, akik megtámadták magát. Én csak csöndesen várakoztam itt az egyik barátomra, aki valami ügyemet intézi el. Nem is értem, miről beszél. Sabe?

– Ni csak, ni csak! – mondom. – A kis hazudós. Hát ide hallgass. Tudom, hogy Paulette Benito cinkosa vagy. Tudom, hogy nemcsak Grantworth Aymesszel csalta meg azt a szegény férjét. Te vagy a második számú felszarvazó. És most a nővel arra vártok, hogy Rudy beadja a kulcsot, s aztán együtt élvezzétek a táj szépségeit.

Úgy vélem, jobb, ha ellenőrzöm az elméletemet. Fölkelek a szikláról, zsebre vágom a revolvért, és úgy teszek, mintha cigarettára akarnék gyújtani. Igazam volt, a fickó rám támad. A gyomromba rúgna, de a dolog nem ér készületlenül.

Gyorsan felugrok, elkapom a lábát, és megpenderítem az ifjút.

Egymásnak esünk. Dolgozni kezdek az arculatán. Még élénken emlékszem arra a vén mexikói banyára, aki fejbe rúgott, valamint hozzám vágta a lámpást, és azt is el tudom képzelni, hogy az a fickó, aki később lejött a pincébe, mit tett volna velem, ha hagytam volna.

Agyba-főbe verem Luist. Mind a két szemét letapasztom egy-egy jól fejlett horogütéssel, aztán három fogát is sikerül eltávolítanom. Leverem az orrát is, úgyhogy a végén olyan, mint egy szomorú kérdőjel. Általában véve már régen nem intéztem el ilyen alaposan senkit

Aztán bevágom őt a kaktusz közé. Alig maradt benne szusz, és azt se bánja, hogy néhány kaktusztövis fúródik a combjába. Úgy látszik, teljesen elvesztette az élet iránti érdeklődését. Föléje hajlok és megvizsgálom. Úgy látom, egyhamar nem lesz vele bajom. Aztán visszamegyek a lovához, leveszem a nyeret és a kengyelt, – majd visszatérek Luishoz, és alaposan összekötözöm őt a szíjakkal. A Sing Singből könnyebben ki tudna szabadulni, mint innen.

Megmotozom, elveszem a törét meg a puskáját, és mind a kettőt elásom. Aztán lehúzom a nadrágját, és kissé messzebb azt is elásom. Ez mindenképp jó ötletnek látszik, mert ha történetesen sikerülne kiszabadulnia a kötelékeiből, nem sokra megy nadrág nélkül. Nyilván súlyos hatással lesz az erkölcsi egyensúlyára, ha magához tér, és észreveszi, hogy nadrágtalan.

Ezután visszamegyek a haciendához. Megkerülöm a villát, és könnyen bemászom. Úgy vélem, Paulette és az a mexikói mindenestül valahol az emeleten alszanak, mindenestül óvatosan és nesztelenül járok. A holdfényben elég jól tájékozodom. Látom, hogy valamiféle konyhában tartózkodom, kimegyek az ajtón egy folyosóra, ahonnan néhány további ajtó nyílik; az egyik mögött egy régóta használatlan hálószoba, a másik afféle raktárhelyiség.

Kis idő múlva abba a szobába érek, amelyben Paulette-tel beszélgettem, mielőtt Zoniba utaztam volna. Körülnézek. Páncélszekrényfélét keresek, vagy más rejtkehelyet, ahol a ház bájos úrnője az iratait tarthatja.

Nemsokára megtalálom. Egy festmény mögött van a széf. Kombinációs zárral. A zár miatt nem aggódom, mert az a falrész, amelybe a kis páncélszekrényt beépítették, fából van. Visszamegyek a konyhába, keresek egy konzervnyitót, és körülbelül negyedóra alatt kifeszítem a széf mellett a falrészét. A szekrényke így nyitva áll.

Két-három dobozt találok benne, ékszerrel és iratokkal. A dobozokat ott hagyom, az iratokat kiviszem a teraszra, és átvizsgálom. Kis idő múlva megtalálom azt, amit keresek. Kötvényátírási dokumentum, amely a Rudy Benito tulajdonában levő néhány vasúttársasági részvénynek Grantworth Aymes nevére való átírását igazolja. Tanúként Paulette szerepel rajta.

Gondosan átvizsgálom, aztán zsebre vágom. A többi iratot visszaviszem a páncélszekrénybe, elrendezem őket, és a széfet is rendbe teszem, majd a festményt is visszaakasztom a falra. Talán rá se jönnek, hogy Caution apó itt járt. Nagyon meg vagyok elégedve a mai eredménnyel. Úgy vélem, hogy hamarosan megoldom ezt az ügyecskét. Kinézek a teraszra. Hajnalodik. Furcsa, derengő fény támad.

Az asztalon cigarettásdoboz fekszik. Kiveszek egy cigarettát, és rágyújtok. Aztán

odamegyek a szekrényhez. Italt töltök magamnak. Alig iszom egy kortyot, amikor fölgyullad a villany. Megfordulok. A küszöbön Paulette.

Nagyszerű kék selyempongyolát visel, hamvasszőke haja kibontva, csak egy kis szalag tartja. Furcsán mosolyog, kis kezében egy 38-as Colt.

Befejezem az ivást.

– No lám, Paulette – mondom. – Milyen különös, hogy ilyen hamar viszontlátjuk egymást

Belép a szobába, még mindig rám szegezett revolverrel.

– Szóval visszatért, barátom – szól szerfölött nyugodtan. – Miért nem kopogtat, ha meg akar látogatni?

Szippantok a cigarettámból.

– Majd elmesélem, angyal – mondom. – Azért jöttem vissza, mert támadt egy ötletem. Gondoltam, találok valami hasznos dolgot itt, de sajnos félbeszakított.

Meg aztán szeretnék valamit megtudni, Paulette... Miért nem teszi azt a revolvert zálogba? Nevet.

– Szeretné, mi? – mondja. – Nem is csodálom. Azt hiszem, ma éjszaka már túl sokszor volt szerencséje. Ideje már, hogy egy kis balszerencséje is legyen.

– No ne mondja – felelem. – Nézze, Paulette, hagyja abba ezt a marhaskodást.

Az a baj magukkal nőikkel, hogy mindent eltúloznak. Hibát követett el, kedvesem, mégpedig nem is egyet. Nem lett volna szabad Daredónak telefonálnia.

– Igazán?

– Amikor a Zoniba vezető úton megtámadtak, és valami kellemetlen pincébe löktek, rögtön tudtam, hogy ezt annak a kis telefonbeszélgetésnek köszönhetem. Maga ugyanis félt. Attól tartott, hogy megtudhatok valamit, ha Rudyval beszélek. Tehát megtárgyalta Luis Daredóval, hogy alaposan intézzen el engem, nehogy a kedves férjéhez eljuthassak.

Most nem szól, csak néz, mintha keresztül akarna döfni a szemével.

– Aztán mégis Zoniba értem, és beszéltem Rudyval. Közben Luist a barátai értesítették, hogy meglógtam. Sejtette, hogy az országúton jövök majd, tehát leült néhány kaktuszbokor mögé, és puskával a kezében várakozott rám... Sajnos, a tervecske nem sikerült. Alaposan elagyabugyáltam, és e pillanatban is nagyon rosszul érezheti magát..

A nő még mindig mosolyog.

– Nem számít, Lemmy – mondja. – Akkor is én vagyok a helyzet ura.

–No és? – felelem. – Mi haszna lesz belőle? Miért nem tér észre? Mit képzelsz, mire használhatja azt a revolvert? Csak nem akar rám lőni? Ne gyerekeskedjél! Hangosan fölkapag. Nagyon csinos. Mondom, ennek a Paulette-nek fene jók az idegei.

– Milyen naiv fiú maga, Lemmy – szól. – Hát azt hiszi, maga lenne az első detektív, akit Mexikóban agyonlőttek és nyomtalanul eltűntettek? Meg fogom ölni, Lemmy, nem mintha különösebb kedvem volna hozzá – hiszen néhány tulajdonságát határozottan vonzóknak találom –, de túlságosan makacs és kitartó bizonyos dolgokban. Maga olyan fickó, aki addig dolgozik s megy a nyomok után, amíg esetleg számomra kellemetlen dolgokat tud meg. Kénytelen vagyok a kisebbik rosszat választani...

Leülök egy székre. A nő a szoba közepén áll, a lámpa alatt. A kezében levő

revolverre nézek; olyan nyugodtan szegezi rám, mintha valami kis állat volnék. Véleményem szerint ez a nő szemrebbenés nélkül belém eresztene néhány golyót.

Nem érzem nagyon jól magam. Dühít, hogy amikor már végre jó nyomon vagyok, jön egy ilyen nőcske, és lepuffant. Sohasem hittem volna, hogy női kéz által távozom a másvilágra.

– Tudja, Paulette – mondom neki –, az a véleményem, hogy ostobán viselkedik. Mi a fenének akar lelőni? Mit árthatok magának? Furcsállom ezt a stílust. Csak mosolyog..

– Sajnálom, Lemmy – mondja. – Eljött az ideje. Le fogom puffantam, ígérem, fájdalommentes lesz. Ülve vagy állva parancsolja?

– Pillanat – mondom. – Volna egy kis mondanivalóm, mielőtt meghúzza a ravaszt.

– Jól van, Lemmy – mondja. – Tessék, beszéljen! Hallgatom, de ne tartson sokáig.

Gondolkozni kezdek, mégpedig gyorsan. Említettem már, hogy este Paulette egyszer odalépett hozzám, és a vállamra tette a kezét, miközben mondott valamit. Nomármost: amikor levette a kezét, jobb kacsója egy pillanatra a mellkasomat megérintette, ott, ahol a Luger rejtőzött. Nyilván azt akarta megállapítani, hol tartom a pisztolyomat. Netán most is azt hiszi, hogy a hónom alatt viselem a revolvért; nem tudhatja, hogy amióta a mexikóiaktól visszaszereztem a Lúgért, azóta a jobb kabátzsebemben tartom! Fölállok. Két kezem lelógatom.

– Hát jó, Paulette – mondom –, ha mindenáron le akar lőni, inkább állva szeretném. Bizonyára nem kedvel különösebben, de azért két szívességet kérnék magától. Először is: szeretnék egy kis brandyt, mielőtt elhalálozom, másodszer szeretném, ha a detektívjelvényemet elküldené egy nőismerősömnek Oklahomába. Megadom a címét. Nem kell most rögtön elküldenie, ráér egy év múlva is.

Újra nevet.

– Nocsak – szól –, a köszívű detektív egy nő miatt érzélgőssé válik.

Vállat vonok.

– Nem tehetek róla – mondom.

Megfordulok és a szekrényhez lépek. Konyakot töltök magamnak, és megiszom.

A poharat leteszem a párkányra és megfordulok.

– Oké, Paulette – folytatom – tessék a jelvény. Itt hagyom az asztalon.

Nagyon természetes mozdulattal a jobb oldali kabátzsebembe nyúlok, a kabáton keresztül tüzelek. A lámpára célzok, el is találom A következő pillanatban térdre bukom; hallom, hogy Paulette háromszor lő. Előreugrom, mintha fűtballjátékos lennék, és a fejemmel gyomron találom a hölgyet. Hátrazuhan. Megragadom a karját, és kicsavarom a kezéből a revolvért.

– Nomármost – mondom. – Nyugodjunk meg, gyermekek.

– Az ördög vigye el, Lemmy – válaszol. – Miért is adtam erre alkalmat?

– Sohasem fogom megérteni – szólok –, miért nem lőtt le, amikor a konyakot ittam. De azt meg kell mondanom, hogy még nem ismertem olyan nőt, aki helyesen bánt volna a pisztollyal.

Nem szól. Nehezen lélegzik. A revolvért kihajítom a teraszra. Megfogom Paulette

karját, odamegyek vele a sarokba, és fölgyújtom az asztali lámpát. Aztán megnézem az arcát. Még mindig mosolyog, de kissé erőltetetten.

– Ügyesen játszott, hölgyem – mondom –, de nem volt elég gyors. Ha egy csöpp esze van, agyonlőtt volna, míg a konyakot ittam. Most már régen halott volnék... és Luis barátja segítségével eláshatott volna egy vadregényes völgyben. Senki se tudta volna meg, hogy Lemmy Caution miféle sorsra jutott.

– Lehet, hogy igaza van – válaszol kissé feszülten. – Mindenesetre tudni szeretném, hogy miféle vádat emelhet ellenem. Azt állítja, hogy állami detektív, de nincs rá bizonyíték. Nem láttam a jelvényét, nem vagyok köteles tudomásul venni. Itt találok a házamban az éj közepén; jogom lett volna önvédelemből lelőni. Mexikóban vagyunk.

– Jó, jó – felelem. – Lehet, hogy a bíróság hitelt ad a mondókájának. De engem a legkevésbé sem érdekel, hogy rám lőtt. Nem a gyilkossági kísérlet-miatt fogom vád alá helyeztetni magát. Egészen más lesz a vád.

Belezuhan az egyik székbe, és sírni kezd. Egy kicsit szétnyílik a pongyolája, és elővillan a lába. Kezdek arra gondolni, hogy ennek a Paulette-nek fene jó lába van. Egyelőre nem közlöm vele. Várom, hogy megnyugodjék.

Kis idő múlva abba hagyja a sírást, és fölneéz rám. Szebb, mint eddig bármikor. A szempilláján két nagy könnycsepp csillog, azon keresztül mosolyog rám. Csuda jó színésznő, és bármibe fogadnék, hogy még egy ravasz New York-i vigéc eszén is túljárna.

– Adjon inni valamit, Lemmy – mondja.

Odamegyek a szekrényhez, és egy jó erős hókat keverek. Úgy érzem, szüksége lehet rá, sőt még többre lesz szüksége, mire végzek vele. Odaviszem neki a poharat, és figyelem az arcát, miközben iszik.

Leteszi a poharat.

– Tudom, hogy bolond voltam, Lemmy – kezdi lágyan, és a földre szegezi a tekintetét – De próbáljon megérteni. Mondtam már, hogy mit érzek Rudy iránt, és azt hittem, hogy maga túlságosan is ki fogja faggatni, ha elmegy hozzá. Tudtam, hogy előpiszkálja majd azt a régi históriát, és olyasmire emlékezteti őt, amit el akartam felejtetni vele! Arra, hogy milyen örült módon viselkedtem a Grantworth Aymes-dologban. Nem akartam, hogy újra rossz véleménye támadjon rólam, éppen most, amikor haldoklik. Ezért telefonáltam Daredónak, Megkértem, akadályozza meg, hogy maga Rudyhoz elmenjen... De megmondtam Luisnak, hogy nem szeretném, ha bántódása esnék.

Könnyek peregnek végig az arcán.

– Higgye el, nem kívántam, hogy szenvedjen – folytatja. – Tudom, hogy nem hisz nekem... de tudja meg, hogy bár csak néhány órája ismerem, maga az a férfi, aki először életemben... igazán sokat jelent nekem.

Fölpillant. A szeme könnyben úszik.

– Hát nem érti, Lemmy – mondja. – Hát nem érti... Szeretem.

Tátott szájjal nézek a nőre. Arra gondolok, hogy amikor a jóisten idegrendszeret osztogatott ennek a hölgynek, dupla adagot adott. Néhány perce még le akart löni, most meg azt állítja, hogy szeret.

Az a baj, hogy van ebben a nőben valami, ami szinte kényszeríti az embert, hogy higgyen neki, ámbár az egész idő alatt tudom, hogy a sátán unokahúga hozzá

képest főnökasszony lehetne az üdvhadseregben.

Ránézek és eltűnődöm. Talán hallottak már erről a csinos hölgyről: Kleopátrának hívták, és akkor ejtette törbe Antoniust, amikor a fickó hátát fordított neki... Talán hallottak Madame Pompadourról, aki úgy rászedte a francia királyt, hogy csakhamar forradalom lett a dologból.

Higgyék el, ez a Paulette nem a mi korunkba való. Ha a középkorban élt volna, még Oroszlánszívű Ricssal is elhitheti, hogy tulajdonképpen nyúlszíve van.

– Nézze, kedvesem – mondom. – Sokkal előnyösebb lett volna, ha ezt a szerelmi vallomást a revolveres jelenet előtt mondja el. Mindenesetre vegye tudomásul, hogy átlátok kisdéd játékain. Tudom, megijedt, amikor közöltem, hogy elmegyek Rudyhoz, mert sejtette, hogy egyet-mást megtudhatok tőle – például azt, hogy maga tényleg Grantworth Aymes szeretője volt, és maga volt a főbűnös szegény Rudy-átverésében is, habár Aymes fosztotta ki őt. Nyög egyet.

– Nagyon is világos, miért próbálja most a szerelmes feleség szerepét játszani. Biztos akar lenni abban, hogy Rudy halála után magáé az örökség, és ezért nem volna jó, ha a férje megtudná, hogy milyen csúnyán rászedte annak idején. Kínos lenne, ha miután maga Aymest rábeszélte, hogy adja vissza a pénzt Rudynak, Rudy szépen elhalálozna, és a csinos kis összeget nem magára, hanem mondjuk a Vesebajos Teniszjátékosok Sakk-körére hagyná

Mélyet sóhajt, és én folytatom:

– Ezért a nagy színjáték, Paulette! Szerette volna elhithetni Rudyval, hogy szánja-bánja a Grantworthszel elkövetett bűneit, s most már jó kis feleség lesz. Szegény Rudy bekapta a horgot. Még azt sem sejtji, hogy maga most azzal a pocsek Luisszal szórakozik.

Semmit sem felel. Úgy figyelem, mint valami kígyó. Kíváncsi vagyok, hogy fogadja a mondókámat. Csak ül a széken, néz-rám, és könnyek potyognak a szeméből.

– Oké, Paulette – mondom. – Most pedig fölme gyünk a szobájába, maga szépen felöltözik, és aztán kisebb utazásra indulunk. Ajánlom, ne próbálkozzék semmi ravaszsággal, mert megbánja.

Fölemeli a fejét.

– No és ha nem vagyok hajlandó magával menni? – kérdezi. – Amerikai állampolgár vagyok, és vannak jogaim. Hol a letartóztatási parancs? Hová visz? Ügyvédet akarok.

– Ne bosszantson, angyalom – felelem. – Valóban nincs letartóztatási parancsom, ezzel szemben van két nagyra nőtt kezem, és ha nem engedelmeskedik, a térdemre fektetem, és úgy elnászpángolom, hogy szikrák pattannak majd az alaprajzából. Ami meg az ügyvédet illeti, azt se bánom, ha két gépesített ügyvédi osztagot mozgósít, mert az sem fogja kihúzni a csávából. Legyen jó kislány, különben megverem.

Fölvezetem az emeletre, és megvárom, amíg felöltözik. Aztán körülnézek, hogy hol van az a mexikói minden, de sehol sem látom; úgy látszik, elment.

Paulette igen szótlan. Mérges. Amikor elkészül, lemegyünk, és elsétálunk az autómhoz. A kocsiban rendőrségi bilincset veszek elő, és a nő kezére csatolom. Elindulok. Gyorsan iell cselekednem, mert Daredo pajtásai még valami bajt keverhetnek. Szeretném azt a Luist is magammal vinni, de sajnos mexikói

állampolgár, és én nem óhajtok bajba kerülni miatta.

Beletalpalok a gázba, nagyon sebesen megyünk. Leérek az országútra, és hamarosan elhaladunk Luis rejtekhelye mellett, Hátrapillantok Paulette-re, látom, hogy észreveszi a mozdulatlanul fekvő Luist. Mosolyog.

Egy kis idő múlva jobb lesz az út, száguldani kezdek. Csakhamar a yumai úton járunk.

Az éjszaka véget ért, feltűnik a napocska. A Kaktusz Lizzie-t kezdem énekelni, mert ez a dal mindig jókedvre derít.

Körülbelül százötven mérföldnyi az út Yumáig, hamar akarok odaérni.

Két-három dolgot igen gyorsan kell elintéznem, mert ha nem csálnak az ösztöneim, hamarosan nagyszabású zűrzavar kezdődik.

Cigarettára gyújtok, és hátrapillantok Paulette-re. Hátradől az ülésen, és megbilincselte kezét az ölében tartja.

– Kérek én is egyet – szól mosolyogva.

Meggyújtok egy másik cigarettát, hátrahajolok, és a szájába dugom. Bólint Újra előrefordulok, és az útra összpontosítom a figyelmemet. – Ugye tudja, Lemmy – mondja kis szünet után –, hogy igen nagy kockázatot vállal; ha nem tévedek, mint fontos tanút visz magával... Épp ezért szeretném tudni, hogy milyen jogon bilincselte meg, és miért szöktetett ki Mexikóból. Ne felejtse el, hogy amerikai vagyok. Komoly vád nincs ellenem, hiszen jogom volt magára löni, miután az éjszaka kellős közepén ott találtam magát a házamban.

Kifújja a füstöt.

– Nagyon kellemetlen következményei lehetnek ám ennek – folytatja.

Épp csak egy pillantást vetek rá.

– Nézze, Paulette – mondom. – Szedje össze magát, és ne beszéljen ostobaságokat. Füttyölök rá, hogy le akart löni vagy sem. Nem tanúnak viszem haza.

– Aha! – feleli. – Ha nem tanú vagyok, és gyilkossági kísérlet miatt sem akar vádat emelni ellenem, akkor talán szabad érdeklődnöm, hogy miért visz magával és hová?

– Ha érdekli, megmondhatom – válaszolok. – Palm Springsbe viszem, és gyilkossággal vádolom.

Hátranyújtok neki még egy cigarettát.

– Egész pontosan – folytatom – azzal vádolom, hogy január 12-én éjjel megölte Grantworth Aymest.

XII. FEJEZET

Éjjel tizenegy óra van, amikor végre megállítom az autót Metts háza előtt Palm Springsben.

Paulette már valamelyest megnyugodott.

Yumában eltöltöttem néhány órát; fölhívtam Mettset, és közöltem vele egyet-mást előre, hogy ne legyen túlságosan meglepve, ha megjelenek. Azután a Mexicaliban levő mexikói hatóságokkal volt egy rövid telefonbeszélgetésem, majd a New York-i hivatalt is fölhívtam. Paulette közben rendbe hozatta a haját. Nem

akartam sietni, mert Palm Springsbe éjjel kívántam megérkezni. Nem akartam, hogy bárki meglássa Paulette-et, minthogy meglepetésnek szántam őt.

Amikor odaérkezünk, a seriff szobájában átadom a nőt Mettsnek.

– Íme Paulette Benito – mondom neki. – Grantworth Aymes meggyilkolásával vádolom. Tartóztasd le, és tartsd lakat alatt, amíg a kiadatási engedélye megérkezik. Úgy vélem, két-három napos fogság nagyon is jót fog tenni a hölgynek. Legalább békés lelkiállapotba kerül.

– Ahogy kívánod – feleli Metts.

Csönget. Egy rendőr jelenik meg. Metts közli velem, vigye át a nőt a rendőrségi épületbe, és csukassa le. További utasításig senkivel sem szabad érintkeznie.

Paulette csendesen áll a szoba közepén. Nagyon csinos. Nagyszerű frizurát csináltak neki Yumában. A ruhája is remek,

Rám mosolyog.

– Hát jó – mondja. – Legyen úgy, ahogy maga akarja, Lemmy, de figyelmeztetem, hogy ez még az állásába fog kerülni. Követelem, hogy ügyvédet kapjak. Jogom van hozzá. Hozzájárul, vagy inkább önhatalmúlag megváltoztatja az Egyesült Államok igazságszolgáltatását?

– Ahogy parancsolja – mondom. – Mr. Metts gondoskodni fog róla, hogy reggel egy kitűnő ügyvéd látogassa meg. De figyelmeztetem, hogy nem sok haszna lesz belőle. Még óvadék ellenében sem kerülhet szabadlábra, ha én nem akarom. Mosolyog. Gyönyörű fogai vannak. Még sohase láttam ilyen szép fogsort, hacsak Henriette-ét nem. A rendőr készül elvezetni őt.

– Au revoir, Lemmy – mondja a nő. – Nyavalyás kis detektív maga. Remélem, nem hitte el, hogy szerelmes vagyok magába!

– Sohasem hiszem el azt, amit a nők mondanak – felelem. – Viszlát, Paulette. Semmi olyat ne tegyen, amit a kedves mamája rossz néven venne.

A rendőr kivezeti.

Elmondom Mettsnek a legfontosabbakat, meg azt is, hogy mi a tervem. Jó fiú ez a Metts, és van is esze; mindenben igazat ad nekem, és közli, hogy számíthatok a támogatására.

Ezután átadja azt a táviratot, amelyet a New York-i központ küldött nekem.

Nagyon megörülök neki.

Talán emlékeznek rá, hogy mielőtt Mexikóba indultam volna, táviratoztam New Yorkba. Abban a sürgönyben volt Henriette január 12-én viselt öltözékének a jegyzéke. Megkértem a New York-i kollégákat, hogy Marie Dubuinet-vel, a szobalánnyal, valamint az éjjeliőrrel ellenőriztessék, hogy ebben a ruhában látták-e Henriette-et. Íme a válasz:

Válasz C. táviratára. Marie Dubuinet szobalány, jelenleg Mrs. John Vlaford alkalmazottja, a közölt öltözködés mindkét darabját fölismerte, és vallja, hogy ő csomagolta be a ruhadarabokat Mrs. Henriette Aymes számára, amikor az asszony Hartfordba utazott stop James Fargal éjjeliőr igazolja, hogy az a nő hasonló szőrmeturnált és kabátot viselt, amikor kiszállni látta Grantworth Aymes autójából, mielőtt a nevezett férfi behajtott a folyóba stop mindkét tanú határozottan, habozás nélkül igazolja a ruhadarabok azonosságát.

Tizenkét óra van. Mettsszel megbeszéljük a teendőket. Metts kérdezi: komolyan gondoltam-e, hogy kerítsen ügyvédet Paulette számára, mire azt válaszolom,

hogy azt se bánom, ha az egész ügyvédi kamarát ideküldik.

Ezután iszunk egy-két kortyot, majd lemegyek, beszállok az autóba, és kihajtok a Hacienda Altamirába. Megint gyönyörű éjszaka van. Elgondolom, mennyi minden történt-azóta, hogy először hajtottam végig ezen az úton. Az élet szerfölött furcsa, akármilyen szemszögből nézi is az ember, sőt akkor is furcsa, ha semmiféle szemszögből nem nézi.

Egyszerre csak a virslibárhoz érek. Kiszállok, bemegyek, és kávé rendelek. A két fehér köpenyes leányzó még mindig ott van, és az öreg Virslis Annie-nek nevezett asszonyság is ott üldögél, nagyon részeg, virslit eszik és sír.

A vörös hajú lány csillogó szemmel néz rám.

– Húha, Mr. Caution! – mondja. – Irtón izgultunk, amikor maga megérkezett.

Pedig azt mondta, hogy a mexikói Magdalenából jött. Isteni dolog lehet detektívnek lenni.

Megiszom a kávémat.

– Nem rossz dolog, édes – felelem –, ámbár néha kissé kényelmetlen. Vigyázzon magára, különben maga után is nyomozni kezdek.

Pajkosán rápillantok.

– Ugyan, ugyan – feleli. – Nem is bánám. Nem lehet az olyan rossz, ha olyasvalaki nyomoz az ember után, mint maga.

– Viszlát és köszönöm – mondtam.

Kiiszom a kávé, és elindulok. A holdfényes országúton Henriette-en töröm a fejemet. Azon tűnődöm, vajon mennyire tetszik neki, hogy Pereira ellenőrzése alatt áll. Emlékszem, milyen szörnyű mérges volt rám, amikor utoljára együtt voltunk a rendőrségen, és én megkértem, adja meg azt a bizonyos listát a ruhadarabjairól. Úgy érzem, nem lehetek nagyon népszerű Henriette-nél, és lehet, hogy ma éjszaka még jobban meggyűlöl majd.

Hamarosan feltűnik a Hacienda. Csillognak a neonfények, de a bejárat előtt nincs sok kocsi. Úgy látszik, ma este kevés a vendég. Megállítom az autómat, és bemegyek. Pereira a ruhatárnál álldogál és beszélget. Amikor meglát, rám mosolyog.

– *Buenos noches*, señor Caution – mondja. Igén örülök a viszontlátásnak. Mindén réndben van. Ha látni akarja senora Aymest, fönt van a kártyaszobában.

– Remek – felelem. – Maga jó fiú, Pereira, hasznos munkát végzett. Talán egyszer még alkalmam lesz meghálálni.

– Mindnyájan fönt vannak – mondja. – Fernandez meg Maloney is. De kérem, hogy né fizessén azért, amit iszik, señor Caution, légyen a vendégem.

Bemegyek a tánchelyiségbe. Nincsenek sokan, és a zenekar unott pofát vág, mint minden zenekar, ha kevés a vendég. Átvágok a táncparketten, és fölmegek a lépcsőn.

Néhány lépcsőfok után eszembe jut, hogy itt találtam meg Sagers ezüst selyemzsinórját. Megállok és körülnézek.

Körülbelül húsz láb magasan fut a körfolyosó. Körülbelül fölöttem van a játékszoba. A közelben a körfolyosóról nyílik az a szoba is, ahová Henriette vitte Maloneyt, amikor Fernandez leütötte a fiút. Távolabb a sarokban még egy nagyobb szoba van, jobb oldalon pedig két kisebb.

Bemegyek a játékterembe. Körülbelül tizenketten tartózkodnak a helyiségben.

Fernandez, Maloney és még két férfi pókert játszik a középső asztalon, – a többi figyelő őket. Henriette is.

Amikor belépek, Henriette fölnéz és észrevesz. Rámosolygok. Elkomorodik az arca. Hátat fordít nekem.

– Ejnye, Henriette – mondom –, csak nem mulaszt el jó estét kívánni régi kedves barátjának?

– Már közöltem a véleményem magáról – feleli –, és kérem, ne szóljon hozzám.

Utálok a magafajta durva lelkű rendőröket.

– Így is jó – felelem. – De azt hiszem, mire végzünk, még sokkal jobban fog utálni. Én a maga helyében nem lennék ilyen szemtelen.

Egyszerre csönd lesz. A pókerjátékosok Henriette-et figyelik, no meg engem. Maloney föláll.

– Hallja, Caution – mondja. – Tudom, hogy a kötelességét teljesítenie kell, de sokféle módja van annak, és se oka, se joga, hogy durva legyen Mrs. Aymesszel.

– Durvaságról szó sincs – felelem. – Csak nem szeretem az udvariasságot.

Fernandez – szólok oda a másik fickónak, aki vigyorog, és a kártyát keveri. – Tehetne nekem egy szívességet. Odalent várakozik néhány rendőr. Kísérje föl őket.

– Szívesen – feleli Fernandez.

Fölkel, és kimegy a szobából. Maloney arca elkomorodik.

- Mi a baj, Caution? – kérdezi. – Letartóztat valakit?.

– Úgy van – felelem. – Végre is ez a dolgom. Mit gondol, miért jöttem ide, nyaralni?

Nem szól semmit, de nagyon komoly arcot vág. Cigaretta gyújtok. Nyílik az ajtó, Fernandez és Pereira lépnek be, mögöttük a két rendőr, akik a Mettszel való megbeszélés alapján lent vártak rám. Roppant feszült a légkör. Mindenki várja, hogy mi fog történni. Fernandez újra leül, sunyin mosolyog, és keverni kezdi a lapokat.

– Mrs. Henriette Aymes – mondom –, a törvény nevében letartóztatom, amiért január 12-én a New York-i Gyapotkikötőben megölte a férjét, Grantworth Aymest. Továbbá azzal is vádolom, hogy megpróbált forgalomba hozni kétszáz ezer dollár értékű hamisított állampapírt. Ezennel átadom a Palm Springs-i rendőrség közegeinek, és a New York-i tárgyaláshoz szükséges kiadatási engedély megérkezéséig fogságban marad.

Odafordulok a rendőrökhöz.

– Oké, fiúk – mondom. – Vigyétek.

Henriette egy szót sem szól. Halálsápadt, és remeg az ajka. Maloney előrelép, karon fogja, majd hozzám fordul:

– Csúnya dolog ez, Caution – mondja. – Azt gondoltam, hogy...

– Sajnálom – feleltem. – Ha maga mindenáron a hős szerepét akarja játszani, megengedem, hogy Henriettével menjen Palm Springsbe.

– Köszönöm – feleli.

Kimegy Henriette-tel együtt, a rendőrök követik őket Pereirához fordulok.

– Beszélni akarok magával és Fernandezzel – mondom – jó lenne bezárni a boltot, és hazaküldeni ezt a népséget. Az irodában találkozunk, és megbeszéljük a dolgokat

Pereira, Fernandez meg a többi fickó kimennek a szobából. Aztán hallom, hogy rendezkednek, és távoznak a vendégek. Odamegyek a bárszekrényhez, whiskyt veszek elő és töltök. Körülbelül tíz perc múlva Pereira visszatér, és közli, hogy minden rendben van. Azt ajánlja, menjünk az irodájába, ott kényelmesebben beszélhetünk. Követem a folyosóra, majd a szobába. Fernandez az asztal mögött ül, és koktélt szűröcsöl. Amikor belépünk, fölpillant.

– Hát, Mr. Caution - mondja –, úgy történt, ahogy az elején gondoltam. – Némi habozás után kiböki: – Sejtettem, hogy az asszony a gyilkos. Parancsol valami italt?

Igen, - mondom. Pereira megkínál egy cigarettával, és tüzet ad.

– Nem tehettem másként – mondom. – Nyilvánvaló, hogy csak Henriette lehetett az a nő, aki kiszállt abból az autóból a gyilkosság éjjelén. Ma este teljes bizonyosságot szereztem erről. Táviratot kaptam New Yorkból, amely szerint a szobalány és az éjjeliőr igazolták, hogy az asszony tényleg a szobán forgó öltözéket viselte. Ez elég bizonyíték.

– Azt hiszi, Henriette bűnös a részvényhamisításban is? – kérdezi Fernandez.

– Nem – felelem –, nem ő tette, valaki más, de az ő megbízásából. Nem tudom, ki az illető, de holnap reggel megpróbálom szóra bírni a hölgyet, talán könnyít a lelkén, és bevallja, ki a cinkosa.

Fernandez fölkel, és még egy koktélt kever magának. Nagyon elégedettnek látszik.

– Sajnálom az asszonyt – feleli. – Most igazán pácban van: nagy ravaszság kéne ahhoz, hogy kikecmeregjen belőle.

– Meghiszem azt – felelem. – De mondja csak, Fernandez – teszem hozzá –, miért álnéven jött ide, miután meghalt a gazdája?

Fölnéz és vigyorog.

– Valamit csak kellett csinálnom – válaszolja. – Pereirát már ismertem. Egyszer, körülbelül másfél éve jártam itt Aymessel. A Fernandez nevet meg egyszerűen azért vettem fel, mert az eredeti nevem, a Termiglo nem tetszett.

Szemtelenül néz rám.

– Óhajt még tudni valamit? – kérdi.

– Igen – mondom. – Maga szabadnapos volt azon az éjszakán, amikor Aymes meghalt?

Elnyomja a cigarettát.

– Nem – feleli. – Miért kérdezi?

– Gondoltam, megmondhatná, mit csinált. Valahol csak eltöltötte azt az éjszakát, s talán akad is valaki, aki majd igazolja az alibijét.

Nevet.

– Hát persze – feleli. – Ha éppen tudni akarja, hát Henriette szobalányát vittem moziba. De nem tudtam, hogy alibire lesz szükségem.

– Nincs is szüksége rá, Fernandez – mondom. – Csak éppen tudni szeretném, hogy ki merre járt akkor.

Gyors pillantást vet Pereirára. Odamegyek az asztalhoz, és töltök egy italt magamnak. Éppen lenyelem, amikor megszólal a telefon. Fernandez fölemeli a kagylót, és rám néz.

– Magát keresik – mondja –, Metts, a Palm Springs-i seriff.

– Ide hallgass, Lemmy! – mondja Metts a telefonban. – Házasság veszélye forog fönn; tudni szeretném, hogy mit tegyek. Megengedhetem?

– Miről beszélsz, Metts? – kérdem. – Ki akar házasodni, ki ellen és mi közöm hozzá?

– Henriette és Maloney – feleli. – Amikor ideértetek, Maloney közölte, hogy Henriette-et az Aymes-féle gyilkosság, valamint a részvényhamisítás vádjával letartóztattad, és hogy gonosztévő vagy. Azt mondja, az asszony teljesen össze van törve, nincs egy vasa sem, egyedül áll a nagyvilágban, és te egyszerűen rákened a büntetteket Maloney feleségül akarja venni, hogy legalább legyen valakije, aki ügyvédet szerez neki és általában a pártját fogja. Megbeszélte Henriette-tel, és az asszony beleegyezett. Mit tegyek? Mindketten itteni lakosok, és joguk van házasságot kötni. Fölhívtam a békebíró, félóra múlva itt lesz. De aztán arra gondoltam, hogy jobb, ha téged is értesítek; ezért telefonáltam.

– Köszönöm szépen, Metts – mondom. – Ne aggódj. Mindjárt ott leszek, és meg fogom akadályozni ezt a házasságot. Különben is mit képzelsz az a Maloney? A rendőrség nem anyakönyv-vezetői hivatal!

– Persze.

– Amíg odaérek, ne csinálj semmit, de ne is engedd, hogy a házasságot megkössék. Érted?

– Igen – feleli. Leteszem a kagylót.

– Fernandez – mondom azután. – Már többször tűnődtem, hogy maga miért akarta Henriette-et feleségül venni, s aztán hirtelen miért gondolta meg a dolgot? Azért, mert sejtette, hogy a nőnek része volt a részvényhamisításban? Bólint.

– Úgy van – feleli. – Amikor maga megjelent itt, gyanakodni kezdtem, hogy Henriette Aymes haláláról többet is tud, mint ahogy mi gondoltuk.

– Aha, értem – felelem. – Hát most mennem kell. Még csak annyit, hogy szeretném, ha holnap velem jönnének New Yorkba. Mindketten fontos tanúk a Henriette-féle ügyben, és az államügyész mindenképpen akar majd beszélni magukkal

Pereira vitázni kezd, hogy nem hagyhatja ott a Haciendát, de Fernandez elhallgattatja.

– Ha mennünk kell, hát megyünk – szól. – Egyébként se bánom, hogy néhány napot New Yorkban tölthetek államköltségen.

– Helyes – mondom. – Tehát úgy készüljenek, hogy holnap utazunk. Ha valami dolguk van itt, intézzék el. Korán reggel indulunk. Vizontlátásra.

Távozom. Beszállok az autóba, és elindulok. Kis idő múlva lassítok, és keresem azt a rendőrt, akinek a Mettszel való megállapodás szerint a közelben kell várakoznia. Egyszerre megpillantom az út mentén, egy fa mögött

– Amilyen gyorsan csak tudsz, menj a Hacienda Altamirához – mondom neki. – Óvatosan közelítsd meg, vigyázz, ne vegyenek észre. Figyeld a házat. Csak Pereira és Fernandez vannak ott. Ha távoznának, kövesd őket, bár azt hiszem, otthon maradnak. Körülbelül egy óra múlva visszajövök.

Oké, mondja és elmegy.

Úgy száguldok végig a Palm Springsbe vezető úton, mintha forró ólom lenne az ülés alatt. Azért sietek, mert meg kell akadályoznom Henriette és Maloney

házasságát.

Amikor alaposan meggondolom a dolgot, azt hiszem, tulajdonképpen nem is számítana, ha Henriette Maloney felesége lenne. A nyomozás szempontjából nincs is olyan nagy jelentősége, viszont van valami elképzelésem a hölgygel kapcsolatban, amire döntő befolyással volna ez a házasság.

A mamám mindig azt mondogatta nekem, hogy egy nőnél csak két nő veszélyesebb. Véleményem szerint Salamon király szerfölött könnyelmű ember volt. Tessék csak elképzelni négyszáz feleséget. Ámbár el kell ismerni, hogy az ókori fickóban volt valami imponáló erély és vállalkozókedv. Ha az ember alaposan végiglapozza a történelemtkönyveket, világosan kiderül, hogy a férfinem egyre züllik. Később a középkorban ott volt az a Henrik, mégpedig a nyolcadik, aki azt hitte, hogy különösebb figyelmet érdemel, amiért hat felesége is volt, holott Salamonhoz képest nyimnyám fráter lehetett.

Megérkezem Mettshez, bemegyek a szobájába. Ott ül az íróasztal mögött, pipázik, a dohánya olyan illatot áraszt, mintha valaki két héten át fokhagymát evett volna ebben a helyiségben.

– Mi ez a házassági dili? – kérdezem. Vigyorog.

– Maloney idekíséri a nőt – felel –, az nagyon mérges, amiért letartóztattad. Minthogy nincs pénze, nem tud ügyvédet fogadni. Maloney azt hiszi, hogy ha összeházasodnak, majd csak kihúzza valahogyan a hölgyet a csávából. Én beleegyezem. Fölhívtam a békebíró, aki türelmetlenül várakozik.

– Mégpedig hiába – mondom. – Figyelj csak, Metts. Henriette letartóztatása egyszerű komédia. Az asszony nem bűnös. Kénytelen voltam ezt a mókát eljátszani, majd később elmondom, miért. Most pedig menjünk a nászra készülődőkhöz.

Fölkel, és elteszi a pipáját, aminek nagyon örülök. Bemegyünk a szomszéd szobába.

Valaki egy nagy csokor virágot tett az asztalra, az asztal előtt ott áll a békebíró, készen az esketésre. Valamint két rendőr, tanúnak. No és persze Henriette és Maloney.

– Pillanat türelmet kérek – mondom. – Sajnos, meg kell akadályoznom, hogy a frigy megköttessék.

Megmagyarázom a bírónak, hogy sajnálom, amiért éjnek idején idefárasztották, de sajnós, nem lesz esküvő. Erre a két rendőrrel együtt távozik.

Akkor aztán Henriette-nek is megered a nyelve. Megkérdezi, hogy mit képzelek, és miféle jagon akadályozom meg az esküvőjét. Közli, hogy Metts engedélyt adott rá, és ő ragaszkodik a házassághoz. Pimasz alak vagyok, amiért ennyi kellemetlenséget okoztam neki, hazug vádakkal illettem stb... Ha pedig Maloney olyan rendes, és segíteni akar rajta, akkor senkinek sincs joga ebben megakadályozni őt.

Henriette nagyon mérges. A szeme villámokat szór. Szerfölött jól áll neki.

– Úgy hiszem, életemben nem gyűlöltem senkit még annyira, mint magát – mondja. – Utolsó, aljas alaknak tartom!

Elhallgat, mert már nem bírja szusszal. Maloney is közbeszól:

– Hallja-e, Caution – mondja. – Ne legyen ilyen kegyetlen! Nincs joga a házasságunkat megakadályozni. Valakinek pártfogásába kell vennie Henriette-et.

Csúnya pácban van maga miatt. Ha nem hajlandó...

A szájára teszem a kezem.

– Fogják be a szájukat – mondom. – Ez most rád is vonatkozik, Metts. Henriette, jól nyissa ki a fülét, és próbálja megjegyezni, amit mondok, mert fontos.

Fütyülök rá, hogy kedvel-e vagy gyűlöl. Én egy föladatot kaptam, és a magam módján oldom meg. Ha a nyomozást befejeztem, meglátja, legszívesebben önmagát vágná kupán, amiért olyan szemtelen volt velem.

Amikor letartóztattam a Haciendán, egyszerű kis komédiát játszottam. Ha egy kis szerencsém lesz, tervem további része is sikerülni fog. Szükségem volt rá, hogy Fernandez és Pereira azt higgyék, magát vádolom a részvényhamisítással.

Mindkettejükkel közöltem, hogy holnap New Yorkba viszem őket.

Nomármost: néhány perc múlva visszamegyek a Haciendára, de mielőtt távoznék, közölnöm kell valami fontosat, Henriettel! Ma éjszaka találkozni fog Mrs. Paulette Benitóvalazzal a nővel, akivel a férjének viszonya volt, azzal a nővel, akinél a *valódi* értékpapírok vannak!

Értetlenül néz rám.

– Grantworth Aymes meggyilkolását pedig Paulette-re fogom bizonyítani: Aymest két nő ölhetta meg... mert január 12-én éjjel csak két nővel találkozott. Az egyik maga volt, a másik Paulette.

Mindenki rám bámul.

– Henriette-et el akarom tüntetni az ügyből – folytatom – mégpedig egy hamis bizonyítékkal. Azt fogom állítani, hogy a New Yorkban végzett vizsgálatok szerint Henriette nem ölhetta meg Aymest, mert egy olyan vonaton távozott el New Yorkból, amely öt perccel azelőtt indult, hogy az éjjeliőr azt a rejtélyes nőt látta kiszállni Aymes autójából. Azt fogom állítani, hogy a vasúti pénztáros és a kalauz fényképről fölismerték Henriette-et, és igazolják, hogy azon a Hartfordba menő vonaton utazott.

További magyarázatot majd tavaly karácsonykor fogok adni. Addig azonban jegyezze meg, Henriette: a gyilkosság éjszakáján az esti nyolc negyvenkor induló hartfordi vonaton utazott el New Yorkból.

Furcsán néz rám. Fáradtnak látszik, és érzem, hogy bármelyik percben elbőgheti magát.

– Rendben van, Lemmy – szól lassan. – Bár nem értem az egészet, nem fogom elfelejteni, amit mondott.

– Oké – felelem. – Most pedig indulok. – A többit Mettsnek mondom: – Henriette nincs letartóztatva, de nem akarom, hogy elmenjen. Szeretném, ha Maloney is itt maradna, míg vissza nem térek.

Az ajtóból visszafordulok, és Henriette-re nézek. Majdnem mosolyog.

– Majd ha visszajövök, Henriette, elmesélem, miért akadályoztam meg, hogy Maloney felesége legyen.

XIII. FEJEZET

Örülök, hogy megakadályoztam Henriette és Maloney esküvőjét
Mialatt a Hacienda felé vezető úton száguldok, némiképp elbőlcselekdem

magamban a nőkn. Már egyszer említettem, hogy van bennük ritmus és vadregényesség; ezenkívül van bennük még egy és más, amit csak veszedelmesnek nevezhetek.

Általában az a baj, hogy erős befolyást gyakorolnak az emberiség hímnemű részére. Engem nem is az aggaszt, hogy mire képes egy nő, hanem az, amit egy nő egy férfiból csinálni tud.

Hallottam már olyasmit, hogy alapján véve igen kicsi a különbség férfiak és nők között. De az ilyen könnyelmű kijelentést nem szabad komolyan venni. A férfit az esze irányítja, a nőt az ösztöne.

Vegyük például Henriette esetét. Miért akart Maloney felesége lenni? Csakis azért, mert pácban volt, nincsenek barátai, és minthogy én bosszúságot okoztam neki, azt hitte, hogy Maloneyban pártfogóra és jó baráttra lel, aki megvédi majd őt a gonosz világtól.

Marhaság.

Maloney nemigen lehetne hasznára. Először is emlékezem még arra a rengeteg elegáns cipőre Henriette hálószobájában, és arra következtetek belőlük, hogy Henriette sokkal finomabb körökbe tartozik, mint Maloney: így hát aligha értenék meg egymást. Azonfelül Maloney nem is nagyon szerelmes belé. Ha az lenne, nem tűrte volna el azt, amit Henriette-tel műveltem.

Egyébként nagyon boldog volnék, ha ezt az ügyet végre befejezhetném. Ne felejtsek el, hogy azt a néhány órai alvást kivéve, Yumában, három nap, három éjjel talpon vagyok, pedig én azokhoz az emberekhez tartozom, akik minden formában kedvelik az ágyat.

Közben fél mérföldnyire megközelítem a Haciendát. Az autót levezetem az útról, és a bozótok közé rejtem. Aztán a ház felé settenkedem. Végre megtalálom a rendőr motorkerékpárját, majd néhány lépésnyire magát a rendőrt is.

Közli velem, hogy senki sem távozott a Haciendából, csak Fernandez jött ki, előhozta az autóját a garázból, és az épület elé állította. Elmeséli, hogy Fernandez és Pereira mindenféle holmit hordott le abba az autóba. Úgy látszik, az ötletem helyesnek bizonyult

Nem látom értelmét annak, hogy a rendőr a közelben maradjon, tehát visszaküldöm Palm Springsbe. Miután eltávozott, lassan odasétálok a Hacienda hátsó bejáratához. A garáztól a hátsó ajtóig a fal mellett osonok. A hátsó bejáraton abba a raktárszobába lehet jutni, ahol Sagers holttestét megtaláltam. Az ajtó be van zárva, de néhány percnyi munka után kinyitom.

Belépek, és bezárom az ajtót magam mögött, majd végigsétálok a folyosón, és bemegyek a raktárszobába. Átvágok a szobán, és lassan fölsurranok a bár mögötti ajtóhoz vezető néhány lépcsőn. Ez az ajtó nincs bezárva. Kissé kinyitom, és bekukucskálok.

Előttem a Hacienda táncparkettje. Minden lámpát eloltottak, de azért látom Pereira irodájának ajtaját, fönt a folyosón. Az ajtó egy kicsit nyitva van, így hallom, mit beszél Fernandez és Pereira.,

Cigarettára gyújtok, a bagót az ajtó mögött tartom, nehogy a parazsát észrevegyék. Körülbelül tíz percig várok. Hallom Fernandez nevetését. Aztán kitáruul az irodaajtó, és a fickó kilép rajta. A fény az arcára esik, látom, hogy cigarettázik, és nagyon elégedett képet vág.

Aztán visszamegy az irodába, és a következő pillanatban újra megjelenik, a kezében egy bőröndöt tart. Végigmegy a körfolyosón, és a vége felé, körülbelül a Hacienda főbejárata fölött megáll. Már-már azt hittem, hogy a folyosó végén levő szobába készül, de továbbmegy, és megáll egy nagy fesmiény előtt.

Vár. Néhány másodperc múlva Pereira is csatlakozik hozzá. Megfogják a festményt, és leemelik a falról. Aztán mindketten nekidőlnek a falnak, kiderül, hogy ott egy csapóajtó van.

Pereira visszamegy az irodába és becsukja az ajtót. Fernandez bemászik a fali csapóajtón, és eltűnik. Én meg bemegyek a helyiségbe, a bárpult mögé lépek, majd átmászom rajta, és lábujjhegyen fölfelé indulok a lépcsőn. Közben előveszem a Lugert.

Nagyon gyorsan és nesztelenül surranok fölfelé, és Pereira egyszerre arra riad föl, hogy az iroda küszöbén állok, és rászégezem a revolvert. Közben fél szemmel a csapóajtót is figyelem, hátha Fernandez megjelenik.

Pereira szerfölött meglepettnek látszik. A száját ellátja, és apró veritékcsöppek jelennek meg amúgy is visszataszító ábrázatán.

– No, Pereira – mondom –, kissé kínos a helyzet, ugye? Úgy vélem, nehéz idők várnak magukra. Fogadja meg a tanácsomat, és tegye azt, amit mondok; különben baj lesz. Van kulcsa ehhez az ajtóhoz?

Igen, feleli, és előveszi a kulcsot. Fölemelem.

– Helyes – mondom. – Most bezárom ide, és ajánlom, hogy ne moccanjon, amíg vissza nem jövök, különben nyerssé válhatik a modorom.

Kilépek a folyosóra, becsukom és bezárom az ajtót. Úgy vélem, hogy nyugodtan otthagyhatom Pereirát. Nem olyan fickó, aki meneküléssel próbálkozna. Szörnyen meg van ijedve. Aztán lábujjhegyen végigsettenkedem a folyosón, a revolvert készenlétben tartva, mert Fernandez bármelyik pillanatban megjelenhetik.

Odaérek a csapóajtóhoz. Bemászom. Egy kis szobában állok, amely a főbejárattól a tánchelyiséghez vezető folyosó fölött van. Egy lámpás van a földön, látom, hogy a sarokból vaslépcső vezet lefelé.

Lemegyek a lépcsőn, és folyosóra érek. Rövid tanakodás után rájövök, hogy ez a folyosó nyilván a tánchelyiség alatt a garázsig vezet. Eredetileg pince lehetett, de most kitűnő rejtékhelynek látszik.

Végigmegyek a folyosón. Egy ajtóhoz érek. Fény szűrődik ki alóla. Berúgom az ajtót, és beugrom rajta. Kövezett pince tárul elé. Néhány villanykörte ég benne. A sarokban Fernandez áll, és iratokat rámol egy bőröndbe. A pince bal oldali sarkában két hatalmas nyomdagép áll, a fal mellett néhány láda, polcokon üvegek, kefék és egyéb nyomdai kellékek.

Szóval igazam volt.

– Jó estét, Fernandez! – mondom. Megpenderül. Mutatom a revolveremet

– Csak nyugalom, fiúcska – mondom –, nincs értelme, hogy felizgassa magát.

Egész idő alatt tudtam, hogy például maga lőtt rám akkor éjszaka. Csak éppen jobbnak láttam úgy tenni, mintha Henriette-et gyanúsítanám.

Odamegyek hozzá.

– Álljon a fal mellé – szólok rá. – Emelje föl a kezét jó magasra – mondom. – Én a maga helyében nem moccannék. Egyetlen mozdulat, és éppúgy lelövöm, ahogy maga Sagerst lelőtte.

A feje fölé emeli a kezét, és a falhoz lép.

– Mit képzelsz, Caution? – mondja. – Nincs joga...

– Pofa be, Fernandez – felelem –, különben rögtön agyonlövöm, bár nem szívesen fosztanám meg egy ilyen jó ügyféltől a villamosszéket. Azon a napon, amikor végre oda kerül, nagy murit csapok majd örömben. Forduljon a fal felé, és maradjon nyugton, különben szitává lövöm.

Engedelmeskedik. Belenézek a bőröndbe. Teli van részvényekkel, állampapírokkal, kötvényekkel és ezerdolláros bankókkal. Egyiket-másikat fölemelem, és a lámpa alá tartva megvizsgálom. Hamis mindegyik.

– Aha, uhu – mondom jelentősen. – Szóval jól sejtettem. Maguk Pereirával nagyobb balekok, mint hittem volna. Amikor ma este azt mondtam, hogy New Yorkba megyünk, sejtettem, hogy biztos helyre akarják majd vinni a hamisítványaikat. Nehogy valaki megtalálja a távollétükben. Számítottam rá, hogy rajtakapom magukat, ha visszajövök.

Egy kukkot se szól.

– Persze maga, Fernandez, nyilván semmit se tud a dologról, véletlenül került ide. Maga az ötlet nem volt rossz. Fene könnyű lehetett a hamis bankókat a játékszobában elsózni a pityókás vendégeknek. Jó ötlet volt, de most már nem sok haszna lesz belőle. Na, gyerünk.

Fölviszem a lépcsőn a folyosóra. Kinyitom Pereira ajtaját, és belépünk. Pereira asztal mögött ül, és rémültnek látszik. Megmotozom Fernandezt, és elveszem jól elrejtett revolverét. Rászólok, hogy üljön le Pereira mellé, mire csúnya sértést vág a fejemhez.

– Több eszünknek kellett volna lenni – mondja azután. – Sejtettem volna, hogy csapda az egész New York-i utazás.

– Jól sejtette, Fernandez – felelem. – Ehhez a bulihoz több észre lett volna szükség. Alaposan átvertem magukat. Szép kis színjátékot rendeztem Henriette letartóztatásával, és maguk elhitték. Azt gondolták, hogy sikerült mindent rákenni arra a szegény nőre.

Rájuk nézek. Pereira a két kezébe temeti az arcát. Látszik, hogy minden ereje elhagyta. Fernandez azonban zsebre vágott kézzel vigyorog.

– Ilyen pocskék gonosztevőket még sohase láttam – mondom. – Bár az urak azt hitték, hogy nagyon ravaszak, azért hadd közöljek egyet-mást, talán jó lecke lesz. Azt hitték, hogy nagyokosok, mégis elkaptam magukat, akárcsak Langdon Burdellt meg a szobalányt és az éjjeliőrt, ők mind éppolyan tökfilkók, mint maguk. Mindnyájan elárulták magukat. Fernandez arca hirtelen eltorzul.

– Emlékszik, Fernandez, az elutazásom előtt maga meg Pereira elkísértek a Palm Springs-i rendőrségre... arra gondolok, amiket Henriette-et annyira fölbosszantottam a ruhadarabjai miatt? Megmutattam maguknak a listát, és megmondtam, hogy elküldöm New Yorkba, mert meg akarom állapítani, hogy Maria Dubuinet és az éjjeliőr fölismeri-e a ruhadarabokat, vagyis az a nő, aki Grantworth Aymes autójából kiszállt a gyilkosság éjjelén, ezeket viselte-e? Csak egyvalamit nem mondtam meg... azt, hogy a jegyzéket megváltoztattam. Nem azt a listát küldtem el, amelyet Henriette diktált le nekem. Henriette tudniillik fekete perzsabundát és turbánt viselt a gyilkosság éjjelén, de azon a jegyzéken, amit maguknak megmutattam, és amit New Yorkba küldtem, egészen más

ruhaleírás szerepelt. Barna nerckalap és világos nerckabát...

Az az ostoba szobalány is meg az éjjeliőr is szépen beleesett a csapdába. Mindketten azt állították, hogy a jegyzéken levő ruhadarabokat a gyilkosság éjjelén Henriette viselte... Elárulták, amit tudni akartam... elárulták, hogy nem Henriette ült akkor tirantworth autójában, hanem a maguk kis cinkosa, Paulette Benito. És ezzel elárulták azt is, hogy mindnyájan egy bandába tartoznak. Hallgatnak, mint a halak a szárazon.

– Rövid, de izgalmas rendőri pályámon – folytatom – már számos aljas gazemberrel találkoztam, de valamennyi szinte szent volt magukhoz képest. Pereira nyögni kezd. Aztán sírni. Továbbá izzadni. Úgy vélem, ideje, hogy egy kis erőt öntsek belé. Odamegyek a bársekreányhoz, töltök egy whiskyt, és odaadom neki a poharat.

– Igya meg, fiam – mondom –, amíg még alkalm van rá. A kivégzése napján úgysem fog italt kapni.

Főlnéz.

– Señor – szól –, nem ítélnék halálra. Nem téttém sémmit... Nem öltém még sénkit...

– No ne mondja – mondom. Leülök vele szemközt.

– Ide hallgasson, maga patkány! – mondom. – Remélem, elég esze van ahhoz, hogy megértse, milyen csávába került. Ha így van, próbáljon enyhíteni a büntetésén... E pillanatban a hamisítás nem érdekel. Tudom, hogy itt történt, és azt is, hogyan. Valami mást akarok tudni. Valaki agyonlőtte Jeremy Sagerst. Sejttem, ki volt. Halálbüntetést kap érte. De a másik, a cinkosa talán megússza öt- vagy tízévi fegyházzal.

Szünetet tartok, és cigarettára gyújtok. Azt akarom, hogy a fickók jól megfontolják a szavaimat. Egy kis idő múlva folytatom:

– Döntsék el, fiúk – mondom –, hogy melyikük a gyilkos, melyikük a hamisító. Szívesen fogadom, ha egyikük hajlandó a másikra árulkodni. Ha nem – hát mindkettőjüket elítéltetem gyilkosság vádjával és talán mindketten halálbüntetést kapnak. Ajánlom, hogy siessenek.

Várok. Fernandez még mindig vigyorog. Hátradönti a székét.

De Pereira nem érzi magát valami jól. Egyre jobban izzad. A keze reszket. Úgy vélem, egy-két perc múlva árulkodni kezd. Igazam van. Egyszerre megszólal:

– Én senkit se lőttem le, señor – feleli-, még sohase öltem meg embert. Azt se tudom, hogyan kell a revolverrel bánni. Nem én öltem meg Sagerst.

– Helyes, Pereira – mondom. – Szóval nem öltem meg Sagerst. Hát akkor ide figyeljen. Nem kell mást tennie, mint igent vagy nemet mondani a kérdéseimre, aztán aláírni a kis vallomást a Palm Springs-i rendőrségen.

Elhajítom a cigarettacsutkát, odamegyek a bársekreányhoz, és magamnak is töltök egy kis itókát. Nagyon elégedett vagyok a dolgok állásával, és úgy érzem, hogy néhány óra múlva végre befejezem az ügyet. Visszamegyek a székhez, és leülök. Új cigarettára gyújtok.

– Hát folytassuk, Pereira – mondom. – Amikor először megbíztak a nyomozással, és fölkerestem New Yorkban Langdon Burdell, ő figyelmeztette magukat, hogy mi munkához láttunk. Ugyanakkor egy fényképet küldött rólam, valami régi újságból szedte ki. A képet egyébként megtaláltam a bárpult mögötti

raktárszobában, ugyanott, ahol Sagers holttestét egy jegesládában. Burdell az újság szélére ráírta: "ez az a fickó", és elküldte Fernandeznek, hogy fölismerjen engem, ha megérkezem.

Nomármost. Megérkeztem. Megjelenek a lokálban, és azt hiszem, hogy senki sem ismer. Nagy színjátékot rendezek Sagersszel, hogy közölhesse velem a fontosabb értesüléseit, de közben maguk végig tudták, hogy mindketten detektívek vagyunk.

– Jó, jó – feleli Fernandez.

– Miután becsukták a bárt, Sagers odament magukhoz, és elmondta a megbeszélt szöveget: hogy Mexikóba kell mennie valami pénz miatt. Elbúcsúzik. Kimegy ebből a szobából. Végigmegy a folyosón, és elindul lefelé a lépcsőn, de Fernandez úgy véli, Sagers többet tud a kelleténél, ezért az ajtóhoz lép, és rálő Sagersra. A golyó lábán találja a fiút Sagers elesik, és legurul a lépcsőn. Fernandez még néhány golyót ereszt beléje, de Sagers kemény legény, még mindig nem hal meg. Erre Fernandez végigszalad a folyosón, áthajol a korlátan, és közelről újra beelő Sagersba.

– De jól tudja! – szolt közbe Fernandez szemtelenül.

– Sagers úgy dönt, hogy jobb, ha elhalálozik. Fernandez föléje hajol, és az ezüst szalagjánál fogva fölfelé ráncigálja. A szalag azonban elszakad. Később megtalálom. Fernandez azután vállára emeli a halottat, és a jegesládába helyezi. Elhallgatok. Pereirára nézek. Sír. A könnyek végigfolynak az arcán.

- Így történt? – kérdezem.

Beszélni nem tud, csak bólint. Fernandez ránéz.

– Fogd be a szád! – mondja. – Nem tudod, mit beszélsz. Csak nem tűröd, hogy ez a nyavalyás detektív ránk kenjen mindenféle aljasságot!

– Nézze, Fernandez – mondom. – Nem szívesen kezdenék erőszakoskodni magával. Már egyszer elláttam a baját, de ígérem, hogy a legközelebbi még annál is jóval fájdalmasabb lesz. Maradjon csöndben!

– Oké – fordulok Pereirához.-, szóval Fernandez lőtte le Sagerst. Nomármost, Fernandez, minthogy mindenáron beszélni óhajt, azt mondja meg, hová temette Sagerst?

– Egy szót se szólok – feleli. – Fogalmam sincs, miről beszél. Ki se nyitom a számat addig, amíg ügyvédet nem kapok.

Mosolygok.

– Nevetéges – mondom –, hogy most mennyire ragaszkodik a törvényességhez! Közben Pereira szava is megered. Közbeszól:

– Én mégmondom, senior... mégmondom az igazát..., Mágá jól mondtá az előbb. Fernandez ölté meg Sagerst... Azt hitté, hogy túl sokat tud... A gárázs fölött, a fál tövében temette él..

Fernandezre nézek. Még mindig vigyorog. Hintázik a széken. Annyira hátradől, hogy már-már átbukfencezik a széken; aztán egy rettentő gyors csellet próbálkozik. Miközben hátradönti a székét, kirántja az asztalfiókot, előkap egy revolvert, és négyszer beelő Pereirába. Pereira nagyot üvölt, aztán nyöszörögni kezd. A golyók nagyon közelről érték, és csöppet sem érzi magát jól.

Rázuhan az íróasztalra. Ugyanakkor én is működésbe lépek a Lugerrel.

Beelövök Fernandezbe, mégpedig kétszer. Mielőtt ő lőne le engem.

Lecsúszik a székről. Odalépek, föléje hajlok: – Mögöttem még mindig nyöszörög Pereira. Fernandez fölpillant, és beszélni kezd. Keskeny vércsík folyik a szája sarkából. Még mindig vigyorg.

– No látja – mondja. – Mégse ültet villanyszékbe... Mégse – Elájul.

Pereira nyugodtan fekszik. Úgy látom, elhalálozott. Amikor közelebről megnézem, kiderül, hogy igazam volt. A szeme már kezd üvegesedni. Fernandez felé fordulok. A fickó eltorzult teste kifacsarodva fekszik a padlón, a tekintete a mennyezetre mered.

Átlépek Pereirán, és fölemelem a kagylót, fölhívom Mettsset. Csakhamar jelentkezik.

– Hello, Metts – mondom. – A helyű halottasházból beszéllek, legalábbis olyan, mintha ott lennék. Néhány hulla hever itt, jó lenne, ha reggelig elvitetnéd őket Elmesélem, mi történt. Nincs nagyon meglepve. Úgy véli, Fernandez sok bonyodalomtól kímélt meg engem azzal, hogy lelőtte Pereirát, s hogy aztán az én golyóm áldásos hatására ő is elhalálozott.

Megkérdezem, nála mi újság. Kijelenti, hogy minden rendben. Henriette Maloneyval beszélget, és egyre azon töri a fejét, hogy miben sántikálok. Maloney olyan álmos, hogy alig tudja a szemét nyitva tartani, ő pedig, mármint Metts, egyedül sakkozik.

– Helyes – mondom. – Még valamit tehetnél értem. Küldj egygel több koporsót, Sagers számára. Valahol itt ásták el a közelben. Szeretném, ha földi maradványait valami rendesebb helyre szállítanák.

– Oké, Lemmy – mondja. – Egyébként, mint látom, nagyon gyorsan dolgozol. De mondd, mi meddig várunk rád? Neked soha nincs alvásra szükséged?

– Csak türelem – mondom. – A kis játszma hamarosan véget ér. El kell még mennem Henriette villájába. Megkeresek ott valamit. Azt hiszem, negyven perc múlva ott vagyok nálad. Egyébként hogy van kis barátnőnk, Paulette?

– Jól – feleli. – Olyan elégedett, mint egy fogfájós macska. Félórája meglátogattam. A fogházigazgató-nőnek szörnyű sok bosszúságot okoz.

Ügyvédet követelt, tehát intézkedtem, hogy reggel kapjon is. Legutoljára azt a jelentést kaptam róla, hogy abbahagyta a föl-alá járkálást, és lefeküdt; talán el is aludt.

– Helyes – mondom. – Figyelj csak, Metts, még egy szívességet kérnék, valószínűleg ez lesz az utolsó. Félóra múlva ébresztesd föl Paulette-et, és vedesd föl a szobádba. De vigyázz rá, hogy Henriette-et vagy Maloneyt ne lássa meg. Ha hisztériázik, bilincselj meg. Mihelyt visszatérek, befejezzük a mókát.

– Jól van – feleli. – Mindent elintézek. Viszlát, Lemmy. Fölakasztom a kagylót, aztán az asztalhoz megyek, és töltök egy italt, majd cigarettára gyújtok. Nagyon jólesik.

Aztán egy kis rendet csinálok. Fernandezt fölemelem, és visszahelyezem a székre, amennyire lehet, Pereirát is felültem. Aztán keresek egy kis ragtapaszt, az ajtóhoz megyek, és még egyszer megnézem a két hajdani gengsztert.

Aztán eloltom a lámpát, és kimegyek. Bezárom az ajtót, és két-három helyen leragasztom a ragtapasszal, hogy senki se mehessen be a rendőrorvos érkezése előtt.

Egy pillanatra megállók a folyosón, és lenézek a táncparkettre. A holdfényben furcsa árnyak vetődnek rá.

Kimegyek, és beszálok az autóba.

Remek az éjszaka, és igen jól érzem magam. Elindítom az autót, akkor döbbenek rá, hogy milyen fáradt is vagyok. Beletaposok a gázba, és igyekszem Henriette-hez.

Megérkezem, dörömbölök, senki se jelentkezik. Úgy látszik, a szobalány nincs otthon. Talán félt egyedül a sötétben.

Kinyitom az ajtót, és belépek, majd fölmegek Henriette szobájába. Amikor belépek, újra érzem a parfümjét, azt a furcsa szegfűillatot. Újra látom azt a sok cipőt. Az egyik széken – akárcsak első látogatásom alkalmával – Henriette köpenye hever.

Szívesen vagyok ebben a szobában. Azok közé tartozom, akik szerint egy szoba igen sokat elárul a lakójáról. Gyorsan összeszedem magam, mert félek, hogy a végén még érzélgős leszek.

Munkához látok. Alaposan átvizsgálom a szobát. Átkutatom minden zegét-zugát, és már-már azt hiszem, hogy nem találom meg azt, amit keresek. De akkor mégiscsak ráakadok.

Kinyitok egy ruhásszekrényt egy sarokban. Találok egy bőr irattárcát, kinyitom. Egy csomó levél van benne. Átnézem őket, és végre találok egyet, amelyet Grantworth Aymes írt. Körülbelül egy éve írhatta, és Henriette talán azért tartotta meg, mert bizonyos könyvek listája is benne van, amelyeknek vételét Aymes az asszonyra bízta.

A lámpához viszem a levelet, és ott olvasom el. Aztán leülök arra a székre, amelyen a köpeny hever, és tanakodni kezdek.

Egy kis idő múlva fölkelek és távozom. Bezárom a villa ajtaját, beszálok a kocsimba, és elindulok Palm Springs felé.

Az ügy befejeződött. Aymes levele az utolsó bizonyíték.

Mái sokféle üggyel foglalkoztam, de ehhez hasonlóan piszkosat és hidegvérűen kegyetlent még sohasem láttam.

Kár, hogy Fernandez elkerülte a villanyszéket. Viszont az a gondolat, hogy maradt valaki, aki még meglakol a bűnért, határozottan vigasztal.

A Kaktusz Lizzie-t kezdem énekelni.

XIV. FEJEZET

Végignézek rajtuk.

Metts nappaliszobájában ülök, az íróasztal mögött. Metts a sarokban, egy nagy karosszékből pipázik, és olyan képet vág, mintha nem is érdekelné a tanácskozás. Henriette Maloney jobb oldalán ül a nagy díványon, Paulette messzebb, a másik oldalon, egy széken, és furcsán, bölcsen mosolyog, mintha mindnyájan hülyék lennének, kivéve őt.

A hangulat szinte kellemesnek mondható. Metts eloltotta a nagy égőt, és csak egy állólámpa ég a sarokban, Paulette előtt. A fény a nő arcába hullik, és még szebbé teszi őt

Mondtam már, hogy a nők furcsa lények. Itt van például ez a Paulette. Remek nő, nagyszerű alakja van, érdekes arca, modora és egyénisége, és mégsem tud úgy élni, mint egy rendes asszony. Mindenáron pokoli dolgokat kellett művelnie. Sokszor tűnődtem, mi indítja el a nőket a züllés útján. Talán van valami bacilus, és az teszi, hogy bajkeverővé válnak? Ha meggondolom, még sohasem hallottam olyan gonosztettéről, amelynek a háttérében valahol ne lett volna egy nő. Az a francia muki, aki kitalálta a "cherchez la femmé!" jelszavát, tudta, miről beszél. Valamennyi nyomozásom alapján véve erre az alapigazságra épült: keresd a nőt. De talán ugyanez teszi érdekessé az életet.

Végignézek a társaságon, és mosolygok.

– Nomármost barátaim – mondom –, hogy úgy mondjam, elérkezett a történet vége. Azt hiszem, kissé szokatlan, hogy most itt tartjuk ezt a megbeszélést, és Paulette ügyvédje nincs jelen. De ne aggódjék, Paulette, semmit sem fogok kérdezni, és vallomást sem kell tennie. Teljesen a maga dolga, hogy mit csinál. Henriette-re pillantok.

– Angyalvirág! – mondom. – Magának a lehető legrosszabb elbánásban volt része. Kénytelen voltam nyersen viselkedni, mert ez volt az egyetlen hasznos módszer. Amikor oly alaposan megkínóztam a ruháival kapcsolatban – csak színészkedtem, mégpedig Fernandez és Pereira miatt. Mexikóba akartam menni, de ehhez el kellett hitetnem velük, hogy az ügyet befejezettnek tekintem, és maga az a nő, akit Aymes meggyilkolása miatt le fogok tartóztatni.

Hasonló okok miatt történt a ma esti letartóztatás is. Végképp meg kellett győződnöm azt a két fickót, hogy az ügy lezárult, ezért jöjjenek velem New Yorkba, tanúnak. Azért mondtam ezt nekik, mert tudtam, hogy akkor azonnal hozzálátnak a hamisításhoz szükséges kellékek eltüntetéséhez, hiszen reggel hosszabb időre el kell távozniuk. Tudtam, hogy a nyomdagépek valahol a közelben vannak, de azt akartam, hogy ők maguk vezessenek nyomra. Sajnálom a történeteket, Henriette, de mire befejezem az előadást, meg fog érteni.

Henriette halványan mosolyog.

– Semmi baj, Lemmy – mondja. – Én is sajnálom, hogy goromba voltam. Sejtettem volna, hogy magának több esze van annál, hogysem engem vádolna a gyilkossággal.

– Remek – felelem. – Hát akkor most elmondok mindent. Kissé hosszadalmasán fogok beszélni, de nem árt nagyon figyelni. Különösen magának, Paulette. Tudom, hogy ez a találkozás nem egészen törvényes keretek között jött össze, de a maga érdekében járok el így. Miután meghallgatta a mondókamat, visszamehet a cellába, és alaposan meggondolhatja a dolgot, főképp azt, hogy mit is mondjon holnap reggel az ügyvédjének.

Hát akkor kezdjük. Fernandez és Pereira meghalt. Pereira elárulta Fernandezt, aki ezért lelőtte őt, én viszont Fernandezt lőttem le. Mindkét fickó benne volt a Grantworth Aymes-féle hamisítási ügyben. De az egész bulit nem más kányította, mint maga Aymes.

Grantworth barátunknak nagy ötlete támadt. Az a hír járta, hogy könnyelmű tőzsdejátékos volt, s ez igaz is. Ha szerencséje volt a tőzsdén, minden rendben ment, ha nem, akkor a hamisításból élt. A Hacienda Altamirában – amelyet Grantworth építtetett – végezték a hamisítási munkát. A terv kitűnő volt. Eleinte

csak pénzt hamisítottak, mert azt könnyen forgalomba hozhatták a játékszobában. Ha valaki sokat ivott, nem nagyon nézegeti, milyen az a bankó, amit nyert vagy visszakapott. Ráadásul a legtöbb fickó, aki a lokálban megfordult, átutazó volt. Úgy gondolom, a környékbelieknek nem hamis pénzt adtak.

Bizonyára emlékszel, Metts, mit meséltél az első éjszakán; nemrég a Hacienda közelében találtatok egy fickót, alaposan betört fejjele. Azt is mondtad, hogy véleményed szerint ebben a játékszobában verték agyon. Hát úgy látszik, igazad volt. Egyike volt azoknak a fickóknak, akik hamis pénzt kaptak, de ő botrányt csapott, mert rájött a turpisságra. Egyszerűen eltették láb alól. Általában véve nagyszerű ötlet volt, hogy a Hacienda-t használták főhadiszállásnak. Részvényeket csak később kezdtek hamisítani, majd elmondom, miért.

A bandát kitűnően, szervezték meg. Aymes volt a főnök; Langdon Burdell (a titkár), Fernandez (a sofőr) és Marié Dubuinet (a szobalány) mind a tagjai voltak. Pereira vezette a lokált, és gyártotta a hamis pénzt. Régóta végezheték már ezt a bűnös tevékenységet, hogy finoman fejezzem ki magam.

Most pedig elmesélem, hogy miért kezdtek hamis részvényeket gyártani, különös tekintettel arra a kétszázezer dollár értékű állampapírra. Érdekes történet ez, aki a leginkább felelős érte, itt ül közöttünk: Paulette Benito.

Rámosolygok a nőre; visszanéz rám, és fölkapag. Még mindig kitűnőek az idegei. – Magától is bocsánatot kell kérnem, Paulette – mondom –, amiért Grantworth Aymes megölésének vádjával hoztam ide. Azt a férfit nem maga ölte meg, de ez a szöveg volt akkor nekem a legalkalmasabb. Most csak cinkossággal vádolom az említett hamisítási ügyben. De azért csak ne legyen túlságosan elégedett.

Várjon szépen, míg befejeztem, aztán annyit kacaghat, amennyi csak tetszik. Nohát. Körülbelül egy éve Grantworth megismerkedett Paulette-tel, és egymásba szerettek. Úgy vélem, gyöngye jellemű, ostoba fickó volt ez az Aymes, aki nagyon vonzóhatott egy olyan erős jellemű nőhöz, mint amilyen Paulette. Jóba lettek. Paulette tudomást szerez a pénzhamisításról. Kitűnőnek találja az ötletet.

Később aztán Paulette-nek is ötlete támad. Mégpedig pokoli. Ne felejtjük el, hogy férje is van, aki nagyon beteg. Súlyos a tüdőbaj, és nem sokat mászkálhat. Ritkán megy New Yorkba, és nem is sejti, hogy van valami a felesége és Grantworth között.

Kiderül egy szép napon, - hogy hamarosan meg fog halni, Paulette viszont szeretné a férj pénzét még a halála előtt megszerezni. Fene jó ötlete támad. Rábeszéli Rudy Benitót: a pénzét Grantworth Aymes révén fektesse be, és azt tanácsolja Grantworthnek, hogy a Hacienda-n gyártott hamis kötvényekből adjanak a férjnek, mert így a pénzt szépen megtarthatják maguknak. Rudy így csak hamis értékpapírokat kapna.

Rudy nem jön rá a dologra, mert Paulette kitűnően játssza az önfeláldozó feleség szerepét, aki nagylelkűen intézi férje anyagi ügyeit is. Ő kezeli a részvényeket (amelyek hamisak), Rudy különben is túlságosan beteg ahhoz, hogy eszébe jusson nagyítóval vizsgálgatni a papírokat. Amellett teljesen megbízik a feleségében.

Mindez azt mutatja, hogy milyen aljas lehet egy nő. A legtöbb asszony, akinek beteg az ura, mindent elkövet, hogy a szegény férfin segítsen. De Paulette nem ehhez a fajtához tartozik.

A terv kitűnően sikerül, nem jön rá senki. Úgy gondolták, néhány hónap alatt teljesen kifosztják Rudyt.

De egy szép napon egyszer csak feltűnik az a bizonyos narancshéj, amelyen előbb-utóbb minden gonosztevő elcsúszik. Paulette épp New Yorkban tartózkodik, amikor Rudy egy új szakorvoshoz fordul. Az orvos közli vele, hogy nagyon súlyos az állapota, és csak akkor élhet tovább, ha valami kellemes, száraz éghajlatú helyre megy. Arizonába vagy Mexikóba. Rudy gondolkozik a dolgon, és elhatározza, hogy most egy kicsit utánanéző, hogy is állnak az anyagi ügyei. Kiveszi részvényeit Paulette széfjéből, és talán a helyi tőzsdeügynököt keresi föl, hogy megállapítsa, mennyit érnek a papírjai, és mennyi idő alatt válthatja be azokat készpénzre. Képzeltetik, milyen meglepetés éri, amikor megtudja, hogy valamennyi részvény hamis, és annyit sem ér, mint a papiros, amire rányomtatták.

Nem részletezem, hogy mit érezhet szegény. Amikor Paulette megérkezik, a férje felelősségre vonja; megkérdezi, mi történt a háta mögött.

Mit felel Paulette? Persze azt nem mondhatja, hogy ő a bűnös. Egyszerűen azt állítja, hogy nyilván Aymes csapta be őket, de Rudy ne aggódjék, mert Grantworth épp a közelmúltban nagyobb összeget keresett a tőzsdén – ami tényleg igaz volt –, és Paulette majd kényszeríteni fogja, hogy adja vissza a pénzüket, különben följelenti őt.

Közben szörnyen bosszankodik Rudy miatt. Fogadni mernék, úgy gyűlölte, mint az ördögöt. Először is utálta, mert haldoklott... Másodszor utálta, mert becsapta őt, és Paulette néha bizonyára lelkiismeret-furdalást is érzett, a nők rendszerint meggyűlölik azt, aki miatt furdalja őket a lelkiismeretük. De amikor végül a férj rájön, hogy becsapták, minden oka megvan az asszonynak, hogy teljes szívéből és mértéktelenül gyűlölje.

Amint lehet, fölhívja Grantwortht, és közli vele, hogy Rudy rájött a csalásra, és némi készpénzzel el kell hallgattatniuk őt.

Grantworth beleegyezik, de higgyék el, csöppet sincs meglegedve. Annál kevésbé, mert törvényes úton kétszázézer dollárt keresett a tőzsdén, és elhatározta, hogy abbahagyja a hamisítást, jó útra tér. Azonkívül talán már kezdte unni Paulette-et. A kétszázézer dollárt felesége nevére íratta, azonfölül nagy összegű életbiztosítást is kötött. Egyáltalán nem örül annak az ötletnek, hogy a pénzt fizesse vissza Rudynak, de Paulette-nek mindenesetre azt mondja, hogy rendben van a dolog, mert valóban az a legfontosabb, hogy megnyugtassák a gyanakvó férjet.

Rudy azonban továbbra is gyanakszik. Sejtí, hogy Paulettenek tudnia kellett, mi történik. Érdeklődni kezd. Meghallja, hogy Paulette és Grantworth sokat járkálnak együtt.

A szegény fickó nem is tudja, mit tegyen. Annyit lát, hogy Grantworth szélhámos, és most már a saját feleségét is gyanúsítani kezdi. Leül, és névtelen levelet ír Henriette-nek. Közli vele, hogy a férje valami nővel mászkál, de nem nevezi meg a nőt. Azért írja a levelet, mert reméli, hogy erre Henriette közbenjár a férjénél, és fölrobbantja a nyájas kis viszonyt, amelyet Aymes Paulette-tel folytatott.

Most már közeledünk ahhoz az időponthoz, amikor az események egyre drámaibbá válnak, ahogyan az írók szokták mondani. Henriette néhány levelet írt

Grantworthnek Hartfordból. Azzal vádolja bennük, hogy összeállt valami nővel. Ez igen kellemetlen helyzetbe hozza a férfit. Meg kell szereznie a kétszázezer dolláros értékpapírcsomagot, amelyek Henriette nevében vannak letétbe helyezve, és ki kell elégítenie Rudyt. De hogyan tegye ezt anélkül, hogy Henriette megtudja a dolgot? Mit tesz, miután Henriette első levelét megkapja? Pereirával megcsináltatja a hamis részvényeket, és a széfbe teszi a valódiak helyére. Úgy véli, nem történhet baja. Henriette nem fog tudomást szerezni arról, hogy a papírok hamisak, a valódiakat meg átadhatja Rudynak. Paulette közölte vele, hogy a férje úgysem él sokáig, így hamarosan visszaszerezhetik a valódi részvények nagy részét.

Grantworth elmondja a tervét Paulette-nek, aki kitűnőnek tartja, ha óvatosan hajtják végre. De valamivel nem számolnak: Rudy Benito ugyanis nagyon gyanakszik – és most már nemcsak Grantworthre, hanem Paulette-re is. Így érkezünk el a nagy naphoz: január 12-éhez. Rendkívül érdekes nap volt. Annyira, hogy a gonosztevőkkel és hasonló népséggel tarkított életpályámon ilyen érdekes napot még nem értem meg.

Január 12-én Paulette közli Rudyval, hogy fölmegy New Yorkba, és azt a gonosz Grantwortht ráveszi, hogy fizesse ki a kétszázezer dollárt, amellyel Rudyt megrövidítette. Rudy nyugodtan végighallgatja az asszonyka meséjét. Ugy, sejti, a nő megint be akarja csapni, elhatározza, hogy ő is New Yorkba megy, de nem köti a felesége orrára.

Grantworth nem érzi magát valami jól január 12-én. Tudja, hogy a kétszázezer dollár értékű Kötvényeket át kell adnia Paulette-nek, azonkívül egy harmadik levelet is kapott Henriette-től, aki azt írja, hogy visszatért New Yorkba, és most már komolyan akar beszélni vele arról a bizonyos másik nőről.

Körülnézek. Metts csöndesen ül, pipáját a kezében tartja, és olyan arcot vág, mintha hipnotizálták volna. Henriette maga elé mered. Szegény asszony, biztosan rosszul érzi magát a Grantworthról hallott dolgok miatt. A szoba másik felében Paulette hátradől a karosszékekben, és engem-figyel. Félmosoly játszik az ajka körül. Nyugodtan, mozdulatlanul ül, mintha megkövült volna. Folytatom: – Január 12-ének délutánján vagyunk. Paulette New Yorkba érkezik azzal a sürgős céllal, hogy kétszázezer dollárt kapjon Grantworthtól. Utána szegény beteg Rudy Benito érkezik meg, köhécselve, tele gyűlölettel a feleségével szemben, aki elárulta.

Rudynak is megvan a saját kis terve. Délután szobát bérel az egyik csendes szállóban, és pihenőt tart. Felkészül arra a nagy jelenetre, amelyet Grantworthszel akar lejátszani.

Délután Paulette fölkeresi Grantwortht az irodájában. Talán Langdon Burdell is ott van, Paulette mindenesetre beadja kisdéd mondókáját Grantworthnek. Közli vele, hogy csak úgy tudják Rudyt elhallgattatni, ha visszafizetik neki a pénzt. Nem tudja, hogy Rudy gyanakszik rá, hangsúlyozza Grantworth előtt, hogy a férje amúgy is a halálán van.

Grantworth beleegyezik. Odaadja az asszonynak a részvényköteget, és elmeséli, hogy csapta be a feleségét. Sőt azt is megmondja Paulette-nek, hogy a Haciendaán Pereira már szorgalmasan gyártja a hamis kötvényeket, amelyeket a valódiak helyébe fognak tenni. Mindketten kitűnő viccnek tartják a dolgot.

Valószínűleg jól mulatnak a megoldáson.

Grantworth később még azt is megmondja Paulette-nek, hogy Henriette New Yorkban tartózkodik és épp most kapott tőle levelet, amelyben közli az asszony, hogy még ma este le akar számolni vele, Paulette-et erősen érdekli a dolog. Sőt élvezi a helyzetet. Megkérdezi a férfit, hogy véleménye szerint mit fog tenni Henriette. A férfi azt feleli, hogy Henriette bizonyára válással fenyegetőzik majd, ha ő nem hagyja ott Paulette-et. Grantworth szerint Henriette nagyon határozott lesz, hiszen ő úgy tudja, hogy a széfben levő részvények valódiak.

Paulette kijelenti, hogy nagyon érdekli őt ennek a beszélgetésnek az eredménye, erre a férfi azt fuvalazza, hogy a Henriette-tel folytatott társalgás után vissza fog térni az irodájába, és ha Paulette megvárja, elmeséli neki a beszélgetést. Újra mulathatnak egy jó nagyot.

Paulette ezután visszamegy a szállójába. Közben szegény Rudy épp a pihenőjét tartja, hogy elég erőt gyűjtsön a Grantworthszel való csevegésre. Grantworth pedig Henriette-et várja.

Késő délután jelentkezik az asszony. Közli Grantworthszel, hogy beszélnie kell vele, hol találkozhatnak. A férfi egy külvárosi kávéházat ajánl.

Grantworth ivott néhány pohárral, hát nagyon is tele van lelkierővel meg megymással. Megmondja nyíltan Henriette-nek, hogy nem szereti, és tehet az asszony, amit akar. Amikor Henriette megfenyegeti, hogy elválik, ha Aymes nem hagyja ott azt a másik nőt, a férfi kijelenti, hogy nem hajlandó tartásdíjat fizetni. Mire Henriette azt mondja, hogy füttyöl a tartásdíjra, miután megvannak a részvényei, de a férfi csak röhög, mert arra gondol, milyen tréfás történetet is fog Paulettenek elmesélni, ha visszatér az irodába.

Szünetet tartok, mert kopognak. Metts fölkel, odamegy az ajtóhoz. Valami rendőr áll a küszöbön, Metts beszél vele, aztán két táviratot vesz át, és átadja nekem.

Kinyitom és elolvasom őket. Az egyiket New Yorkból küldték, a másikat Mexikóból a rendőrfőnökségről. Mindkét távirat nagyon kielégítő.

Leteszem a két papírlapot magam elé az asztalra, és folytatom:

– Henriette nem bírja tovább a beszélgetést – mondom. – A férfi részeg, az asszony föláll és otthagyja; kimegy az állomásra, és az első vonattal visszautazik Hartfordba. A vasútállomáson ketten is igazolták ezt.

Nomármost, térjünk vissza Grantworthhoz. Beszáll az autójába, és visszamegy az irodájába. Körülbelül fél kilencre jár az idő, és már előre örül annak, hogy milyen jól fog Paulette-tel szórakozni, ha elmeséli a feleségével való találkozást.

Grantworth megérkezik az irodába; ketten várnak rá; Langdon Burdell és Paulette. Amikor belép, jókedvében nyitva felejt a külső irodajajtót. Ha nem felejt nyitva, ma nem ülnénk itt, és én nem mesélném el ezt az érdekes történetet.

Szóval bemegy a belső irodahelyiségbe, iszik egyet, és nagy nevetve elmeséli Paulette-nek és Burdellnek a történeteket. Előadja, mit képzelsz az a hólyag Henriette: hogy kétszázezer dollár értékű jó kötvénye van! Válással fenyegetőzik, mert azt hiszi, hogy sok a pénze, holott egy vasa sincs.

Mindnyájan nevetni kezdenek. Mind azt hiszik, hogy kitűnő tréfát űztek. Épp a legjobban mulatnak, amikor nyílik az ajtó, és Rudy Benito lép be; azt hiszem, a szegény fickó már hosszabb ideje várákozott a külső irodahelyiségben, és hallotta, miféle aljas játékot űztek a többiek.

Rudy beszélni kezd. Elmondja a véleményét, közli Grantworthszel, hogy aljas, nyavalyás alaknak tartja; majd Paulette-hez fordul, és őt is lehordja. És most jön a csúcspont. Kijelenti, hogy fűtyül a valódi részvényekre, azonnal a rendőrségre megy, és följelentést tesz, mert azt akarja, hogy az egész világ lássa: milyen aljasság történt. Azt mondja, hogy börtönbe juttatja őket, ha ez lesz az utolsó tette is.

Nomármost: Paulette nagyon mérges. Szörnyen dühöng, hogy rajtakapták. Az íróasztalon ül, és mellette nagy papírnehezék fekszik – egy boksoló alak díszíti –, ami gonosz ötletet ad neki. Leugrik, fölkapja és Rudy fejéhez vágja. Rudy halálosan megsebesül. Csak fekszik a szegény fickó, de a gyilkosa itt ül előttünk, ezen a széken!

Paulette előbb megtörtén néz maga elé. Aztán fölugrik. Az asztalhoz rohan, és hozzám hajol. Szikrázik a szeme, és olyan izgatott, hogy alig tud beszélni. – Nem én tettem – sikoltja. – Mondom... nem én tettem. Minden igaz... amit mondott, de nem én öltem meg. Grantworth a gyilkos... Ő ölte meg Rudyt... Ő ölte meg a papírnehezéssel.

Végigvágódik a földön. Ott fekszik, görcsösen rázza a zokogás. Megkerülöm az asztalt, és odamegyek hozzá, lenézek rá.

– Köszönöm szépen, Paulette – mondom. – Köszönöm. Épp ezt akartam hallani.

XV. FEJEZET

Lenézek a nőre, aki a földön fekszik. Úgy vélem, hogy a következő pillanatban nagyobb hisztériás jelenetnek lehetünk tanúi.

Lehajolok és fölemelem. Odaviszem a székhez, és belehelyezem. Mialatt a karomban fekszik, felém fordul és rám néz; az egész lelkét beleadja ebbe a pillantásba. Ha tekintettel gyilkolni lehetne, akkor Paulette pillantása fölérne egy gépesített hadosztállyal.

– Csak nyugalom, Kleopátra – mondom. – Nincs értelme botrányt csapni. Vége a játéknak. Megvetem, lenézem, utálom magát, és még csak nem is sajnálom. Szörnyen elpirul. De a sértéseim legalább megakadályozzák a hisztériás rohamát. Összeszedi magát.

– Aljas fráter! – mondja. – Bárcsak lelöttem volna, amikor alkalmam volt rá. Bárcsak úgy sebesíttem volna meg, hogy egy teljes évig kínlódjon, amíg végre meghal... De egyszer valaki még megfizet ezért...

– Hagyjuk ezt, gyöngyvirágom – felelek. – Senki sem fog megfizetni érte, legkevésbé pedig az a "valaki", akiről volt szíves említést tenni. Maradjon csöndben, és hallgassa meg a további, belátom, szerfölött kellemetlen részleteket.

Henriette-re nézek. Nyugodtan ül. Megpróbálja fölfogni, hogy mi is történt. Még sohasem láttam ilyen meglepett nőt.

– De Lemmy! – mondja. – Azt állítja, hogy Grantworth ölte meg Rudy Benitót? Hát hogyan történt? Nem értein. Grantworth utána követett el öngyilkosságot?

– Csak nyugalom – mondom. – Még a felét sem tudja a mesének. De mire befejezem, teljesen világos lesz, milyen aljas alak volt a kedves férje, és az is,

mennyi bajt okozhat egy olyan sötét lelkű nő, mint Paulette.
Tehát a folytatás következik. Szegény Rudy Benito a földön hever holtan.
Langdon Burdell, Grantworth és Paulette ott állnak és tűnődnek, hogy mi a csudát
tegyenek. Paulettének megint nagyszerű ötlete támad, oly kitűnő, hogy majdnem
bűntetlenül megúszták a dolgaikat.

Eszébe jut, hogy Grantworth két évvel ezelőtt öngyilkosságot kísérelt meg.
Nomármost Rudyt szinte senki sem ismeri. Hiszen alig él, és különben is
Mexikóba készült. Senkinek sem fog különösen hiányozni. Paulette tehát azt
ajánlja, hogy vetkőztessék le Rudyt, öltöztessék föl Grantworth ruhájába,
helyezzék az autóba, és hajtsák bele a folyóba. Mindenki azt fogja hinni, hogy
Grantworth az, és öngyilkosságot követett el. Grantworth nyugodtan elutazhatik
Paulette-tel Mexikóba, Rudy, a férj szerepében.

Csak a rendőrségi azonosításnál kell vigyázni. De tudják, hogy Henriette
visszatért Hartfordba. Ha a temetésig ott tudják tartani őt, és úgy rendezik, hogy
Langdon Burdell legyen az, aki igazolja a holttest azonosságát, mindenki azt fogja
hinni, hogy valóban Grantworth halt meg. Értik?

Grantworth pompásnak tartja az ötletet. Ezáltal kimászhat a pácból, és elutazhat
Paulette-tel valahová, ahol nem ismerik. Ugyanakkor Henriette-től is
megszabadulhat. Leveti a ruháját, felöltöztetik Rudyt, és még egy kicsit
összezúzzák az arcát, hogy senki se ismerhesse föl. Grantworth ezután megírja
az öngyilkosságra utaló levelet, és az irattárcájával együtt Benito zsebébe teszik.
Ezután megbeszélik, hogy miképpen viszik le a holttestet a folyópartra, amire
Paulette-nek megint jó ötlete támad. Azt mondja, hogy ő hajtja le az autót, mert
ha valaki meglátná, azt hiheti, hogy Henriette az.

Grantworth és Burdell fölemelik a holttestet, és a személyzeti liften a hátsó
bejárathoz viszik. Paulette lent vár az autóban. Benitót elhelyezik a hátsó ülésen;
Paulette mellékcákon át lehajt a Gyapotkikötőbe. Amikor a víz szélére ér,
kiszáll, majd megindítja az autót, amely szépen nekimegy egy farakásnak, majd
onnan belebukfencezik a folyóba.

Amikor Paulette távozni készül, észreveszi, hogy az éjjeliőr meglátta. Visszamegy
az irodába, és elmeséli Grantworthnek és Burdellnek. Az utóbbi megnyugtatta,
hogy ne aggódják, mert majd megvesztegeti az éjjeliőrt.

Oké, Paulette és Grantworth eltávoznak. Kétszázezer dollárjuk van. Kifizetik
Burdell, részeseledést hagynak Fernandez, az inas és a szobalány számára is.
Amikor Mexikóba érnek, kezdik magukat jobban érezni, de Paulette úgy véli, még
mindig van esély rá, hogy valaki fölismerje Grantwortht. Már megint jó ötlete
támad. Szereznek valami orvost – Madralest –, és jól megfizetik, amiért Zoniban
a házába fogadja Grantwortht, és olyan arcműtétet hajt végre rajta, hogy senki
sem ismerheti fel többé.

Nomármost, térjünk vissza Burdellhez. Grantworth és Paulette elutaztak. Másnap
reggel korán lemegy a Gyapotkikötőbe, és megvesztegeti az éjjeliőrt.

A rendőrség megtalálja az autót. Burdell elmegy a hullaházba, igazolja, hogy
Grantworthé a holttest. A zsebében megtalálják Aymes búcsúlevelét. A rendőrség
elfogadja az azonosítási vallomást. Kimondják, hogy öngyilkosság történt, és az
ügy be van fejezve.

Fölkelek, és nekidőlve Metts asztalának, körülnézek. Paulette egészen megtört,

és az arca szürkére vált. Maloney szeme kidülled. Henrietté a kezét tördeli. Metts annyira izgatott, hogy nem tud rágyújtani a pipájára.

– Minden tervszerűen történik – folytatom. – Burdell ravasz fickó. Csak két nap múlva telefonál Henriette-nek az öngyilkosság miatt, így aztán az asszony csak a temetés után érkezik New Yorkba.

Aztán közli a szobalánnyal, az inassal és Fernandezzel: senkinek se szóljanak arról, hogy Henriette New Yorkban volt a gyilkosság éjjelén. Nem mintha védeni akarná Henriette-et, de nem akarja, hogy bármiféle nő keveredjék az ügybe... mert Paulette-re gondol.

A dolog kitűnően alakul, és ha nem kezdtek volna egy újabb ötletet megvalósítani, senki se jött volna rá a dologra.

De Burdell nincs megelégedve, pedig Grantworth régi cégét vezeti, és jól keres. Egy szép napon az iratokat rendezgeti, és két érdekes dolgot talál. "Az egyik Grantworth életbiztosítása, amely szerint halála esetén kétszázezer dollárt fizet a társaság, kivéve, ha öngyilkosság történt. A másik érdekes letét az a három levél, amelyet Henriette írt a férjének, s erősen fenyegeti benne Grantwortht.

Burdellnek új ötlete támad. Aljas ötlet – még sohasem hallottam hasonló piszkosat. *Ha be lehet bizonyítani, hogy Grantworth Aymest a felesége, Henrietté ölte meg, akkor a biztosítótársaság fizetni fog, és a pénzt névleg Pereira fogja kapni, minthogy övé az Aymes-vagyon a különféle kölcsönök fejében: röviden szólva, a banda újabb kétszázezer dollárhoz juthat, mert a biztosító minden esetben köteles fizetni, kivéve, ha öngyilkosság történt.*

Burdell tehát munkához lát. Fernandezt a Haciendaára küldi, hogy Pereirát fölvilágosítsa az új tervről. Azután egy kis idő múlva rábeszéli Henriette-et, hogy menjen ki a Haciendaára, és szépen, nyugodtan pihenjen. Az asszony boldogan fogadja a tanácsot, mert az "öngyilkosság" nagyon fölzigatta, és kissé önmagát vádolja miatta.

Burdell vár egy ideig: tudja, hogy Henriette-nek nincs elég pénze, és ha azt a keveset elköltötte, megpróbálja beváltani a hamis kötvényeket; tudja, hogy a Szövetségi Nyomozó Hivatal rögtön működésbe lép a beváltási kísérlet után; tudja, hogy titkosügynököt fognak küldeni, aki őt is fölkeresi majd.

Henriette három levelét leküldi Fernandeznek azzal a figyelmeztetéssel, hogy úgy helyezze őket el Henriette villájában, hogy a detektív könnyen megtalálhassa majd.

A terv igen jól indul. Engem bíznak meg a nyomozással, New Yorkba megyek, és fölkeresem Burdellt. Mialatt New Yorkban tartózkodom, névtelen levelet küld nekem, amelyben fölhívja rá a figyelmemet, hogy ha lemegyek Palm Springsbe, néhány érdekes levelet találhatok.

Bekapom a horgot, és megtalálom a leveleket. Kezdem azt hinni, hátha Henriette ölte meg Aymest, és nem is öngyilkosság történt.

Burdell sejti, hogy rájövök: ő írta azt a névtelen levelet, és hamarosan fölkeresem miatta, éppen ezért gondosan előkészíti a meséjét, amivel inkább befeketíti Henriette-et.

De mint a legtöbb gonosztevő, ő is hibát követ el. Először is utánanézttem Fernandez múltjának, és megtudtam, hogy Aymes sofőrje volt. Ez gondolkodóba ejtett. Aztán a Sagers-féle gyilkosság is nagy hiba volt, mert szerfölött

bosszantott. A legnagyobb hibát azonban ott követte el a banda, hogy mindenki túlságosan föltűnően próbálta Henriette-re kenni a gyilkosságot. Először megvédték, legalábbis látszólag, aztán mindent rákentek. Gyanúsnak találtam. Súlyos hiba történt, amikor Fernandez bevallotta, hogy Paulette az a bizonyos harmadik. Azért tette, mert Grantworth arcát már megoperálták, és azt hitte, hogy most már senki sem ismerheti föl. Azt gondolta, hogy nyugodtan említheti Paulette nevét, úgyse megyek le ebben a nagy melegben Mexikóba... Fernandez nagy hólyag volt. Hamarosan rájöttem arra, hogy Fernandez, Pereira és Burdell összejátszottak. Elhatároztam, hogy lemegyek Mexikóba, és meglátogatom Paulette-et, de először Pereira és Fernandez jelenlétében megkínóztam Henriette-et, hogy eltereljem a gyanújukat, és azt gondolják, hogy elhittem a meséjüket.

Lemegyek Mexikóba, és amikor odaérek, Paulette is mindenféle hibát követ el. Először is fölhívja a pajtását, Luis Daredót, és megkéri, hogy lőjön le engem a Zoniba vezető úton, amikor az állítólagos férjet, a "haldokló" Rudyt akarom meglátogatni. Az asszony úgy vélte, nem árt, ha eltesznek láb alól.

A terv azonban nem sikerült. Szerencsém volt, de még mindig nem gyanítottam a teljes igazságot. Viszont nem tartott sokáig, míg ezek a nyavalyás gazfickók újabb marhaságot követtek el, és a végső nyomra vezettek.

Amikor Madrales házában beszéltem a szegény haldoklóval, nagyon megsajnáltam, és nem gyanítottam semmit. Jó mesét mondott nekem, egyezett Paulette-ével. Ami nem csoda, az asszony fölhívta telefonon, és közölte vele, hogy úton vagyok.

De amikor befejeztem a beteglátogatást, és indulok ki a szobából, nagyon furcsa dolgon akad meg a szemem. A spanyolfal mögött szemétkosár van, a fenekén hatalmas hamutálca, s benne legalább ötven cigarettacsutka.

Rögtön megértettem a helyzetet. El akarták rejtteni a cigarettavégeket, mielőtt megérkezem. Tudták, hogy gyanút fogok, ha látom, hogy egy súlyos beteg fickó ötven cigarettát szív naponta. Viszont nem rejtették el elég ügyesen.

Végre világosan látom a dolgot. Egy kis ötletem támad. Lemegyek, és megmondom Madralesnek, hogy írásbeli vallomásra van szükségem Benitótól. Legépelem és aláíratom a beteggel; aztán összehasonlítom az írást az igazi Rudy Benito aláírásával, amelyet egy évvel ezelőtt történt részvényátíratási dokumentumon találok meg.

A két aláírás teljesen különböző volt. Most már tudtam, amit akartam.

Ma este, mielőtt idejöttem volna, elmentem Henriette villájába, és megtaláltam Grantworth Aymes egyik régi levelét. Összehasonlítottam a két kézírást.

Grantworth Aymes aláírása a levélben és "Rudy Benito" aláírása a vallomáson egyezik. Most már bizonyosan tudtam, amit már hosszabb ideje sejtettem: az a szegény beteg Mexikóban nem Rudy Benito volt, hanem Grantworth Aymes. Paulette-re nézek. Hátradől, és a mennyezetet vizsgálja. Nagyon rossz bőrben van.

Főlemelem az egyik táviratot Metts asztaláról.

– Talán érdekl ez a sürgöny, Paulette – mondom. – New Yorkból érkezett, ma reggel. A Yumában feladott utasításaim alapján Langdon Burdell és Marié Dubuine-t ma letartóztatták. Burdell kicsit megtépták, és a fickó mindent

bevallott. Teljes beismerő vallomást kaptak tőle, éppen eleget mondott ahhoz, hogy magát elítéljék.

Paulette összeszedi magát. Fölül, és egy kis mosolyt bocsát felém.

– Nyert – nyögi. – Balek voltam... azt hittem, csak egy ostoba rendőr. Honnan sejthettem volna, hogy esze is van?

Henriette-re nézek. Ott ül, reszket az ajka, és ijedtnék látszik.

– Lemmy – mondja. – Akkor... Grantworth nem is halt meg... él... és Mexikóban van. Én...

– Egy pillanat, kedves – szólok. – Attól tartok, rossz hírem van a maga számára. Főlemelem a másik táviratot, és fölolvassom. A Mexicaliban levő rendőrfőnökség küldte:

“L. H. Caution, az Egyesült Államok Szövetségi Nyomozó Hivatalának titkosügynökétől kapott külön kívánság alapján megkíséreltük Grantworth Aymes, azaz Rudy Benito amerikai állampolgár, valamint ár. Eugenio Madrales spanyol állampolgár letartóztatását. Csendőroket küldtünk ki Juan Mersiesta hadnagy vezetésével, de egyik férfi sem engedelmeskedett a letartóztatási parancsnak. Rövid tűzharc után mindkettőt golyó érte. Meghaltak.”

Henriette sírni kezd. Kezébe temeti arcát, és zokog.

– Csak nyugalom – mondom. – Így a legjobb mindenkinek. Maloney, kísérje haza szépen Henriette-et.

Henriette föláll. A szeme megtelt könnyel. Gyönyörű látvány, szebb, mint a nápolyi naplemente. Furcsa fény gyullad a szemében.

– Köszönöm, Lemmy! – mondja, és kimegy Maloneyval.

Metts acélbilincset illeszt Paulette csuklójára. A nő úgy áll a szoba közepén, mint egy tigris, amit éppen súlyos családi gyász ért. Aztán fölnéz rám. Villog a szeme. Ennyi gyűlöletet még nem láttam emberi szemben. Aztán hirtelen felém ugrik, és már-már félre akarok lépni, hogy a fölemelt kezét kikerüljem, amikor azt veszem észre, hogy Paulette nem is akar fejbe vágni, hanem egyszerűen megharapja az orromat. Ami megint csak azt mutatja, hogy a nők igen furcsa lények.

– Még találkozunk – mondja.

– Miért ne? – kérdezem, és figyelem, ahogyan a két rendőr kivezeti. Mindennek ellenére még mindig kitűnő alakja van.

Metts közben két pohár whiskyt készít elő. Megisszuk, és úgy érzem, hogy épp ideje lefeküdni.

Metts elmeséli, hogy kiküldött egy hullaszállító autót a Haciendaára, hogy a két holttestet eltávolítsák az egyébként nyugalmas környékről. Ásót és kapát is küldött, hogy Sagerst kiássák, csak az a baj, hogy a rendőrök nem tudják, hogy Fernandez hol ásta el Sagerst, tehát újra ki kell mennem a Haciendaára.

Lemegyek és elindulok.

Hajnalodik. A pusztaság rózsaszínű. Nagyon szép a táj.

Arra gondolok, hogy szívesen tartózkodnék a környéken más körülmények között, és nem bánnám, ha újra itt lehetnék, de mindenféle aljas gazfickók és sötét hölgyek nélkül.

Állok a Hacienda előtt, aztán megkerülöm a házat. Két rendőr van ott, ásóval.

Koporsót is hoztak. Megmutatom, hol lehet Sagers teteme, s a fickók ásni

kezdenek.

Aztán eszembe jut valami. Cigarettrára gyújtok, visszamegyek az autóhoz, és Henriette villája felé hajtok. Amikor odaérek, épp látom, hogy Maloney beszáll az autójába.

– Milyen hólyag vagyok – mondom neki. – A zűrzavar kellős közepén, a számos haláleset és csalafintaság közepette elfelejtettem az egyetlen jó hírt Henriette-tel közölni. Egyébként maga hova megy?

– Haza – feleli szomorúan. – Most, hogy Henriette szerepe tisztázódott, nincs szüksége rám. Különben is... én csak segíteni akartam neki... és ő is inkább fivérének tekintett, nem szerelmesének.

Vigyorog.

– Egyébként van egy kis menyasszonyom Floridában - mondja. – Elmegyek és meglátogatom.

– Jó utat! – mondom.

Figyelem a porfelhőt az autója mögött. Aztán odasétálok az ajtóhoz, és dörömbölök. Egy-kis idő múlva Henriette jelenik meg. Átöltözött; fehér selyemruhát és fehér cipőt visel. Szébb, mint egy szappanreklám.

– Henriette – mondom. – Van egy kis hírem, és ostobamód elfelejtettem közölni magával. Grantworth kétszázezer dollárra volt biztosítva. A biztosító minden esetben köteles fizetni, kivéve, ha öngyilkosság történt, és mint tudjuk, Grantworth nem követett el öngyilkosságot, hanem tegnap a mexikói rendőrök lőtték le. A biztosító tehát fizetni fog. Ami azt jelenti, hogy rengeteg pénze lesz, tehát nincs oka rá, hogy továbbra is aggódjék. Egyébként majd beszélek Mettsszel, aki addig is kiutal valami pénzt, amíg a biztosítótársaság csekkje meg nem érkezik.

Az asszony rám néz, és a szeme különösen csillog.

– Remek – válaszolja. – De mondja csak... nem akar bejönni... Volna valami mondanivalóm, azonkívül mindjárt kész a reggeli.

Végignézek rajta.

– Hölgyem – mondom komolyan. – Talán még nem hallott eleget rólam. Igen keménykötésű legény vagyok. Semmiképpen sem olyan fickó, akiben meg lehet bízni, ha olyan remek nővel reggelizik, mint kegyed. Különösen akkor veszítem el könnyen az önuralmamot, ha jól ért a rántotta készítéséhez. A rántottának különös hatása van rám.

Nekidől az ajtófélfának.

– Sajnálom – feleli. – Sült csirkét akartam adni. De most, hogy közölte velem a rántottás érzelmeit, más ötletem támadt.

– Éspedig?

– Hát rántottát készítek – feleli.

Újra ránézek, és a kedves mamára gondolok, aki mindig azt mondta, hogy nincs jobb egy jó evésnél.

Most azonban, ahogy megnézem Henriette-et, rájövök, hogy még Caution mama se volt tévedhetetlen.